

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமத்யை கோதாயை நம:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

சங்கத்தமிழ்மலை முப்பது

(ஸ்ரீ.உ.வே.ப்ர.ப.அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமி, காஞ்சீபுரம்)

பாதகங்கள் தீர்க்குமதாய், பரமனடி காட்டுமதாய், வேதமனைத்துக்கும் வித்தாகும தான திருப்பாவையின் முடிவில் "பட்டர்பிரான் கோதை சொன்ன சங்கத்தமிழ்மலை" என்றருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதன் கவையை நோக்கி "பாரோர் புகழ்மலை, உய்வுமலை, செல்வமலை, மகிழ்மலை... திருவருள் மலை" என்றிப்படி முப்பது மலைகளாகப் பெயரிட்டு வெளியிட்டு ஒவ்வோருபந்யாஸகரும் அடைவே ஒவ்வொருமலையைப்பற்றி ஸ்வல்ப நிமேஷங்கள் பேசவேண்டுமென்று கோரினார்களாம். இம்முப்பது மலைகளையே சீர்ஷகமாக வைத்து அவற்றில் உபஜீவிக்கவேண்டிய அர்த்த விஸேஷங்களை ஈண்டு நாம் அடைவே உபஹரிக்கிறோம். ரஸிகர்களும் விவேகிகளும் வாசித்து மகிழ்க. உபந்யாஸகர்களுக்கு இவ்வுபஹாரம் மிகச்சிறந்த ஜீவாத்மாவாகும்.

1. பாரோர் புகழ்மலை

முதற்பாட்டின் ஈற்றடியில் "பாரோர்புகழ்" என்றிருப்பதை நோக்கியது இம்மலைப் பெயர்க்குறிப்பு. "பாரோர் புகழ்" என்பதற்கு உலகமெல்லாம் கொண்டாடும்படி யென்று பொருள். "க்யாதிலாப பூஜாபேக்ஷையற மலர் நாடி யாட்செய்ய" என்பது ஆசார்யஹ்ருதய (205) திவ்யஸூக்தி. க்யாதியிலும், லாபத்திலும், பூஜையிலும் அபேக்ஷையற்றிருப்பர் பெரியார். பாரோர் புகழவேணுமென்பதை விரும்பலாமோ? விரும்பினால் க்யாதியில் அபேக்ஷையிருப்பதாகவன்றே ஏற்படும். இது தகுதியன்றே. மேலே இருபத்தேழாம் பாட்டிலும் "நாடுபுகழும்

பரிசினால் நன்றாக" என்றுள்ளது. திருவாய்மொழியில் "ஒழிவில் காலப் பதிகத்திற்குப் பலன் கூறும் நம்மாழ்வாரும் "வாழ்வர் வாழ்வெய்தி ஞாலம் புகழவே" என்றருளிச் செய்கிறார். பாரோர் புகழ்வதையும், நாடு புகழ்வதையும், ஞாலம் புகழ்வதையும் பரமைகாந்திகள் எதிர்பார்க்கத் தகாதே. தத்துவமிங்ஙனையிருக்க, மேலே குறித்த ஸ்ரீஸூக்திகள் எங்ஙனம் அவதரித்தன வென்னில்; இதற்குப் பலவகையான ஸமாதானங்களுண்டு; ஒருவகையான ஸமாதானம் மட்டும் இங்குணர்த்துவோம். புகழ் என்றது மகிழ் என்றபடி. ஒருவர் மற்றொருவரைப் புகழவேண்டுமே யானால் முன்னம் மகிழ்ச்சியுண்டாக

சங்கத்தமிழ்மலை மூப்பது

வேணும். அந்தரங்கத்தில் மகிழ்ச்சியுண்டாகாமல் பண்ணும் புகழ்ச்சி இகழ்ச்சியே யாகும். “முகநக நட்பது நட்பன்று. நெஞ்சத் தகநக நட்பது நட்பு” என்ற திருக்குறள் இங்கு ஒருவாறு நினைக்கத்தகும். ‘உலகமெல்லாம் உகக்கும்படி’ என்று பொருள் தேறிற்று. ஏவஞ்ச “காரணே கார்யோபசார:” என்ற ஸம்ஸ்கிருத ஸாஸ்த்ரஜ்ஞர்களின் வழக்குப்படி ‘பாரோர்மகிழ’ என்ன வேண்டுமிடத்து ‘பாரோர் புகழ’ எனப்பட்ட தென்றதாயிற்று. புகழ்ச்சி எப்படி விரும்பத்தகாததோ, அப்படி மகிழ்ச்சியும் விரும்பத்தகாததுதானே யென்ன வேண்டா. நம்முடைய செய்கையினால் ஒருவர்க்கும் அருவருப்பு உண்டாகாமல் யாவர்க்கும் மகிழ்ச்சியுண்டாகவேணுமென்று கோருவது ப்ராப்தமேயாகும்.

“பாரோர்புகழப் படிந்து நீராடப் போதுவீர்! போதுமினோ” என்கிற அந்வயம் போலவே “நாராயணனே நமக்கே பாரோர் புகழப் படிந்து பறை தருவான்” என்கிற அந்வயமும் கொள்ளற்பாலதே. இவ்வந்வயத்தில் படிந்து என்பதற்கு ‘விதேயனாகி’ என்று பொருளாம். திருவாய்மொழியில் (10-6-1) ‘ஆழியானருள் தருவானமை கின்றான் அது நமது விதிவகையே’

என்றவிடத்திற்கு இருபத்து நாலாயிரப் படியிலும் ஈடு முப்பத்தாருயிரப்படியிலும் இன்கவை பொருளுள்ளது காண வேணும். ஈட்டு பூரீஸூக்தி வருமாறு :-

“(அது நமது விதிவகையே)” அது நம்முடைய பாக்யாநுருணமாகவினே யென்று இதுக்குப் பூருவர்கள் நிர்வஹிக்கும்படி. இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி ‘இத்திருவாய்மொழியில் மேலோடுகிற ரஸத்தோடு சேராது; நாம் விதித்தபடியே செய்வானாயிருந்தானென்கிறார்’ என்றருளிச்செய்தார். ...நமது சொல்வகையே என்னுதே விதிவகையே என்பானென்னென்னில்; வித்யதிக்ரமத்தில் ப்ரத்யவாயத்துக்கு அஞ்சுவாரைப் போலேஅஞ்சா நின்றான்....”.

இவ்வண்ணமாக இங்கும் பொருள் கொள்ள இடமுள்ளது. நாராயணன் நமக்குப் பறை தருமிடத்தில் “படிந்து பறைதருவான்” = நாம் கீறின கீற்றைத் கடவாமே நாம் விதித்தபடியே தருவான்; அப்படி அவன் தரும்படியைக் கண்டு பாரோர் புகழாதிருக்கமுடியாது. நிரங்குசஸ்வதந்திரனான நாராயணன் வல்லவீஜநவல்லபனாய்ப் பிறந்து இப்படி அவர்கள் விதித்தபடி செய்வதே! என்று அவனது எளிமையைப் புகழ வேணுமென்கிற பொருள் ரஸவத்தரம். (1)

2. உய்வு மலை

இரண்டாம்பாட்டின் ஈற்றடியில் “உய்யுமாறெண்ணி” என்றிருப்பதை

நோக்கியது இம்மலைப்பெயர். “உய்யும் ஆறு” என்றவிடத்து (ஆறு) என்றது (6)

சங்கத்தமிழ்மலை முப்பது

ஆறென்னும் லக்கத்தைச் சொன்னதாகி, எம்பெருமானார்க்காகத் திருக்கச்சிநம்பிகள் தேவப்பெருமாள் பக்கலில் பெற்று வெளியிட்டருளின ஆறு வார்த்தைகளை நாம் சிந்தித்து உகப்பதும் ஸிசிதமாகிற தென்றும், இது அலங்கார ஸாஸ்திரத்தில் முத்ராலங்கார ப்ரக்ரியை யென்றும் நம்முடைய திருப்பாவை விசேஷார்த்த வுரையில் விவரித்துள்ளோம். இங்கு, கண்ணபிரான் விஷயமான ஆறுவார்த்தைகளை அருளிச்செயல் களிலிருந்து அருமருந்தாக எடுத்துக் காட்டி ரஸிகர்களை ரஸிக்கச்செய்வோம். கண்ணபிரான் விஷயமான ஆறு வார்த்தைகளாவன:-

1. வதுவை வார்த்தை
2. நெய்யுண் வார்த்தை
3. வெண்ணெய் வார்த்தை
4. நடந்த நல்வார்த்தை
5. மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை
6. கஞ்சன் விடுத்தானென்பதோர் வார்த்தை

இவ்வார்த்தைகளுக்கு ஆகரம் முன்னம் காட்டிவிட்டுப் பிறகு விவரணம் செய்வோம்.

1. திருவாய்மொழி 5-10-2 'வதுவை வார்த்தையுளேறு பாய்ந்ததும்'
2. திருவாய்மொழி 5-10-3 'நெய்யுண் வார்த்தையுள்ளனை கோல் கொள்ள'
3. திருவாய்மொழி 6-2-11 'ஆய்ச்சி யாகிய வன்னையாலன்று வெண்ணெய்

வார்த்தையுள் சீற்றமுண்டமுகத்தவப்பன்'

4. திருவாய்மொழி 7-5-9 'தேசமறிய ஓர் சாரதியாய்ச் சென்று சேனையை நாசஞ்செய்திட்டு நடந்த நல்வார்த்தை'

5. நாச்சியார் திருமொழி 11-10 'செம்மையுடைய திருவரங்கர் தாம் பணித்த மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை'

6. பெரியாழ்வார் திருமொழி 2-8-6 'கஞ்சன் கறுக்கொண்டு நின்மேல் கரு நிறச் செம்மயிர்ப்பேயை, வஞ்சிப்பதற்கு விடுத்தானென்பதோர் வார்த்தையுமுண்டு'

(சிறுகுறிப்பு: ஒன்று முதல் ஐந்து வரைக்குமுள்ள பாசரங்களிற் காணும் வார்த்தைகள் ஸாக்ஷாத்நாகக்

கண்ணபிரானையே ஸம்பந்தித்தவை. இப்படிப்பட்ட ஆறுவது வார்த்தை யொன்று கிடைக்கவில்லையென்று அடியேன் அலமந்து ஆழ்வாராசார்யர் களின் திருவடிகளைச் சிந்தித்து நின்ற போது, மேலே கண்ட ஆறுவது பாசரத்தை (வார்த்தையை)ப்

பரமகாருணிகரான ஆழ்வார் ஸ்புரிக்கச் செய்தார். அந்தப் பாசரம் மற்ற ஐந்து பாசரங்கள் போலல்லாமல் 'என்பதோர் வார்த்தையுமுண்டு' என்று விலக்கண மாக அமைந்திருப்பது - அடியேனைத் தட்டி யெழுப்பிக் காட்டிக் கொடுப்பது போலன்றோவுள்ளது. இதையும்

கண்ணபிரான் ஆறு வார்த்தைகளில் சேர்த்துக் கொள்ள என்ன தடை? தாராளமாகச் சேர்த்துக்கொள்ளாய் - என்று நியமிப்பது போலவே பாசரம் அவதரித்துள்ளதே யென்று பாஸியேன்

சங்கத்தமிழ்மலை மூப்பது

நெஞ்ச நீர்ப்பண்டமாயிற்று) இவ் வாறு வார்த்தைகளைப் பற்றிச் சிறிது விவரணம் காட்டுகிறேன்—

1. வதுவை வார்த்தை: எம்பெருமானுடைய வெரு திவ்ய மஹிஷி ஜனக சக்ரவர்த்தியின் திருமாளிகையிலே ஸீதாப் பிராட்டியாய் வளர்ந்தவாறு போல, மற்றொரு திவ்ய மஹிஷி நப்பின்னைப் பிராட்டியாய் கும்பர்மகளாய் வளர்ந்துவர, ஸீதா விவாஹத்திற்கு வில் முறியைப் பந்தயமாக வைத்திருந்ததுபோல நப்பின்னை திருமணத்திற்கு ஒருது முறியைப் பந்தயமாக வைத்திருந்தார் அவளது திருத்தந்தையார். “ஒருதேழையும் நிரஸிப்பாற்கு இவளைக் கொடுக்கக் கடவோம்” என்று பிறந்த பிரஸித்தியே வதுவை வார்த்தை எனப்படும். ஒருதேழையுமடர்த்துப் பின்னைதோன் மணந்ததளவும் இந்த வார்த்தையில் அநுஸந்தேயம்.

2. நெய்யுன்வார்த்தை – யசோதைப் பிராட்டி, நெய்யைத் திரட்டிக் குறியிட்டு வைத்துப்போய்ச் சிறிதுபோது கழித்துவந்து பார்த்தாள். குறியழிந்து கிடக்கையாலே நெய் களவு போயிற்றென்றாள். அவ்வளவிலே கண்ணன் கண்ணைப் பிசையத் தொடங்கினான்; அவ்வளவிலே யசோதை ‘நீராமிது செய்தீர்’ என்று ஒரு கோலைக் கையிலெடுத்தாள். தாயெடுத்த கோல்தானே, இதுதான் சிறுகோல்தானே. என்ன ப்ரமாதம் நேர்ந்துவிடும்! என்று

ஆறியிராமே தாமரைக் கண்கள் நீர்மல்க நின்றான்; *அழகையும் அஞ்சி நோக்கும் அந்நோக்கும் அணிகொள் செஞ்சிறு வாய் நெளிப்பதும் தொழுகையுமானான். இந்த விபேஷம் நெய்யுன் வார்த்தையில் அநுஸந்தேயம்.

3. வெண்ணெய் வார்த்தை – *ஆய்ச்சி யாகிய வண்ணைபால் அன்று வெண்ணெய் வார்த்தையுள் சீற்றமுண்டழு கூத்தவப்பனும் நங்கண்ணன். ஊரிலே வெண்ணெய் களவு போயிற்றென்றொரு வார்த்தை பிறந்ததாம். ‘கண்ணா! நீயா வெண்ணெய் திருடினாய்!’ என்று கேட்டாராருமில்லை. ஆயினும் இக்களவு வார்த்தை நம்மையன்றி வேறெவரையும் இலக்காகக் கொள்ளாதென்று தானே யழப்புக்கான். இவ்விடத்திற்கு பொருத்த மாக நம்பின்னை ஒரு லௌகிக கதையை அருளிச்செய்வார்; “மடம் மெழுகுவார் ஆர் என்ன, அச்ரோத்ரியன் என்றார்கள்! இப்பரப்பெல்லாம் என்னாலே மெழுகப் போமோ வென்றான்; அதுபோலே” என்று. அதாவது, பலர் கூடி ஒரு பெரிய மடத்திலே தங்கப்போனார்கள். அந்த மடம் அகலமும் நீளமும் அதிகமாகக் கொண்டிருக்கவே, இவ்வளவு பெரிதான இச்சத்திரத்தை நித்தியம் மெழுகி விளக்கவேணுமே, அது யார் செய்வதோ? என்று சிவர் பேசிக் கொண்டார்களாம். அதற்கு ஒருவன் பதில் சொன்னானும். ‘தங்கி யுறங்கி யெழுந்து போகவந்த வங்களுக்கு இந்த விசாரம் ஏதுக்கு? எவனோவொரு

சங்கத்தமிழ்மலை முப்பது

விதவாபுத்ரன் அந்த வேலையைச் செய்து போகிறான்' என்று. அந்தத்திரளிலே மெய்யாகவே வொருவிதவாபுத்ரன் இருந்து அவன் காதிலே இந்த வார்த்தை விழுந்தது. 'ஐயோ! இவ்வளவு பரப்பு என்னாலே மெழுகிப் பெருக்கப் போமோ?' என்று அவன் அழத்தொடங்கினான். அதனாலே தன்னுடைய அவத்யத்தைத் தானே வெளியிட்டுக் கொண்டானாயிற்று. அதுபோலே, வெண்ணெய் களவு ப்ரஸங்க மாத்ரத்தில் அழுத கண்ணனும் தன்னுடைய களவைத் தானே வெளியிட்டுக் கொண்டானென்கை. இந்த விஸேஷமே வெண்ணெய் வார்த்தை யில் அநுஸந்தேயம்.

4. நடந்த நல்வார்த்தை -* தாயஞ் செறு மொருநூற்றுவர் மங்க வோரைவர்க்காய்த் தேசமறிய வோர் சாரதியாய்ச் சென்று சேனையை நாசஞ் செய்திட்டு நடந்த நல்வார்த்தை இது. பஞ்சபாண்டவர்க்குக் கையாளாயிருந்து இழிதொழில் செய்து பார்த்தஸாரதி யென்று பேர்பெற்றுத் தாழ் நின்று அநிஷ்டவர்க்கங்களைக் களைந்து "க்ருத்வா பாராவதரணம் ப்ருதிவ்யா: ப்ருதுலோசந:, மோஹயித்வா ஐகத் ஸர்வம் கதஸ் ஸ்வம்ஸ்தாநமுத்தமம்" என்கிறபடியே தன்னடிச்சோதிக்கு நடந்த நல்வார்த்தை யென்க. எம்பெருமான் திருநாடேற வெழுந்தருளிளுனென்கிற விது தீயவார்த்தையே யொழிய நல்வார்த்தை யாகுமோ வென்ன வேண்டா; 'கனிமலர்த்துழாயலங்கல் கமழ் முடியன் கடல் ஞாலத்து

அளிமிக்கான்' என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்தபடியே எம்பெருமான் இந்நிலத்திலே வாழ மிகவும் விருப்பமுடையவனே; ஸம்ஸாரிகளாய் எதிரம்பு கோத்து நலிய நினைப்பாரும், 'அவஜாநந்தி மாம் மூடா:' என்றும் 'ந மாம் துஷ்க்ருதிநோ மூடா: ப்ரபத்யந்தே நராதமா:, மாயயாஃபஹ்ருதஜ்ஞாநா ஆஸூரம் பாவமாச்சரிதா:' என்றும் தானே நெஞ்சாறல்படும்படி அவமானம் பண்ணுவாரும் மலிந்தபடியாலே 'இவ்விடத்தை விட்டுக் கிளம்பிப் போனால் போதும்' என்றாய்விட்டது அவன்றளக்கே. நல்லபடியாய்த் தன்னிடம் போய்ச் சேர்ந்தானே யென்று அன்பர்களும் உகக்க வேண்டியதாயிற்று. ஆகவே தன்னடிச் சோதியேற நடந்ததை நல்வார்த்தை யென்னக்குறையில்லே யென்க.

5. மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை
*செம்மையுடைய திருவரங்கர் தாம் பணித்த மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை யாவது. *மாயனன்றைவர்தெய்வத் தேரினில் செப்பிய கீதையின் ஸாரமான *ஸர்வதர்மாநித்யாதியாகவுள்ள சரம ச்லோகமாகிற வார்த்தை. கண்ணபிரான் வார்த்தையானவிதனைத் திருவரங்கர் தாம் பணித்த வார்த்தையாகச் சொல்லுவானென் னென்னில்; 'வளவெழுந்தவளமாட மதுரைமாநகரந் தன்னுள் கவளமால் யானைகொன்ற கண்ணனை அரங்கமலை' என்றும், 'கொண்டல் வண்ணனைக் கோவலனாய்

சங்கத்தமிழ்மலை மூப்பது

வெண்ணெயுண்டவாயன் என்னுள்ளங்
கவர்ந்தானே அண்டர்கோன்
அணியரங்கன்' என்றும் கண்ணனையும்,
அரங்கனையும் ஒரேவயக்தியாகவன்றே
உகந்திருப்பது. பெரியாழ்வார்
'வெண்ணெய் விழுங்கி வெறுங்கலத்தை'
என்கிற பதிகம் முழுவதாலும் கண்ண
பிரான் செய்த தீம்புகளைச் சொல்லிவிட்டு
நிகமனப் பாசுரத்தில் 'வண்டுகளித்
திரைக்கும் பொழில் சூழ வருபுனர்
காவிரித் தென்னரங்கன் பண்டவன்
செய்த கிரீடை யெல்லாம்' என்று
புரீரங்நாதனே செய்த செயலாகவன்றே
தலைக்கட்டிற்று. ஆண்டான் தானும்
'கண்ணலங்கோடித்துக் கன்னிதன்னைக்
கைப்பிடிப்பான் திண்ணர்ந்திருந்த
சிசுபாலன் தேசுழிந்து அண்ணாந்
திருக்கவே ஆங்கவளைக் கைப்பிடித்த
பெண்ணாளன் பேணுமூர் பேருமரங்கமே'
என்றிறே மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை
யென்ற அப்பாசுரத்தின் கீழ்ப்பாசுரத்திலே
சொல்லிவைத்தது. ஆகவே திருவரங்கர்
தாம் பணித்த மெய்ம்மைப்
பெருவார்த்தை கண்ணன் வார்த்தையே
யாம். "அநாதிகாலம் பாபங்களை கண்டு
நீ பட்ட பாட்டை அவைதான் படும்படி
பண்ணுகிறேன், இனி உன்கையிலு
முன்னைக் காட்டிதாரேன் என்னுடம்பி
லழுக்கை நானே போக்கிக்
கொள்ளேனோ? பாபங்களை நான்
பொறுத்துப் புண்யமென்று நினைப்பிடா
நிற்க நீ ஸோசிக்கக் கடவையோ?"

(முமுகுஹப்படி 267,268); என்றருளிச்
செய்த மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தையிது.

6. **கஞ்சன் விடுத்தானென்பதோர்
வார்த்தை** - தன்னைக் கொல்லப்பிறந்த
கண்ணனென்னும் கருந்தெய்வம்
*சீதக்கடலுள்ளமுதன்னதேவகி கோதைக்
குழலாளசோதைக்குப்போத்தந்த பேதைக்
குழவியாய்த் திருவாய்ப்பாடியிலே
யொளித்து வளர்கின்றது என்றறறிந்த
கம்ஸன் 'ஸ துர்தர்மாந் ஆஸுர ஸத்த்வ
பேதாந் நேதா ஸமாஹூய ந்ருசம்ஸ
சேதா: ப்ரஸ்தாபயாமாஸ பரைரத்ருஷி
யம் நந்தாஸ்பதம் நாதவிஹாரகுப்தம்'
என்று யாதவாப்யதயத்திற் பணித்த
படியே கண்ணனை நலியும் பொருட்டுப்
பலபல ஆஸுர ப்ரக்ருதிகளை ஏவினா
னென்றும் அவற்றிலே ஒன்று பூதனை
யென்னும் பேய்ச்சியாய் பெற்றதாய்
போல் வஞ்சக வேஷத்துடன் வந்து
நஞ்சுதீற்றிய முலையை யுண்ணக்
கொடுத்து முடிந்துபோனகதை
ஸுப்ரஸித்தம். அந்தப்பூதனை வந்து
மாண்டுபோய் எத்தனையோநாள் கடந்த
பிறகு "கஞ்சன் கறுக்கொண்டு நின்மேல்
கருநிறச் செம்மயிர்ப்பேயை வஞ்சிப்
பதற்கு விடுத்தானென்பதோர்
வார்த்தையுமுண்டு" என்று யசோதை
சொல்லுவதாக ஆழ்வாரருளிச் செய்த
தானது விரோதி நிரஸநவார்த்தையை
அநுஸந்தித்தபடியாமத்தனை. ஆக இந்த
ஆறு வார்த்தையும் ரஸிகர்களுக்கு
நித்யாநுஸந்தேயம். இவையே உய்யும்
ஆறு. (2)

சங்கத்தமிழ்மலை முப்பது

3. செல்வமலை

மூன்றாம் பாட்டினின்றடியிலே
“நீங்காத செல்வம் நிறைந்து”
என்றிருப்பதை நோக்கியது இம்மலைப்
பெயர். இங்கு ஆண்டாள் உத்தேசித்த
செல்வம் அவளாலேயே ஸ்பஷ்டமாக
விளக்கப்பட்டுள்ளது; (அதாவது)
“வள்ளல் பெரும் பசுக்கள் நீங்காத
செல்வம்” என்று சொல்தொடருள்ளது.
கைம்மாறு கருதாமல் மஹார்த்தங்களை
யருளிச் செய்கையில் மஹா உதாரர்களா
யிருப்பவர்கள் வள்ளல் எனப்படுவர்கள்.
“கவாம் அங்கேஷு திஷ்டந்தி புவநாநி
சதுர்தஸ” என்கிறபடியே பதினான்கு
லோகங்களையும் தம்முட் கொண்டிருக்
கும் பசுக்களைப் போலே பதினான்கு
விதையகளையும் தம்முள் தரித்திருப்பவர்
களாய், பஞ்சகவ்யம் போன்ற அர்த்த
பஞ்சகத்தினால் ஸகலாத்மாக்களையும்
புனிதராக்குமவர்களான மஹாசார்யர்கள்
இங்கு விவக்ஷிதர்கள். இவர்களாலே
நீங்காத செல்வம் நிறைந்து - அத்யாத்ம
வித்யையும் அதன் பலஞான பக்தியும்
ஒருநாளும் குறையாமே மேன்மேலும்
பெருகிச் செல்லுமென்றபடி; நிறைந்து
என்றது நிறைந்திடும் என்றவாறு.
உலகத்தார் செல்வமென்று நினைக்குமது
உபாதிவிசேஷங்களாலே நீங்குமது;
மேற்சொன்ன செல்வமே நீங்காததாகும்.
இந்த வள்ளல் பெரும் பசுக்கள் எப்படிப்
பட்டவை யென்றால், தேங்காதே
புக்கிருந்து சீர்த்த முலைபற்றி வாங்கக்
குடம் நிறைக்குமவை. தேங்குதல் -
தயங்குதல், தியங்குதல் இவை பர்யாய

மொழிகள். ஆசார்யன் திருமாளிகையில்
தயங்காமல் புக்கிருக்க வேண்டும்.
வருஷக்கணக்காக வாஸஞ் செய்வதிலும்
“தத் வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரஸ்நேந
ஸேவயா” என்று கீதாசார்யன் விதித்த
கட்டளைகளை நிறைவேற்றுவதிலும்
தயங்காமல் குருகுலவாஸம் செய்ய
வேணும். (சீர்த்தமுலைபற்றி வாங்க)
பசுக்கள் நான்கு முலைக்கண்களாலும்
பால் சுரக்கும்; அதுபோல ஆசார்யர்கள்
நான்கு ஹேதுக்களாலே சீரிய பொருள்
களைச் சுரப்பார்கள். 1. எம்பெருமான்
இவர்களை இந்நிலத்திற்கனுப்பியது
ஸிஷ்யோஜ்ஜீவனத்திற்கே யாதலால்
பகவதாஜ்ஞா பரிபாலன மென்னும்
நினைவு. 2. ஸிஷ்யர்கள் வருந்தி
வேண்டிக்கொள்ளுதல். 3. அவர்கள்
வேண்டிக்கொள்ளாவிடினும் அவர்களது
துர்கதி கண்டு ஸஹிக்கமாட்டாமை.
4. தாங்கள் வாய்விட்டுச் சொல்லாதொழி
யில் தரிக்கமாட்டாமை - ஆக
இப்படிப்பட்ட நான்கு ஹேதுக்களாலும்
ப்ரவசனம் செய்ய வேண்டியவர்களாத
லால் இவை சீர்த்த முலைகளாம். (பற்றி
வாங்கக் குடம் நிறைக்கும்) அர்ஜுநன்
“ஸிஷ்யஸ்தேஹம்சாதிமாம் த்வாம்
ப்ரபந்தம்” என்று ஒரு சொல் சொல்லி
ப்ரார்த்தித்தவாறே அத்யாயமத்யாய
மாகக் கறந்த கீதாசார்யனைப் போலவும்,
“நாரதம் பரிபப்ரச்ச வால்மீகிர்
முநிபுங்கவம்” என்கிறபடியே வான்மீகி
முனிவர் கேட்டவாறே பூரீராமாயணம்ரு
தத்தைக் கறந்த நாரதமஹர்ஷி போலவும்,

சங்கத்தமிழ்மலை மூப்பது

“மைத்ரேய: பரிபப்ரச்ச ப்ரணிபத்யா பிவாத்யச” என்கிறபடியே மைத்ரேயர் கேட்டவாறே ‘சிதசிதீஸ்வரதத் ஸ்வபாவ போகாபவர்க்கத்துபாயகதிகனைக் கறந்த பராபரபகவான் போலவும், ‘ஹிதமருளிச்செய்யவேணும்’ என்று ப்ரார்த்தித்தவாறே ‘கடல்வாய்ச் சென்று மேகங் கவிழ்ந்திறங்கிக் கதுவாய்ப்பட நீர்முகந்தேறி யெங்கும் குடவாய்ப்பட நின்று மழை பொழியும்’ என்றுப்போல தாரை தாரையாக வர்ஷித்துக் குடங்குடமாக நிறைப்பார்களாம் மஹாசார்யர்கள்.

4. மகிழ்மலை

நாலாம்பாட்டின் ஈற்றடியில் “நாங்களும் மார்கழி நீராட மகிழ்ந்து” என்றிருப்பதை நோக்கியது இம்மலைப் பெயர். திருப்பாவையில் மார்கழி நீராட்ட மென்கிற ப்ரஸ்தாவம் நாலேந்து பாகரங்களில் வருகிறது. நீரிலே படிந்து குடைந்தாடுகையாகிற நீராட்டமன்று ஆண்டாளுக்கு விவக்ஷிதம். பின்னை எது விவக்ஷிதமென்னில்; அதை அடுத்தபடி தெரிவிப்போம்; நீரில் படிந்தாடுகை விவக்ஷிதமன்று என்றதை முன்னம் மூதலிப்போம். முதற்பாட்டில் “நீராடப் போதுவீர் போதுமினே” என்று நீராட வருகிறவர்களெல்லரும் வாருங்களென்று அழைத்து. இந்த நாலாம் பாட்டில் மேகத்தையும் விளித்து “நாங்களும் மார்கழி நீராட வுலகினில் பெய்திடாய்” என்று மழைபெய்ய நியமித்திருக்கிறாள். இவற்றைப் பார்க்கும்போது நீராடுவதற்கே

குடம் என்பது பாத்ரமென்றபடியாய் ஆசார்ய தயாபாத்ர பூதர்களான ஸச்சிஷ்யர்களைச் சொன்னபடி. இவர்களை நிறைக்கையாவது – தம்மோடொக்க ஞானபூர்த்தியுடையவர்களாகச் செய்கை. இப்படிச் செய்யவல்ல வள்ளல் பெரும் பசுக்களாலே (மஹாசார்யர்களாலே) நீங்காத செல்வம் நிறைந்திடும் – ஒரு நாளும் அழியாததும் குறையாததுமான ஜ்ஞானபக்திச் செல்வம் நிறையும் என்றதாயிற்று.

ஆண்டாள் (அல்லது ஆய்ச்சிகள்) புறப்படுவதாகவும் நீராடுவதற்கே தோழிகளையும் அழைப்பதாகவும் நீராடுவதற்கு வேண்டிய தீர்த்தஸம்ருத்தி யுண்டாவதற்காகவே மழைபெய்ய மேகதேவதையை நியமிப்பதாகவும் தெரியவருகிறது. இதுவே உண்மைப் பொருளாகில் இவர்களெல்லாருங்கூடி ஒரு பொய்கைக் கரைக்குச் சென்றிருக்க வேண்டும். நீராடுமிடம் பொய்கை யன்றோ. இவர்கள் ஒரு பொய்கைக் கரையில் சென்று சேர்ந்ததாகத் திருப்பாவையில் ஒருபாட்டிலுமில்லை. பூநீந்தகோபருடைய திருமானிகைக்குச் சென்று அங்கு நப்பின்னை கொங்கை மேல் வைத்துக் கிடந்த மலர்மார்பனை யுணர்த்தி நப்பின்னைப் பிராட்டியை யுணர்த்தி அவர்களைத் தோத்திரஞ்செய்து, சிற்றஞ் சிறுகாலை யெழுந்து இங்கு நாம்

சங்கத்தமிழ்மலை முப்பது

வந்தது எதற்காக வென்னில்
'உன்றன்னோடுந்ருமே யாவோம்
உனக்கே நாமாட்செய்வோம் என்று
விண்ணப்பம் செய்வதற்காகவே யென்று
தலைக்கட்டியிருக்கிறார்கள். இப்படி திவ்ய
தம்பதிகளிடம் சென்று ஸேவிப்பது தான்
இவர்கள் தாம் கொண்ட மார்கழி நீராட்ட
மென்று நன்கு விளங்கிற்றுயிற்று.
ஆகவே 'நீராடப் போதுவீர்' 'நாங்களும்
மார்கழி நீராட' 'குள்ளக்குளிரக் குடைந்து
நீராடாதே' 'உக்கமுந் தட்டொளியும்
தந்துன் மனனனை இப்போதே யெம்மை
நீராட்டு' 'மாலேமணிவண்ணு மார்கழி
நீராடுவான்' என்கிற பாகரங்களில்
ப்ரஸ்தாவிக்கப் பட்ட நீராட்டமானது
தண்ணீரில் தோய்வதன்று என்று
தேறிற்று. இனி, பகவத்
ஸம்ஸ்லேஷத்தையும் பாகவத்
ஸம்ஸ்லேஷத்தையும் ஆசார்யகுல
அவகாஹனத்தையுமே நீராட்டமாகச்
சொல்லிற்றென்று நிஷ்கர்ஷிக்கப் போது
மான ஒளசித்யமுள்ளது. இதை
மூவாயிரப்படியில் பெரியவாச்சான்பிள்ளை
யும், ஆரூயிரப்படியில் அழகிய
மணவாளப்பெருமாள் நாயனாரும்
ஸ்பஷ்டமாக விளக்கியேயுள்ளார்கள்.
'நீராடப்போதுவீர்' என்றவிடத்துப்
பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தி
வருமாறு - "(நீராட) இத்தால் இவர்கள்
நினைக்கிறது க்ருஷ்ணஸம்ஸ்லேஷம்.
தமிழரும் கலவியைச் சுனையாடலென்றார்
கள். 'ஏஷ ப்ரஹ்ம ப்ரவிஷ்டோஸ்மி
க்ரீஷ்மே ஸீதமிவ ஹ்ரதம்' என்று பகவத்

ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு க்ரீஷ்மகாலத்தில்
குளிர்ந்த மடுவில் படிவதைத் த்ருஷ்டாந்த
மாகச் சொல்லிற்றிறே" என்று.
ஆரூயிரப்படி ஸ்ரீஸூக்தியுமிப்படியே.
ஏவஞ்ச. மார்கழி நீராட்டமென்பது
மார்கழி மாதத்திற் செய்யும் ஸ்நாநமன்று
என்பது சிக்கெனக் குறிக்கொள்ளத்தக்கது.
மார்கஸீர்ஷ மென்னும் வடசொல்லே
மார்கழி யென்று விகாரப்பட்டதாதலால்
பகவானிடத்தில் சென்று சேர்வதற்கு
உறுப்பான மார்கங்களில் - உபாயங்க
ளில் எது ஸீர்ஷமானதோ (தலையானதோ)
அதில் அவகாஹிப்பது தான் மார்கழி
நீராட்டமாகக் கூறப்படுவது. உபாயங்க
ளில் தலையான உபாயம் எது வென்றால்
"காலே நன்னூனத்துறைபடிந்தாடி" என்று
(திருவிருத்தத்தில்) நம்மாழ்வாரருளிச்
செய்தபடியே நன்னூனத்துறையான
ஸதாசார்ய ஸன்னிதியிலே அவகாஹிப்
பதுதான். இதனிலும் மேம்பட்ட
தொன்றுண்டு; அதாவது

"ஸ்வாபிமாநத்தாலே ஈஸ்வராபிமாநத்
தைக் குலைத்துக்கொண்ட விவனுக்கு
ஆசார்யாபிமாநமொழிய கதியில்லை
என்று பிள்ளை பலகாலு மருளிச் செய்யக்
கேட்டிருக்கையாயிருக்கும். ஸ்வஸ்வா
தந்தர்யபயத்தாலே பக்தி நழுவிற்று.
பகவத் ஸ்வாதந்தர்ய பயத்தாலே ப்ரபத்தி
நழுவிற்று. ஆசார்யனையும் தான் பற்றும்
பற்று அஹங்கார கர்ப்பமாகையாலே
காலன் கொண்டு மோதிர மிடுமோ பாதி,
ஆசார்யாபிமாநமே உத்தாரகம்"

என்கிற ஸ்ரீவசநபூஷண தில்யஸாஸ்த்ர

சங்கத்தமிழ்மலை மூப்பது

(443-447) ஸர்வஸ்வமான ஆசார்யாபி மாநம், அதில் படிந்து விட்டால் மகிழ்ச்சிக்குக் குறையேது? இந்த மகிழ்ச்சியே நாலாம் பாட்டில் "நாங்களும் மகிழ்ந்து மார்கழி நீராட" என்பதனான லுணர்த்தப்படுகிறது.

இப்பாட்டுக்காக மாலைமகுடமிட்டவர்கள் மகிழ்ச்சிமாலையென்றே, மகிழ்வுமாலையென்றே இடாமல் மகிழ்மாலையென்று இட்டதனால் மகிழ்

லக்ஷ்மீநாத₂ாக்யஸிந்தே, ஸாடரிபுஜலத₃: ப்ராப்ய காருண்யநீரம்

நாத₂ாத்₃ராவப்₄யஷிஞ்சத் தத₃நுரகு₄வராம்₃பே₃ஜசகஷர்ஜராப்₄யாம்₁

க₃த்வா தாம் யாமுநாக்₂யாம் ஸரிதமத₂ யதீந்த்₃ராக்ய பத்₃மாகரேந்த்₃ரம்

ஸம்பூர்ய ப்ராணிஸஸ்யே ப்ரவஹதி ஸததம் தேஸிகேந்த்₃ர ப்ரமௌகை₄:||

நம்மாழ்வாராகிற காளமேகம் ஸ்ரீய:பதியென்னும் கடலிலே புக்குக் கருணையாகிற நீரை முகந்துகொண்டு பூமீமந்நாதமுனிகளாகிற மலை யுச்சியில் வர்ஷிக்க, அந்த மழை உய்யக்கொண்டார், மணக்கால் நம்பிகளாகிற இரண்டு அருவிகளாகப் பெருகி யமுனைத்துறைவர் (ஆளவந்தார்) என்னும் ஆற்றிலே தங்கி, அங்கு நின்றுப் பெருகி எம்பெருமானாகிற ஏரியிலே நிறைந்து, வீராணத்தேரியின் தீர்த்தம்

5. பிழைமாயும் மாலை

ஐந்தாம்பாட்டில் 7,8 அடிகளில் "போய பிழையும் புகுதருவான் நின்றனவும் தீயினில் தூசாகும்" என்றிருப்பதை நோக்கியது இம்மாலைப் பெயர். (போய பிழையும் புகுதருவானின்றனவும் தீயினில் தூசாகும்) ஆசார்ய ஸமாஸ்ரயணம் பெறுவதற்கு முன்னே

மாலையார் பினரான நம்மாழ்வாரைப் பற்றி இப்பாட்டில் பேசவேண்டுமென்கிற கோரிக்கையும் தெரிந்து கொள்ளலாகிறது. இப்பாட்டில் "ஆழிமழைக்கண்ணா" என்று (மேகமாக) விளிக்கப்படுபவர் நம்மாழ்வார் என்பதும் பொருந்தும். இதற்குச் சார்பாகப் பூருவர்கள் பணித்தவோர் அற்புதமான ஸ்லோக ரத்னமும் இங்கே அநுஸந்திக்கத்தகும் அதாவது - என்பதாம். இதன் பொருளாவது,

எழுபத்துநான்கு மதகு வழியாகப் பெருகிப் பலவூர் வயல்களிலே பாயுமா போலே எழுபத்து நான்கு ஸிம்ஹாஸநாதிபதிகளின் வழியாய் ஸம்ஸாரிசேதநர்கள் பக்கலிலே இடையருது பெருகிக் கொண்டிருக்கின்ற தென்கை, ஆக இப்படிப்பட்ட மேகம் வர்ஷிக்கப் பெற்றதனால் நாமெல்லாரும் மகிழ்ந்து மார்கழி நீராடப் பெறுகிறோம்.

நிகழ்ந்த பாபங்கள் போயபிழையாம். ஆசார்யனை யடிபணிந்த பின்பு புத்தி பூர்வகமாகப் பாபங்கள் விளைவதற்குப் ப்ரஸக்தியில்லை. ப்ரக்ருதி ஸ்வபாவத்தாலும் ஸஹவாஸ தோஷாதிகளாலும் ப்ராமாதிகமாகச் சில பிழைகள் நேரும். அவை புகுதருவானின்ற பிழைகளாம்.

சங்கத்தமிழ்மலை முப்பது

ஆக, இருவகுப்பான அபசாரங்களும் தீயிலிட்ட தூசு போல உருமாய்ந்தொழியு மென்கை.

“வேதமனைத்துக்கும் வித்தாகும் கோதை தமிழ் ஐயைநதுமைந்தும்” என்று ஆனரோருளிச செயதபடி திருப்பாவை பென்னுமிந்த திவ்யப்பிரபந்தமானது வேதமனைத்துக்கும் வித்தாகையாலே, “தததிகம் உத்தர பூர்வாகயோ ரஸலேஷவிநாஸௌ ததவ்யபதேஸாத” என்கிற பரஹ்மஸூத்ரத்தில் விளக்கப் பட்ட வேதாந்தவிழுப்பொருள் இங்கே நனகு விளங்குமாறு காணக் காரீரக மீமாம்ஸையில் நானகாவது அத்யாயத் திலுள்ள அந்த ஸூத்ரம் வித்யையின் பலனைச் சொல்லுவதாம் கீழே வித்யா ஸ்வரூபம் ஸோதிக்கப்பட்டது இப்போது வித்யையின் பலன் ஸோதிக்கப்படுகின்றது என்று பாஷ்ய காரர் அவதாரிகை யிட்டருளியுள்ளார் பரஹ்மவித்யை யுணர்ந்த புருஷனுக்குப் பூர்வபாபங்களின் விநாசமும் உத்தர பாபங்களின் அலேபமும் உபநிஷத்துக்களில் ஓதப்படுகிறது பூர்வபாபம், உத்தர பாபம் என்கிற நிரதேசம் உபநிஷதத்தில் இவ்வே, ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் தானுள்ளது உபநிஷததிலிலவாததை ஸூத்ரகாரர் எங்ஙனம் சொல்லுகிறாரெனினில் இங்ஙனம் சொல்லுமபடியாகவாயிற்று உபநிஷத் வாக்யமுள்ளது கேண்மின, “தத் பதா இஷீகதூலம் அக்நௌ ப்ரோதம் பரதூயேத ஏவம் ஹாஸய

ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூயந்தே” என்னுமொரு உபநிஷத் வாக்யமானது பாபங்களின் விநாசத்தைக் கூறுகிறது “யதா புஷ்கரபலாஸே ஆபோ ந ஸலிஷ்யந்தே ஏவம் விதி பாபம் கர்ம ந ஸலிஷ்யந்தே” என்றும், “தஸ்பைவாதமா பதவித தமவிதிதவா நகாமணா விபயதே பாபகேந” என்றுமுள்ள உபநிஷத வாக்யங்கள் ப்ரஹ்மவிததினிடத்தில் பாபங்கள் ஒட்டவேமாட்டா என்கின்றன இவை ஒன்றோடொன்று சேராமலிருக் கின்றன. ஏனென்னில், பாபங்கள் ஒட்டவே மாட்டா என்னும்படியானால் அவற்றுக்கு விநாசம் சொல்லப் ப்ரஸக்தி ஏது? ஒட்டினாலன்றோ விநாசம் சொல்லவருக்கும் அஸங்கதமாக உபநிஷத்து ஒதாதாதலால், பாபங்கள் நசிக்குமென்று ஸ்ருதி பூர்வபாப விஷயமென்றும், பாபங்கள் ஒட்டமாட்டா என்கிற ஸ்ருதி உத்தரபாப விஷயமென்றும் ஸூத்ரகாரரால் விஷய விபாகம் செய்யப்பட்டது பரஹ்மவித்யா ப்ராப்திக்கு முற்பட்ட பாபங்கள் நசித்தொழியும், ப்ரஹ்மவித்யா ப்ராப்திக்குப் பிறகு புத்தியூர்வகமாகப் பாபம் நேரது; நேர்ந்தால் அவை தாமரையிலேயில் தண்ணீர் போலே ப்ரஹ்மவிததினிடத்தில் ஒட்டவே மாட்டா என்று விஷயம் வகுக்கப்பட்டதாகி ஸமஞ்ஜஸமாயிற்று

ஸாஸ்த்ரங்களில் “நாபுக்தம் க்ஷீயதே கர்ம கல்பகோடி ஸதையி” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது கருமங்

சங்கத்தமிழ்மலை மூப்பது

களின் டலனை அநுபவித்தே தீரவேணும். வேறு விதமாகக் கரும்ம் தொலையாது. கல்டகோடி ஸதமாணலும் கரும்பலாநுப வம் பண்ணிபேடாகவேணும்- என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதற்கு முரணாக பிழைகள் மாபந்தொழிபுமென்று எங்ஙனே சொல்லலாம்? என்று பூாவபகஷம் பராபதமாணல. பரஹ்மவிதயா மாஹாதமியத்தினால் கூடுமென்று ஸித்தாந்தம் செய்பபடுகிறது 'நாபுகதம் க்ஷீபதே கர்ம' என்கிற ஸாஸ்தரத்துக்கும் உத்தரபூர்வ பாபங்களின் அசலேஷ விநாசங்களைச் சொல்லுகிற ஸாஸ்தரத்துக்கும் பரஸ்பரவிரோதநதானுமில்லை. கேண்மின் ஒருவன் நெருப்பினுடைய பிரபாவத்தைப் பேசுகிறான், மற்றொருவன் தண்ணீரினுடைய பிரபாவத்தைப் பேசுகிறான் நெருப்புப் பற்றினால்

6. குளிர்மலை

ஆரூம்பாட்டின் ஈற்றடியில் "உள்ளம் புகுந்து குளிர்ந்து" என்றிருப்பதை நோக்கியது இம்மலைக் குறிப்பு இங்கு உள்ளம் குளிர்ந்ததாகச் சொல்லப் படுகிறது எதனால் குளிர்ந்த தென்னில் அரிபென்ற பேரரவம் உட்புகுந்தன லென்று சொல்லப்பட்டுள்ளது அரி பென்ற பேரரவம் யாருடைய தென்னில் முனிவர்களும் யோகிகளுமானவர்கள் னுடையதென்று தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றது முனிவர்கள் எனபதும் யோகிகள் என்பதும் பர்பாய நாமங்கள் போலவே தோன்றும்; பூமில்லக்ஷம்மணமுநி- என்றாலும்,

வீடுவீடாக தவிர்த்தேவிடுமென்கிருன் முந்தினவன், தண்ணீர் எப்படிப்பட்ட நெருப்பையும் அணைத்துவிடும் என்கிருன் பிந்தினவன். இவற்றுக்கு ஏதேனும் பரஸ்பரம் விரோதமுண்டோ? தண்ணீரில்லாத விடத்தில் நெருப்புகு பராபலயமும், தண்ணீருள்ள விடத்தில் நெருப்புக்கு அகிஞ்சிதகரத்துவமும் சொல்லப்படுவது பொருத்தந்தானே அதுபோல பரஹ்மவிதபாபராபதியில் லாத வயக்திகளிடத்தில் கர்மபராபலய மும், அஃதுள்ளவிடத்தில் கரும்ங்களுக்கு அகிஞ்சிதகரத்துவமும் தேறுமாயின இதில் பொருத்தமினமை யொன்றுமில்லையே இத்தகைய வேதாந்த விழுப்பொருளை போயபிழையுமிதபாதி திவ்யஸூகதி வெளியிட்டதென்க

பூமில்லக்ஷம்மணயோகீ என்றாலும் பொருளில் வாசியில்லைபே, பூமத்வரவரமுநி என்றாலும் பூமத் வரவரயோகீ என்றாலும் அப்படியே யன்றோ வாசியற்றிருக்க, வாசியுள்ளது போல் சொல்லி யிருப்பதற்குப் பொருளென்? என்று பரிசீலிக்கவேணும் இத்தகைய சொற்செறிவு மற்றும் பலவிடங்களிலும் காணப்படுவதுண்டு: ஒன்றிரண்டிடங்களை மெடுத்துக் காட்டுகிறோம். 'வைகுண்டே து பரேலோகே ஸரியா ஸார்ததம் ஜகதபதி. ஆஸ்தே விஷ்ணுரசிந்தயாத்மாடக்தைர்பாகவதைஸ ஸஹ' என்று பரமபதத்தில் இருப்பைச்

சங்கத்தமிழ்மலை முப்பது

சொல்லுகிற பகவச்சாஸ்த்ர ஸ்லோகத்தில் 'பக்தை: பாகவதைஸ் ஸஹ' என்றுள்ளது. பக்தர்களுக்கும் பாகவதர்களுக்கும் என்ன வாசி? திருவாய்மொழியில் 'சூழனிகம்பணி முகிற' பதிகத்தில் 'வைகுந்தத்தமரரும் முனிவரும் வியநதனா' என்றருளிச் செய்ப்பட்டது அமரரும், முனிவருமாகிற வாசி எதனால்? கேணமின, பகவத பரவணர்களில் இரு வகுப்புண்டு, குணநுடவ நிஷ்டர்களென்றும், கைங்கர்ய நிஷ்டர்களென்றும் இளைப்பெருமாள் போல்வார் கைங்கர்ய நிஷ்டர்கள், பரதாழ்வான் போல்வார் குணநுடவ நிஷ்டர்கள் ஆக இந்த வாசியைப் பற்றவே ஆங்காங்கு இரண்டு சொற்களையிட்டுச் சொல்வது *முனிவர்களும் டோகிகளுமென்ற இவ்விடத்தும் இவ்விரு வகுப்பினர்களே விவக்ஷிதர்களாகக் கடவுர்கள் இலாகை பள்ளியை விடெழுந்திருக்கும்போது அரியரியரி யென்று உத்கோஷித்துக் கொண்டே யெழுந்திருக்கின்றார்களாம் அரி எனனும சொல்லுககு மூன்று பொருள்கள் ப்ரஸித்தமானவை, தெனமொழியில் ஹகாரம் கிடையாதாதலால் ஹரியென்ற வடசொல் அரியெனத் திரியும் பத்துப் பொருள்களையுடைய அந்த வட சொல்லுக்கு நாராயணனென்ற பொருளும், சிங்கமென்ற பொருளும் திவடப்பிரதந்தங்களில் ப்ரஸித்தமாக உள்ளன அரி என்றே ஒரு வடசொல் உண்டு அதற்கு விரோதியென்று

பொருள் திருப்பலலாண்டில் 'அநதியம் போதிலரியருவாகி அரியை அழித்தவனை' என்றவிடத்து முதலிலுள்ள அரி சிங்கமென்ற பொருளிலும் இரண்டாவதாகவுள்ள அரி விரோதியென்ற பொருளிலும் அரடோகிக்கப்பட்டிருப்பது காணாக *அரியென்ற டேரரவ மென்ற இவ்விடத்து மேலே காட்டின முப்பொருளும் விவக்ஷிதமே, சிலா நாராயணனை விவக்ஷித்து ஹரிமெனபர்கள், சில *அசோதையிளஞ்சிங்கத்தை விவக்ஷித்து ஹரிமெனபர்கள், சிலர் விரோதியை (அதாவது விரோதி நிரஸந்ததை) விவக்ஷித்து அரியென்பர்கள் குணநுடவநிஷ்டர்கள் "ஹரிர் ஹரதி பாடாநி" என்கிறபடிபே பாபஹரத்வம் முதலான திருக்குணங்களைச் சிந்தைசெய்து கொண்டும், அசோதையிளஞ்சிங்கம் *காட்டை நாடித்தேனுக னும் களிறும் புள்ளும் உடன் மடிய வேட்டையாடி வரும் செளர்ய வீரப் பராக்ரமங்களைச் சிந்தைசெய்து கொண்டும் எழுந்திருப்பார்கள் கைங்கர்ய நிஷ்டர்கள் *மறறை நங்காமங்கள் மாறறென்கிற விடத்தில் கழிக்கப்படுகிற விரோதி தலைகாட்டாதிருக்க வேணுமே யென்று விரோதியைப் பற்றின சிந்தனை யோடு எழுந்திருப்பார்கள் ஸ்வரூப விரோதியென்றும், உபாயவிரோதியென்றும், ப்ராபயவிரோதி யென்றும் விரோதிகள் மூவகைப்பட்டிருக்கும் ஸ்வரூபவிரோதியும், உபாயவிரோதியும் வேசாகக் கழிந்ததுவிடும் ப்ராப்யவிரோதி

சங்கத்தமிழ்மலை மூப்பது

கழிவது மிகவுமரிது ஸ்தோதரரதந்ததில்
'கதாஹமைகாந்திக நிதயகிங்கர
ப்ரஹர்ஷயிஷ்பாயி' என்று ஆளவந்தார்
அருளிச்செய்தவிடத்தில் உய்த்துணர
வேண்டிய மஹார்த்தமிது இதை மேலே
(29) காமங்கள் மாற்று மாலே
என்றவிடத்து இன்னமும் விவரிப்போம்

7. தேசமாலே

ஏழாவது பாட்டின் ஈற்றடியில்
'தேசமுடையாட்' என்றதை நோக்கியது
இந்த மாலேக்குறிப்பு தேசம் என்றொரு
தமிழ்ச்சொல் கிடையாது தேஜஸஸென்
கிற வடசொல் தேச என்றும் தேசம்
என்றும் திரிபும ஜநபதவாசகமான
தேசமென்னும் வடசொல்லும்
தேசமெனத் தறசமமாகும் இருபொரு
ளும் இங்கு விவக்ஷிதமே. தேஜஸஸென்
னும் பொருளை முன்னம் விவரிப்போம்
1 விலக்ஷண வயகதிகளிடத்திலே
"ருடமேவாஸபைதந் மஹிமாநம் வயா
சஷடே" என்று வேதமோதின கணக்கிலே
முகத்திற்காணும் ப்ரஹம் வர்ச்சஸ்
ஸுடைமை சொன்னபடி 'ப்ரஹ்மவித
இவ தே ஸோம்ய! முகம் பாதி" என்ற
உடநிஷத்வாக்கடும் இங்குக் கூட்டிக்
கொள்ளததகும் 2 பகவாந் என்கிற
திருநாமத்திற்கு ஷாட்குணய முடையவ
னென்று பொருள். "ப்ரக்ருஷ்டம்,
விஜ்ஞாநம், பூமமதுல மைஸவாயமகி லம்
விமாயாதம் வீர்யம் வரது|
பரமாஸுகதிரபி ச பரம தேஜஸ சேதி
பரவர குணஷடகம்' (வரதராஜ ஸதவே

ஆக இவ்வர்த்த விஸேஷங்கள்
ஸ்புரிககும்படி உச்சரிக்கப்படுகிற
அரியெனற பேரரவம் உட்புகுநதால்
உள்ளம் குளிராதிருக்க வழிபுண்டோ?
கமர்பிளந்த விடத்தே ஒரு பாடம் மழை
பொழிந்தாற்போலே குளிராச்சி
மிக்கிருக்கும்த்தனையிறே

15) என்று கூரததாமூலானருளிச் செய்த
படியே ஜ்ஞாநம், ஸக்தி, பலம்,
ஐஸவாயம், வீர்யம் தேஜஸஸு என்கிற
ஆறு குணங்களுக்கு ஷாட்குணய
மென்று பெயர் இவற்றுள் தேஜஸஸும
சோந்தது தேஜஸஸாவது இன்னதென
பதை பட்டர் விவரித்தருளாமிடத்து
"ஸஹகாரயபேக்ஷ மபி ஹாதுமிஹ
ததநபேக்ஷகர்த்ருதா, ரங்கதந! ஐடதி தேஜ
இதி' என்றருளிச்செய்தார் அஸஹாய
ஸூரத்வமே தேஜஸஸென்றதாயிற்று
இப்பாட்டில் உணர்த்தப்படுகிற
வ்யக்திவிஸேஷத்தினிடத்தில் இக்குண
முமுள்ளதாகச் சொல்லிற்ருயிற்று
ஏகாகியாயிருந்து கரதுஷணாதிகளான
பதினாலாயிரம் அரக்கர்களை
அவலீலையாக மாட்டதொழித்த
சகரவாத்தி திருமகனாரை வேதாந்த
தேசிகன் ரகுவீரகதயத்தில் அஸஹாய
ஸூர' என்று விளித்தார் அப்படிப்பட்ட
போவலலமைபனறு இங்கு
விவக்ஷிதம், தத்தவஹிதபுருஷார்த்தங்
களை உபபத்தி மிககதாக ஸதாபிககும்
வாதப்போரில் அஸஹாய

சங்கத்தமிழ்மலை முப்பது

ஸாமர்த்யத்தைச் சொன்னபடியாம்.

பெரியதிருவந்தாதியில் நமமாழ்வார் "உண்ணாட்டுத் தேசன்றே" என்கிற பாட்டில ஒரு விலகடினமான தேஜஸ்ஸை உருளிச் செய்கிறார். அதற்கு உண்ணாட்டுத் தேச என்று திருநாமம் சாற்றினா 'பரமபதத்துத் தேஜஸ்ஸு' என்பது பொருள். அதுதான் எது வென்னில்: "மண்ணாட்டிலாராகி எவ்விழி விறருளலும் ஆழியங்கை பேராயற்கு ஆளாம் பிறப்பு-உண்ணாட்டுத் தேசன்றே" என்றுள்ளது பாசரம் (கருத்து) எவ்வகையான இழிகுவத்திற் பிறந்தவர்களானாலும் எவ்வகையான நடத்தைகளை புடையவர்களானாலும் எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருத்தலாகிற ஒரு நலம் உள்ளதாகில் அப்படிப்பட்டவர்களுடைய பிறப்பு நித்யஸூரிகளின் திருமேனி போலே மிகக் தேஜஸ்ஸை புடையதேயாம் என்கை. ஆசார்ய ஹருதயத்தில் (81) "பண்டை நாளிற பிறவி உண்ணாட்டுத் தேசின்றே" என்ற ஸ்ரீஸூகதியும் இங்கே இணக்கத்தக்கது பண்டைநாளிற பிறவி யென்பது இங்கே ஸங்கேதவ்யாதேசம் திருவாய்மொழியில் (9-2) 'பண்டை நாளாவே' என்கிற பதிகத்தில் "பல்படிகால குடிருடிவழி வந்தாட் செய்யும் தொண்டர்" "உன் பொன்னடிக கடவாதே வழிவருகின்ற வடியர்" "தொல்லடிமை வழிவருந் தொண்டர்" என்று சொன்னபடியே அடிமைக்கு இடையூருன ஜன்மாதிகளால்

வரும் அபிமானமின்றிகளே கைங்காடா நுருபமான குடிப்பிறவி "ஆழியங்கைப் பேராயற்காளாம் பிறப்பு - உண்ணாட்டுத் தேசன்றே" என்கிறபடியே பகவத் விமுகர் நிறைந்து புறநாடான லீலாவிபூதி போலவலாமல அவனுக்கு அந்தரங்கமா யிருக்கிற பரமபதத்துத் தேஜஸ்ஸு யுடையதன்றே என்பது மேலே யெடுத்துக் காட்டின ஸ்ரீஸூகதியின கருத்து ஆக, இத்தகைய தேஜஸ்ஸு பொலிந்த திருமேனியையுடைய வ்பக்தி விசேஷமும் இப்பாட்டினால் உணர்த்தப் படுகின்றதென்று கொள்ளலாம்

இனி ஜநபதவாசகமான தேச ஸப்தமாகக் கொண்டால் ஸகலதேசங் களையும் தன்கையிலே யுடமை சொல்லிற்றுகும் ஸகலதேசங்களும் மென்பதில் உடயவிபூதியுமடங்கும் "பொன்னுலகாளீரோ, புவனிமுழு தாளீரோ" என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்தது உபயவிபூதியையும் தாமிட்ட வழக்கு என்னும் அதயலஸாபததாலன்றே 'அருளார் திருச் சக்கரத்தால அகல்விகமபும் நிலனும் இருளார் வினைகெடச் செங்கோல நடாவுதிர்' என்றும், 'பொங்கோதரு சூழந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதுஞ் சோராமேயாள்கின்ற வெம்பெருமான என்றும் உபயவிபூதி நிர்வாஹகளுக் சொல்லப்பட்ட எம்பெருமான *தம்மையே யொக்க அருள்செய்யங் கணக்கிலே சில வடக்திவிசேஷங் களித்ததிலே அந்த நிர்வாஹத்தை

சங்கத்தமிழ்மலை மூப்பது

ஒப்படைப்பது ண்டாகையாலே
அத்தகைய வெரு வ்யக்தி
விசேஷத்தை இங்கு விளித்தபடியாம்
ஆக, தேசமுடையாய்! என்றது

உபயதேசவாஸிகளையும் தன்கையிலே
யுடையாய்! என்றதாயிற்று ஸ்வாமி
ராமாநுஜர்க்கு உடையவர் என்ற
திருநாமமும் இப்பொருளதே (7)

8. அருள்மலை

எட்டாம்பாட்டின் ஈற்றடியில்
*ஆவாவென்றூராயந்தருளென்றதை
நோக்கியது இந்த மலைக்குறிப்பு
தேவாதி தேவனை நாம் சென்று
ஸேவித்தால் (அவன்) ஆராய்ந்து ஆவா
வென்றருளும் என்று இங்குள்ளது
வடமொழியில் (ஹாஹா) என்கிற
அவயயச் சொல்தொடர தமிழில் ஆவா
வென்று திரிந்தது தமிழில் ஹகாரம்
கிடைப்பாதாலால் (ஹா) என்பது
ஆவென்றும் எனவே ஹாஹா வென்று
அருள் செய்வன என்றதாயிற்று
ஸந்தோஷம் மிக்கபோதும் ஹாஹா
என்துண்டு ஸங்கடம் மிக்கபோதும்
ஹாஹா என்பதுண்டு ஐயோ! என்பது
போலவாமிது திருப்பாணமுவார்
பெரியபெருமானை ஆனந்தமாக
ஸேவித்தபோது "நீலமேனி ஐயோ! நிறை
கொண்டதென்னெஞ்சினையே" என்றும்,
"செய்யவாய் ஐயோ! என்னைச் சிந்தை
கவாந்ததுவே" என்றும் பேசினவிடங்க
ளில் ஐயோ வென்றது ஸந்தோஷாதிசயத்
தைக்காட்டுவதன்றோ இனி, ஸங்கடத்தில்
ஐயோவெனத்தற்கு நாம் உதாரணம்
காட்டவேண்டுமோ? உலகில் ஐயோ
வெனப்பதெல்லாம் ஸங்கடத்தில்தானே
ஆக, இங்கு எம்பெருமான ஹாஹா

வென்றருள்வன் என்றது ஸந்தோஷத்தி
னாலுமாம். ஸங்கடத்தினாலுமாம் என
வென்று ஸந்தோஷமென்னில்,
இவ்வாயர் சிறுமிகள் குளிர்க்கு
அஞ்சியும் கோபாலககிழவாகளுக்கு
அஞ்சியும் இடத்தைவிட்டுப் பெபராமல்
கிடந்துறங்க வேண்டியிருக்க, இங்ஙனே
சிறறஞ்சிறுகாலையில் எழுந்து பதறிபோடி
வந்தது ஆற்றமுமையின கனத்தாலன்றோ?
இவர்களுடைய பக்திதான் என்னே!
'ஐந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாந
ஸமாதிதி, நராணாம் க்ஷீணபாபநாம்
க்ருஷ்ணே பக்தி ப்ரஜாயதே' என்று
மிகவரிதாகச் சொல்லப்பட்ட பக்தி
இவர்களுக்கு இவ்விளமையில்
அநாயாஸமாகக் கிடைத்தபடி என்னே!
நமமுடைய பிரிவுக்கு ஆற்றமாட்டாமல்
இவர்கள் என்ன பாடுபடுகிறார்கள்! 'ஸ
மஹாதமா ஸுதூலப' என்று 'ஒரு
வயகதி பெறுதற்கரிது' என்று நாம்
சொல்லியிருக்க, இதனை வ்யக்திகள்
எளிதாகக் கிடைப்பதே! ஹாஹா! என்ன
ஆஸர்யம்! என்ன அதிசயம்! என்று
எம்பெருமானுக்கு ஸந்தோஷமுண்டாகும்.
ஆக, நாம் சென்று ஸேவித்தால்,
ஆராய்ந்து நமமுடைய பக்திப் பெருங்
காதலை ஆராய்ந்து பார்த்து,

சங்கத்தமிழ்மலை முப்பது

ஆவாவென்று அருளவன - ஸந்தோஷா
திசயங்காட்டி க்ருபைபண்ணுவன்
என்றதாயிற்று

இனி, ஸங்கடப் பொருளையும்
விவரிப்போம் சக்ரவாத்தி திருமகன
தண்டகாரணியத்திற் கெழுந்தருளிய
போது மஹாஷிகளின் ஆசிரமங்களில்
தானே சென்று அவரவர்கள் அரக்காக
ளாலபட்ட நலிவுகளை விசாரித்து ஈர்க்கை
பாலே அவர்களைத் தடவிக கொடுக்க
வேண்டுமென்றும் அவர்களுக்கு அபய
ப்ரதாநம் பண்ணியருளவேண்டுமென்றும்
(பெருமாள்) நினைப்பிட்டிருக்க. மூன்று
முன்னம் அந்த மஹாஷிகள் தாமே
பெருமானுடைய பர்ணசாலையேறத்
திரண்டோடிவந்து படுகாடுகிடக்க,
அதைக் கண்ட பெருமாள் தாம் பெரிய
அடராதம் செய்துவிட்டதுபோல
வருத்தவகொண்டு "ப்ரஸீதநது பவநதோ
மே ஹரீரேஷா ஹி மமாதுலா,
யதீதருஸா ரஹ மிபரை உபஸதேயை
ருபஸதித " என்று அஞ்ஜலி பந்தததுடனே

'மஹாஷிகளா! எனனுடைய மஹத்தான
அபராதத்தை நீங்கள் க்ஷமித்தருள
வேணும், எனக்கு வாசாமகோசரமான
வெடகத்தை யுண்டாக்கிவிட்டீர்களே!
உங்களிடந்தேடி நானவரவேண்டியிருக்க
என்னிடந்தேடி நீங்கள் வந்தது
தகுதியன்றே, எனனைப் பெரிட குறறவாள
னாக்கி விட்டீர்களே! இக்குறறத்தை
நீங்கள் பொறுத்தேயாகவேண்டும்
என்றார் அவ்வாறாக. பெண்களா! நீங்கள்
மிகவும் சிரமப்பட்டு இவ்வளவும்
வந்தீர்களே, உங்களிருப்பிடம் தேடிவந்து
உங்களை நோக்குகையன்றே எனக்குக்
கடமை, அதுமாருடி விட்டதே!' என்று
ஸங்கடம் தோற்றப் பேசுவன்
கண்ணபிரானும் பரகதஸ்வீகாரத்தாலே
பேறு எனறிருக்க வேண்டியது ட்ராப்த
மாயிருக்க, ஸ்வகதஸ்வீகாரத்திலே
யிழிந்ததால் எமபெருமானுடைய
திருவுள்ளம் புண்படும் என்கிற
ஸாஸ்தராராதம் இப்பொருளில் விளங்கு
மாயிற்று.

9. திருநாமமலை

ஒன்பதாம்பாட்டின் ஈற்றடியில்
"நாமம் டலவும நவினறு " என்றிருப்பதை
நோக்கியது இப்பாசுர மாலேக்குறிப்பு
முன்னடியில் "மாமாயன் மாதவன்
வைகுந்த னென்றென்று" என்றருளிச்
செபதிருத்தலால் பரகருத்தத்தில்
உத்தேஸமமான திருநாமங்கள்
இன்னின்னவை யென்பது ஸபஷ்ட
மாகத் தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்று

மாமாயன் மாதவன் வைகுந்தன் என்கிற
திருநாமங்கள் எமபெருமானுக்கும்
ஆசார்யனுக்கும் பொதுவானவை
பாட்டுத்தோறும் பகவத்பரமான அாததம்
போலவே ஆசார்யபரமான அாத்தமும
பொதிந்திருக்கையாலே ஆண்டாள்
திருவுள்ளத்திற்குச் சேர இரு
பொருள்களையும் விவரிப்போம்
முன்னம் பகவத்பரமான பொருள்

சங்கத்தமிழ்மலை மூப்பது

கேண்மின், (மாமாயன்) மஹாதான
 மாயைபுடைபவன் பகவத்கீதையில்
 அஜோபி ஸந அவயயாதமா பூதாநா
 மீஸ்வரோபி ஸந, ப்ரகருதில் ஸ்வாம்
 அதிஷ்டாப ஸமபவாமி ஆத்மமாயயா"
 என்றவிடத்து பாஷ்யத்தில ஸ்வாமி
 பெடுத்துக்காட்டியுள்ள "மாயா வயுநம
 ஜஞாநம்" என்கிற நிகண்டுவின்படி
 மாயையடாவது ஸங்கல்பம் ஸங்கலப
 மாத்நிரததாலே ஸகலத்தையும்
 நிர்வஹிப்பன என்றபடி. அதவா, அந்த
 கீதையிலேயே 'தைவீ ஹயேஷா
 குணமயீ மம மாயா துரத்யயா' என்று
 ஒரு குருவி பிணைத்த பிணை ஒருவரால்
 அவிழக்கட்போகாதாட்போலே பகவான்
 தான் ஒருமாயப் பிணை பிணைத்து
 வைத்திருக்கையாலே அதைச்
 சொல்லிற்குகவுமாம் அன்றிக்கே மிகவும்
 ஆஸ்சர்பமான குணசேஷிதங்களை
 யுடையவனென்னவுமாம், "அதுவிதுவது
 என்னலாவனவல்ல எனனையுன் செயகை
 நைநிகரும' என்று ஆழ்வாரா ஈடுபடும
 டட்டான அவறறைச சிறிது கேண்மின்,
 *பொததவுரலைக கவிழ்த்தது அதன்
 மேலேறித தித்தித்த டாலும தடாவினில
 வெண்ணெய் முண்பது கன்றுகளோடச
 செவியில் கடடெறுமபு பிடித்திடுவது,
 வெண்ணெய் விழுங்கி வெறுங்கலத்தை
 வெற்பிடையிடடு அதனோசை கேட்டு
 நிற்பது, புண்ணில் புளிப்பெய்தா
 லொக்குந் தீமைகளை மனை தோறுஞ்
 சென்று செய்வது, உருகவைத்த
 குடத்தொடு வெண்ணெய உறிஞ்சி

உடைத திட்டுப்போநது அருகிருந்தார்
 தமமை அநியாயஞ் செய்வது, இலலம்
 புகுந்தொரு மகளைக் கூவிக கையில்
 வளையைக் கழற்றிக் கொண்டு
 கொலையில் நின்றுக் கொணர்ந்து விறற
 அங்கொருத்திக்கு அவவளை கொடுத்தது
 நல்லன நாவற பழங்கள் கொண்டு
 நானவலே னென்று சிரிப்பது
 ஆற்றிலிருந்து விளையாடுபவர்களைச
 சேறருவெறிநது வளைதுகில
 கைக்கொண்டு காற்றில் கடிபுனா போடி
 யகம்புகுவது, வண்டமர் பூங்குழலார்
 துகில்சைக்கொண்டு விண்டோய்
 மரத்தேறுவது, மச்சொடு மாளிகையேறி
 மாதர்கள் தம்மிடம் புக்குக் கச்சொடு
 பட்டைக் கிழித்து காம்பு துகிலவை கீறி
 நிச்சலும் தீமைகள் செய்வது, தாபெடுத்த
 சிறுகோலுக்கு உளைந்தோடுவது, ஒளியா
 வெண்ணெய் புண்டானென்று உரலோ
 டாய்ச்சி ஒண கயிறுமல் விளியா வாகக
 வாபபுண்டு விமமி யழுவது, கஞ்சனுங்
 காளியனுங் களிறு மருது மெருதும
 வஞ்சனையில் மடிய வளாவது, ஆடனாகி
 ஆயா மங்கை வேயதோள விருமபியது
 குன்றெடுத்தா நிரை காத்துக்
 கோவலனுயக் குழலாதி பூதிக் கன்றுகள்
 மேயத்துத் தன் தோழரோடு கலநது
 வருவது, சீமாலி கனவனோடு தோழமைக்
 கொண்டு சாமாறவனை எண்ணிச்
 சக்கரததால தலைகொண்டது, நாறிய
 சாந்தம் நமக்கிறை நல்கென்ன
 தேறியவளும் திருவுடம்பிற் பூச ஊறிப
 கூனினை உள்ளே பொடுங்க

சங்கத்தமிழ்மலை முப்பது

ஏறவுருவிபது வார்கடாவருவி யானை
மாமலையின மருப்பினைக் குவடிநுத்
துருட்டி ஊர்கொள திண்பாக னுயிர
செகுதது அரங்கின மல்லரைக் கொன்று
போகடாவரசர் புறக்கிட மாடமீயிசைக
கஞ்சனைத் தகாத்தது பொய்ச் சூதில்
தோற்ற பொறையுடை மன்னாககாய்ப்
பாரதங்கைசெய்தது பற்றலர் வீடக்கோல்
கையில் கொண்டு மலைபுரை தோள்
மன்னவரும் மாரதரும் மற்றும் பலர்
குலை நூறுவரும டட்டழியப் பார்த்தன்
தன தேர்முன் நின்றது. பாழியாவ மிக்க
பார்த்தனுக் கருளிப் பகலவனெனிகெட
ஆழிபாலனறங் காழியை மறைத்தது,
கொல்லாமாக் கோல கொலை செய்தது
பாரதபோர் எல்லாச் சேனையு மிருநிலத்
தவித்தது மாதவத்தோன் புத்திரன்போய்
மறிகடலவாப் மாண்டானை ஒதுவித்த
தக்கனையா உருவுருவே கொடுத்தது,
படர்புகழ்ப் டாத்தனும் வைதிகனு
முடனேறத திணதோ கடவிச் கடரொளி
பாய நின்ற தன்னுடைச சோதியில்
வைதிகன ிளனைகளை உடலொடுங்
கொண்டு கொடுத்தது முதலான மாமாய்ச்
செயல்களை அநுஸந்திப்பது மாதவன்
என்பதற்கு லக்ஷமீபதி யென்னும்
பொருளும் வைகுந்தன்னென்பதற்கு
வைகுண்டபதி பென்னும் பொருளும்
உலகறிந்ததே

இனி இமமுன்று திருநாமங்களுக்
கும் ஆசார்யபரமான பொருள்
கேணமின், (மாமாயன்) எம்பெருமான்
செய்யு மறபுதச் செயல்களிற் காட்டிலும்

ஆசார்யர் செய்யு மறபுதச் செயல்களே
மேம்பட்டவை இராமானுசநூற்றந்தாதி
யில (52) ஒரு பாகரமே இங்குப் போதும
“பார்த்தான் அநுசமயங்கள் பதைபட
இப்பா முழுதும போர்த்தான் புகழ்
கொண்டு புன்மையினேனிடைத்தான்
புகுந்து தீர்த்தானிருவினை, தீர்த்தது
அரங்கன் செயய தாளினையோடார்த்தான்
இவை யெம்மிராமானுசன் செய்யு
மறபுதமே” எனனுமிப் பாசுரத்தில்
ஆசார்ய ஸார்வபௌமருடைய அறபுதச்
செயகைகள் அத்துமாகச் சொல்லப்பட்டி
ருப்பது காண்க இப்பாட்டுக்கு நமது
விரிவுரை நோக்கத்தக்கது. (மாதவன்)
இப்போது லக்ஷமீபதி பென்று
பொருளன்று மஹா தபஸவி பென்று
பொருள் மா - பெரிப தவன் - தவத்தை
யுடையவன் தைத்திரீபோபநிஷத்தில்
“ஸத்ய மிதி ஸதபவசா ராதீதர” என்று
தொடங்கி தடஸ்ஸின் அத்தததை
இருவா வாககாலே இரண்டு டிபாகச
சொல்லி, முடிவாக “ஸ்வாத்யாய
ப்ரவசநே ஏவேதி நாகோ மௌத்யுலப
தத்தி, தபஸ தத்தி, தப:” என்று
தலைககட்டியுள்ளபடியே ஸ்வாதயாய
ப்ரவசநங்களை தபஸ்ஸாகையாலே
தந்நிரதா என்றபடி. (வைகுந்தன்) ‘தூத்தே
ரங்கீ, நிஜமபி பதும் தே, ஸரிகாதே, ஸ
காங்கீ” என்கிற நபாஸதிலக (24)
ஸூகதிப்பட்டியே வைகுண்ட ப்ரதாயக
னென்றபடி ஆசார்பருடைய அநுமதி
யினறி ஸர்வேச்வரன் திருநாடு
தருவதில்லை யாதலால் ஆசார்பனைபே

சங்கத்தமிழ்மலை மூப்பது

வைகுண்ட ட்ரதனாகச் சொல்லத் ஆசாயர்க்கும் ஸாதாரணமான தட்டில்லை ஆக எம்பெருமானாகும் திருநாமங்களை நவின்ற தாயிறறு

10. தேற்றமலை

பததாம்பாட்டின் ஈற்றடியிலே "தேற்றமாய் வந்து திற" என்றதை நோக்கியது இடபாகரமாலேக குறிப்பு தேற்றமாவது தெளிவு தெளிவாய் வந்துதிற வெனகை திருநெடுந்தாண்ட கததில் (21) 'இருவராய வந்தார்' என்றவிடத்து இருவராமபடி வந்தாரென்று விபாக்கியானம் செய்தரு ளட்டட்டிருபபதுபோலே இங்கும் தேற்றமாய் என்பதற்கு தேற்றமாகும்படி பென்று பொருள் கொள்ளத்தக்கது இடபாட்டிலுணர்த்தப்படுகிற பெண் பிள்ளை மிகத்தெளிவுடைய வ்யகதியென் னுமிடம் 'நோற்றுச் சவர்க்கம் புகுகின்ற வம்மனாய்' என்கிற விளியினாலும் அருங்கலமே! பென்கிற விளியினாலும் விளங்கா நின்றது எங்ஙனே யெனலில, பேற்றுக்கு ஒருஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணவேண்டு மென்றும், என்ன ஸாதந்தை பநுஷடிகக லாமென்னும் சிந்தித்திருக்கும் நிலை தெளிவிலலாத நிலையாகும். "தேஷாம் ராஜந் ஸாவயஜ்ஞாஸ ஸமாப்தா" என்றும் "செய்தவேளையா" (திருவாய் 5-7 5) என்றும் சொல்லுகிறபடியே கருதக்ருத யராயிருக்கும் நிலை தெளிந்த நிலையாகும். 'ஸாஸதரிகள் தெபடககையரைப்போலே இரண்டையு மிடுக்கிப் பிறவிக்கடலை நீந்த ஸாரஜ்ஞர் விட்டத்திலிருப்பாரைப்

போலே இருகையும்விட்டுக் கரை குறுகுங்கால மெண்ணுவாகள் ' என்னுமாசாய ஹ்ருதய ஞானையும் (19) அதன் விபாக்கியானமுங் கொண்டு இதில தெளிவு பெறவேணும் ஸவபரவருத்தி யானது பகவத்பரவருத்தி விரோதி யெனறுதியிட்டு, அப்படி பகவத் ப்ரவ்ருத்தி விரோதியான ஸவபரவ்ருத்தி யில் நின்றுக் கையொழிந்து நிற்கும் நிலையுண்டே இதுவேதான தெளிந்தநிலை யெனப்படும் "சசால சாபஞ்ச முமோச வீர" என்னும் ஸ்ரீராமாயண ஸ்லோகத் தில் 'சாபஞ்ச முமோச' என்பதற்கு முற்பட்ட நிலையைக் கலங்கின நிலையாக வும், கச்சாநுஜாநாமி' என்று பெருமாள் திருவுள்ள மிரங்குகைக் குறுப்பாக 'சாபஞ்ச முமோச' என்றிருந்த நிலையைத் தெளிந்த நிலையாகவும் நிரூபிப்பதாக நம் ஆசாயர்கள், தரெளபதியினுடைய அநுஷ்டாநத்தையும், ஸ்ரீகஜேந்தராமலா னுடைய அநுஷ்டாநத்தையும் ஆராய்ந்து தெளியவேணும் தரெளபதி தன் அபிலக்ஷித ஸித்திகளுக்கு உறுப்பாக என்ன செயதாளென்று பார்க்கில் ஒன்றும் செயதில்ள், "இருகையும் விட்டேனோ த்ரெளபதியைப்போலே" என்கிறபடியே மிக்க பெருஞ்சபை நடுவே தான படும் பரிபலத்திற்குப் பரிஹாரமாகப் படவையை இறுக்கிக் கொண்டிருந்தமையாகிற

சங்கத்தமிழ்மலை முப்பது

ப்ரவருத்தி நிலையை விட்டுத்தொலைத்த துண்டே இது தான த்ரௌபதி செயதது. கஜேந்தரராஜாவானும் "கஜ ஆகர்ஷதே தீரே கராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே" என்கிற படிபே முதலை நீருக்கிழுக்க, தான கரைக்கு இழுத்ததுக கொண்டிருந்தமை பாகிற ப்ரவருத்தி நிலையில நிறுத்தி கைபொழிந்தமை யத்தனையே யாயிற்று செயதது. அஷ்டஸலோகியில 'ஆதமதராணோநமுகச் சேத் நம இதி ச பதம்' என்று பட்டரருளிச்செய்தபடியே ஸ்வரகஷணே ஸ்வாந்வயம் ஸ்வரூப விருத்த மென்கிற துணிவு ஹ்ருதய பூர்வகமாக (அநுஷ்டாந பர்யவஸாயி பாக) வண்டானால் இதனில் மிக்க தெளிவு வேறில்லையாம் "நோற்றுச் சுவர்க்கம் புகுகின்ற வம்மனாய்" என்பதற்கு - செய்யவேண்டியதைச் செய்துமுடித்து ப்ரஹ்மாநந்தநாநுபவம் செய்தது கொண்டிருக்கிறவனே! எனபது பொருள் உண்மையில் இவ்வதிகாரிககு செய்பவேண்டியதென்று ஒன்று

11. பொருள்மலை

பதினேராம் பாட்டின் ஈற்றடியில் "எற்றுக் குறங்கும் பொருள்" என்கிறபு பதை நோக்கியது இப்பாகரமாலேக் குறிப்பு இதனை சிறுமிகள் நாங்கள உணர்ந்து வந்து திரண்டு நிறக நீ மட்டும் உறங்குகைக்குப் பொருளெனன? என்று கேட்கப்படுகிறதிங்கு. பொருளாவது - அததம் உறங்குகைக்கு என்ன அர்த்தம் என்றது, எனன பிரயோஜனத்திற்காக நீ உறங்குகிறாய்? என்றபடி உலகத்தில்

இருந்தாலன்றோ அதைச் செய்து முடித்ததாவது. கீழே உட்பாதித்த அத்தவ ஸாய விசேஷத்தாலே வித்திககிற தாயிற்று க்ருதகருத்தத்வம் "தேஷாம ராஜந் ஸாவயஜ்ஞாஸ ஸமாபதா:" என்றதும் "செய்த வேளனிபா" என்றதும் அதையிட்டே யன்றோ ஸாதபோடாய நிஷ்டாகளனறிககே வித்தோபாய நிஷ்டராயிருக்கும்வரைச சொன்னவாறு தொண்டரடிப்பொடியாழ்வரா 'காமதரத் தலைசிறைத்து உன் கடைத்தலையிலிருந்து வாழுஞ் சோமபர்' என்றருளிச் செய்தது இத்தகைய அதிகாரிபையேயன்றோ **அருங்கலமே!** என்றது துர்லபமான ஸத்பாத்ரமே' என்றபடி இத்தகைய நிஷ்டை எளிதன்றே மிகவுமரிதான தொன்றே பெறுதற்கரிய நிஷ்டைடைப் பெற்ற ஸத்பாத்ரமே! என்ற விது மிக அவசியமான விளியாகும் உனக்குண்டான தெளிவு எமக்கு முண்டாமபடி வந்து வாயைத் திறந்தருள வேணும்மென்றதாயிற்று (10)

உறங்குகிறவர்கள் ஒரு பிரயோஜனத்திற் காகவா உறங்குகிறார்கள். இல்லையே அப்படியிருக்க இக்கேள்வியின கருத்து என்ன? என்று ஆராயவேணும் ஆராயவோம் ஸமஸாரிகளின உறக்கம் தமோ குணத்தினாலாயது *வெள்ளை வெள்ளத்தின மேலொரு பாம்பை மெத்தையாக விரித்தது அதன் மேலே கண் வளர்ந்தருளும்வனுடைய நித்திரை எதனாலாயது? ஜகதரக்ஷணசிந்தையின

சங்கத்தமிழ்மலை மூப்பது

லாபது நங்காய் உன்னுடைய நித்திரை எதனாலாயது? என்று கேட்கிறார்களெனக் ஆங்காங்கு திவ்யதேசங்களில் எமடெருமானதுயில் கொள்ளும்படியை அநுபவிக்கின்ற ஆழ்வாராகள் "நடந்த காலகள் நொந்தலோ? நடுங்க ஞால மேனமாய இடந்த மெயகுலுங்கவோ விலங்குமால வரைசகரம் கடந்த கால் பரந்த காவிரிக் கரைக குடந்தையுள் கிடந்தவாறு" (திருச்சந்த 61) என்றும், 'கொடியார் மாடக் கோளுரகத்தும் புளிங்குடிபும், மடிபா தின்னே நீ துயில் மேவி மகிழ்ந்தது தான் அடியாரல்லல் தவிர்த்த அசைவோ? அன்றே லிப்படி தான் நீண்டு தாவிய அசைவோ பணிபாடே' (திருவாய் 8-3-5) என்றும் விளவுகின்றார்கள். திருப்பாவையில் உணர்த்தப்படுகிறவர்கள் உத்தமாதிகாரிகளாகையாலே இவர்கள் உறங்கப் பரஸக்தியேயில்லை *தொலலை மாலைக* "கண்ணாரக கண்டு கழிவதோராதலுறராககு முண்டோ கண்கள் துஞ்சுதலே யென்கையாலே காண்பதற்கு முன்பு உறக்கமில்லை; கண்டால் 'ஸதாபர்பநதி பாகையாலே உறக்க மில்லை (முமுகுண்டபடி 109) யென்கிறார் பிள்ளையுல காசிரியர் இந்நிலத்தில் பிறந்தவா களுககு நித்திரை அவாஜநீய மென்று கொண்டாலும் க்ருஷ்ண குணநுபவத்தி லீடுபட்ட திருவாயப் பாடிப் பெண்கள் ப்ராஹ்ம முஹூர்த்தத்திலே அதிலும் மார்கழி மாதத்திலே கிடந்து உறங்குகை ஸர்வாதமநா

அஸமபாவிதம் ஆனாலும் பாகரந தோறும் உறங்குவதாக வைத்து எழுப்புகை காணப்பட்டு வருகின்றது இதற்கொரு பொருள் சொல்லியாக வேண்டும் 'எறுககுறங்குமடொருள்?' என்று கேட்கிற வயாஜத்தினால் அந்தப் பொருளை ஆராய்ச்சி செய்த ஆண்டாள நமக்கு உத்போதனம் செய்கிறாளாயிற்று இது அஜஞாத பரசநமன்று ஜஞாத பரசநமேயாகும் நன்னூலில் 'அறிவறி யாமை ஐயுறல் கொளல் கொடை, ஏவல்தரும் வினா' என்பதொரு சூத்திரம் அறிபாத விஷயத்திற் கேள்வி கேட்பதுபோல அறிந்த விஷயத்திலும் கேள்வி கேட்பதுண்டு அறிந்ததில் கேள்வி எதுக்கு? என்னில், தாம் மட்டுமறிந்தால் போதாதே பிறரையும் அறியச்செய்ய வேண்டியே கேட்கிறபடி.

திருமங்கையாழ்வார் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனப்பெருமானை நோக்கி "சேயோங்கு தண்திருமாலிருளு சோலை மலை யுறையும் மாபா! என்ககுரையாயிது, மறைநான்கினுளாயோ? தீயோமபு கைமறையோர் சிறு புலியூர்ச்சலசயனத தாயோ? உனதடியார மனததாயோ அறியேனே' என்கிறார் உண்மையில் அறியாததா இவ்விஷயம். கூரத்தாழ்வான் தேவப்பெருமானை நோக்கி "புக்தாநாம் யத், வபுஷி துஹரம் பண்டிதம் புண்டூரீகம் யச்சாம்லாநம் வரது! ஸததா த்யாஸநாத்யாஸநாப்ஜம்। ஆமநாயாநாம் யதுபி ச ஸிரோ யஸச மூாததா ஸடாரே ஹஸதபதுரோ வா

சங்கத்தமிழ்மலை முப்பது

கிம் அதிஸுகுத்யம் தேஷு பாத்யாப்ஜ போஸ் தே?" (உரதராஜ ஸ்தவே 59) என்றொரு கேளவி கேட்கிறா இதுவும் அஜ்ஞாத ட்ரஸந மன்று அறிந்ததிலும் கேளவி கேட்பதில் ஒரு ரஸவிஸேஷ முண்டு ஆழ்வாராசாயாகளின திவ்ய ஸூகதிகளில இத்தகைய கேளவிகள் எண்ணிறந்தவையுள்ளன ஆங்காங்கு நமமுடைய வியாககியானங்களிலே நிருபிக்கப்பட்டுள்ள ரஸவிசேஷங்களை ரஸிகர்கள் குறிக்கொண்டேயிருக்கின்றார்கள் *எற்றுக் குறங்கும பொருளென்ற விவ்விடத்தில் இந்த உறக்கத்தின் மருமத்தை உப்த்து உணரவேண்டுமென்தே ஆண்டாள் திருவுள்ளம்

"அநாதிமாயயா ஸுப்த:" என்றவிடத்துச் சொல்லப்பட்ட உறக்கம் போலன்றிக்கே விலகுகணமான உறக்கமே விலகுகண வயகதிகளுக்குள் ளது பகவத கீதையில் (2-69)'யா நிஸா ஸாவபூதாநாம் தஸயாம் ஜாகர்த்தி ஸமயமீ யஸயாம் ஜாகரதி பூதாநி ஸா நிஸா பஸயதோ முநே' எனனுயிந்த ஸலோகமானது ஸமஸாரிகளின ஜாகர நிதரைகளையும் யோகிகளின ஜாகர நிதரைகளையும் நனகு உணர்த்துவதாகும் ஸர்வப்ராணிகளுக்கும் எது இரவோ அவ்விரவில் ஜிதேநதரியானவன் விழித்துக் கொண்டிருக்கின்றனென்றது இந்த ஸலோகரத்தின் பூவாரத்ததில ஸாவப்ராணிகளும் கண்விழித்துக் கொண்டிருக்கும்படியான பகலானது ஜிதேநதரிடனுக்கு இரவாகிறது என்றது

உததரார்த்தத்தில் இந்த வார்த்தை மருமமாகவுள்ளது நாம் கண்ணெடுத்துப் பார்க்க விரும்பாமல வெறுத்திருக்கும் விஷயத்தை ஜிதேநதரியாகள விரும்பிப் பார்க்கிறார்களென்பது வாஸதவநதானே பகவத்பாகவத விஷயங்களை நாம் விரும்பிப்பாராமல் அவற்றிலே வெறுப்புக் கொண்டிருக்கிறோமென்பதும் இவ்விஷயங்களை ஸாதுகளை விரும்பிப் பார்க்கிறார்களென்பதும் உண்மைதானே இதுதான் பூர்வார்த்தத்தில் சொல்லப்பட்ட தாயிற்று நாம் விரும்பிப்பார்க்கிற வெளகிக விநோதங்களைக் காணக் கண்கூசி யிருப்பார்கள் ஸாதுக்களென்பது உத்தரார்த்தத்தின் தாட்டாயம் நம்முடைய பகல் ஸாதுக்களுக்கு இரவாகிறது ஸாதுக்களின் பகல் நமக்கு இரவாகிறது என்று சொன்னவிது அநுபவத்திற் கிணங்கிதேயனரே ஸவருபநுருபங்களான விஷயங்களில் கண்ணோட்டம் செலுத்தாமல் ஸவருபநாசகங்களான விஷயங்களிலேயே நாம் கண்ணோட்டம் செலுத்தியிருப்பது தகாது எனகிற சிஷணத்தில் இந்த கீதா ஸலோகத்திற்கு முழுநோக்கு இப்பாடிலுணர்த்தப்படுகிற உத்தமவயகதி உறங்குவதாகச் சொல்லப்படுவதன் பொருள் இப்போது நனகு விளங்கிறாயிற்று ஸமஸாரிகளின பகலை இரவாகக் கொண்டு கணமூடியிருக்கும் விலகுகண வடக்தி உலலவோ நீ நாங்களும் உன்னைப்போன்றவர்களே யாதலால் கண்திறக்கலாம் என்றதாயிற்று (11)

சங்கத்தமிழ்மலை மூப்பது

12. அறிவுமலை

உன்னிரண்டாம் பாட்டின் ஈற்றடியில் *அனைத்திலலத்தாரு மறிந்தென்றதை நோக்கியது இம்மலைக் குறிப்பு *அனைத்திலலத்தாரு மறிந்தென்ற விதற்குப் பட்டலபாகப் பொருள் கூறுவா 'இனிததானெழுந்திராய் ஈதென்ன பேருறககம்' என்று சொன்னவுடனே *அனைத்திலலத்தாரு மறிந்தென்று கூறினவிதன் கருத்தை ஆழ்ந்து நோக்க வேணும் நங்காய! உண்மையில் நீ உறங்குகின்றாயல்லே, பகவத்விஷயாநுப வத்திற்குப் புறம்பு அதிகாரிகளிலலாமை யாலே நாம் ஏகாந்தமாகவிருந்து அநுபவிக்கவேணுமத்தனை யென்று நினைத்து (குருகை காவலப்பனைப்போலே) ரஹஸ்யமாக அநுபவிக்கிறாய் போலும், புறம்பே இதற்கு அதிகாரிகளில்லை என்று நினைக்கவேண்டா, அனைத்திலலத்தாரும் பகவத்விஷயாவகாஹனம் முற்றியிருக் கும்படியான இப்பாடியிலே இஃதறிபாதாருமுளரோ? பகவதநுபவ மறியாத இலலமேயிலலைகாண்' எனாதாகக் கொள்க பொய்கையார் தமது திருவநதாதியில் (22) "அறியுமலகெல் லாம யானேபுமவலேன' எனகிறார் ஆழ்வராகளில் முதன்மைபெற்ற முதலாழ்வராகளிலும் முதல்வனான யான் மட்டு மறிவேனலவேன, உலகெல்லாம அறிந்துளது' என்பதன்றோ இங்குச் சொல்லப்படுகிறது அப்படி அறியப் பட்ட விஷயம் எதுவென்னில் 'வெறிகமமுங் காம்பேய் மெனதோளி கடை வெண்ணெய் டுண்டாயை, தாம்பே

கொண்டு ஆர்த்த தழும்பு" என்பதனால் அஃது இன்னதென்று விளக்கப்பட்டது வெண்ணெயுண்ட குற்றத்திற்காக யசோதைப் பிராட்டி உன்னைக் கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பினால் கட்டிவைத் திருந்ததனால் உன்னுடம்பு தழும்பேறிக் கிடக்குஞ் செயதியை நானொருவன மட்டுமா அறிவேன? உலகமெல்லாமறி யுமே யென்று கூறினா அவனுடைய பரதவததை யறிவதற்கு அதிகாரிகள் துர்லபராஜாலும் ஸௌலப்யத்தை யறியாதாருளரோ? க்ருஷ்ணவதாரத்தில் ஸாந்தீபநி புத்ராநயநம், வைதிகபுத்ரா நயநம் முதலான பரதவசரித்ரங்களை யறிவார் மிகச்சிலரேயாயினும் வெண்ணெய் களவுகண்டான் கட்டுண்டான் அடியுண்டமுதேங்கினான் என்கிற எளிமைச்சரிதைபை அறிபாதார் ஒருவரேனுமுளரோ? இததகைய ஸௌலப்யத்தை யநுபவிப்பதன்றோ சிறந்தவநுபவமாவது, இவ்வனுபவத் திற்கு அதிகாரிகள் ஊராக மறிந்திருக்கை யாலே சடககென எழுந்தவந்து நீயுயித்திரளிலே சோந்து அநுபவிககப் பாராய் என்பதாகக் கருத்தை விரிக்க

அனறியும முன்னம் 'சினத்தினால் தென்னிலங்கைக் கோமாரனைச் செற்ற மனதுக்கினியானைப் பாடவும்' என்று ராமவருத்தாநதம் சொன்னதனால் 'க்ருஷ்ணகுணங்களே வெள்ளங்கோத் திருக்குமித் திருவாப்பாடியிலே க்ருஷ்ண கதையை விட்டு ராமகதையைச் சொல்லுவது நீதியோ? "ராமோ ராமோ

சங்கத்தமிழ்மலை முப்பது

ராம இதி ப்ரஜாநாம் அபவந் கதா" என்ன நின்ற அயோத்தியிலே க்ருஷ்ணநாமம் சொன்னால் ஸஹித்திருப்பார்களோ? நந்தன் மைந்தனான அசோகை யிளஞ்சிங்கத்தின சீமலகுமிப்பாடியிலே ராமன் போசொன்னால் ஸஹித்திருக்கத் தகுமோ? அநீதியான இப்பெயரை இங்குப் பேசுவாரா? என்று சிவிடகென் றிருந்தாடாகில ராமகருஷ்ணர்களின் அபேதத்தை (ஒற்றுமையை) இங்கு அறிபாதாரிலை அனைத்திலலத்தாரு மறிந்துள்ளார்கள் காண - என்றதாகவு மாம் நாம சிற்றிலிழைக்க அதைச் சிதைத்தவன் கண்ணனாயிருக்க 'சீதை

வாயமுதமுண்டாய்! எங்கள் சிறநில் நீ சிதையேல்" என்றிலோமோ? நமமுடைய வளை துகிலகளைக் கைக்கொண்டு வேண்டவும் தாராதான் கண்ணனாயிருக்க 'இரக்கமே லொன்று மிலாதாய்! இலங்கை யழித்த பிரானே!' என்றிலோமோ? ஆக தென்னிலங்கைக் கோமானைச் செற்றவனும், நமமனததுக் கினிய கண்ணனும் வெவ்வேறு வபகதி களன்றிக்கே ஒரு வபகதிபே பென்பதை அனைத்திலலத்தாரும் அறிந்திருக்கை யாலே சீறுபாறென்னுதே கடுகவந்துசேர் என்கிறதாகவுமாம். (12)

13. கள்ளந்தவிர்மலை

பதின்மூன்றாம் பாட்டின் ஈற்றடியில் *கள்ளந்தவிர்ந்து கலந்தென்றிருப்பதை நோக்கியது இப்பாசுரமாலேககுறிப்பு இப்பாட்டி லுணாததப்படுகிற ஆயமகள் கள்ளங்கொண்டிருப்பதாக வைத்து அதைத் தவிர்ந்து தங்களோடே கலக்க வேண்டுமென்று கூறப்படுகிறது ஸாஸத்ரங்களில் "யோந்யதா ஸந்தமாதமாநம் அநயதா ப்ரதிபதயதே, கிம தேந ந கருதம பாபம சோரேணத்மா பஹாரிணு" என்றொரு வசனம் காண்கிறோம் எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்ட தனனை ஸ்வதந்திரனாகவோ அந்யஸேஷபூதனாகவோ நினைப்பது கள்ளமெனப்படுகிறது பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார் நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதியில கச்சிநகரில் விளங்கும் கள்வரென்னும்

பெருமானுக்கு பாடினபாட்டு.

"பண்டேயுன தொண்டாம் பழவுயிரை என்னதென்று கொண்டேனைக் கள்வனென்று கூறுதே - மண்டலத்தோர் புள்வாய் பிளந்த புபலே! உனைக் கச்சிக் கள்வா வென்றேடுதுவது என் கண்டு?" என்றிங்ஙனேயுள்ளது இதனாலும் ஆதமாபஹாரக்கள்ளமே பாபங்களில் தலையான கள்ளமென்று காட்டப் பட்டுளது இததகைய களளம இங்கு நெஞ்சால நினைக்கவும் அப்ரஸகதம பகவத்பாகவத ஸேஷத்வத்தின எவ்லையிலே நிறகும உத்தமவயகதி யளரேரு உணாததப்படுகிறுள் அவளுக்கு இததகைய களவம புக வழி ஏது? பிள்ளை எத்தகைய களளம தவிரவேண்டுமென்கிறது இங்கு?

சங்கத்தமிழ்மலை மூப்பது

என்னில் அநுபவ நிஷ்டர்களில் ஏகாந்தமாக அசலறிபாதபடி அநுபவிக்க ஆசைப்படுவர் சிலர் "அணியரங்கன திருமுறறத்து அடியார் தங்களின்பமிகு பெருங்குழுவுகண்டு யானுமிசைந்துடனே பென்று கொலோ விருககும் நாளே" (பெருமாள். திரு.1-10) என்று குலசேகராழ்வார் பாரித்தபடியே அடியார்கள் குழாங்களுடன் கூடி *மொட்மமாம் ஸுமபொழிற பொயகைத் திருவாய மொழிப்படியே அநுபவிகக ஆசைப்படு வர் சிலர் இலங்கையில் பிராட்டியைக் கண்டு திரும்புகையில் மதுவளத்திற் புகுந்த வானரமுதலிகள் படியிலே அநுபவிக்க ஆசைப்படடிருக்கு மவர்கள் உள்ளே தனியிருந்து ஏகாந்தாநு பவம் பண்ணுவதைக் கள்ளமாகக் கருதுமவர்களாதலால், 'நங்காய்! கைவலபாநுபவம் பண்ணுமாபோலே தனியிருந்து செடபும அநுபவமானது எங்களைபெல்லாம வஞ்சிததுச் செய்யு மதாகைடாலே கள்ளமேயாகுமததனை, அதனைத் தவிராந்து எங்கனோடே கலந்து அநுபவிககவாராய' என்றதாயிற்று

கள்ளத்தை மற்றொருவிதமாகவுங் கொள்ளலாமிங்கு (இப்பாட்டின் முதலடியையும் இரண்டாமடியையும் நோக்குக) நாங்கள் புள்ளின வாய் கீண்டவனான கண்ணபிரானுடையவும், டொல்லவரககளைக் கிள்ளிக் களைந்தவனான இராமபிரானுடையவும் கீர்த்திமாலைகளை வாசிபறட் பாடுமவர்களாயிரா நின்றோம். இதற்குக் காரணமெனவெனருவ,

யசோதைப்பிராட்டி கண்ணனை அழைக்கும்போது 'கண்ண! இங்கு வா' என்றழையாமல் "வருக வருக வருக விங்கே வாமன நம்பி வருக விங்கே, கரியகுழவ செய்யவாய் முகத்து என் காருத்த நம்பீ வருக விங்கே' என்று 'வாமனமூர்த்தி! இங்குவா, இராம பிரானே! இங்குவா' என்றும் "என சிறுயர் சிங்கமே சீதை மண்ணா" என்று மழைப்பது வழக்கமாதலால் அதற்கு இணங்கவே நாங்கள் உபபரையும் அநுபவிக்கிறோம். நீ இங்கு ராமனை யநுபவிப்பது தேவதாந்தர பஐனத்தோ டொக்குமென்று நினைத்து புரீக்ருஷண குணுசிந்தனத்தை மட்டும் செடகிருப் போலும், இது யதாப்ரதிபத்தி யன்றுகை யாலே கள்ளமேயாகும் இக்கள்ளத்தைத் தவிரந்து நந்தன மதலையையும் காருத்தனையும் நவின்று பாடுமெங்கள் கோஷ்டியிலே கலந்து உபபாநுபவமும் பண்ணப்பாராய் எனகிறதாகவுமாம்

கீழ்ப்பாட்டில் "தென்னிலங்கைக் கோமானைச் செற்ற மனத்துக்கினிடானே' என்றோம் "என்று மெனக்கினிடானே என மணிவண்ணனை' என்று அசோதை கூறினதற்கு முரணாக வேறொருவனை மனத்துக்கினியானாகக் கூறிய இவர்களோடே நமக்கெனன சோததி யென்று நினைத்துத் தனியநுபவம் பண்ணுகிருயாகில இந்த அபதாப்ரதி பத்தியையும் தவிரவேணுமென்கிருக்க னென்றுணர்க. (13)

சங்கத்தமிழ்மலை மூப்பது

14. பாடல்மலை

பதினான்காம் பாட்டின் ஈற்றடியில்
 *பங்கயக்கண்ணனைப் பாட என்றதை
 நோக்கிவது இப்பாகரமாலேக் குறிப்பு
 இப்பாட்டில் பங்கயக்கண்ணனை மட்டு
 மன்றிக்கே சங்கொடு சக்கரமேந்தும்
 தடககைபனையும் பாடுகின்றோர்கள்
 (அவலது) பாட விரும்புகின்றோர்கள்
 தடககையில் சங்கொடு சக்கரமேந்து
 மழகும் பங்கயக் கண்ணழகும்
 அநுடோகதாககளுக்கு அரிய பெரிய
 விருந்தாகும் சிறிது அநுபவிப்போம்
 கண்ணபிரான் சகரவாததி திருமகனாகத்
 தோன்றின முந்தின அவதாரத்தில்
 திருவாழி திருச்சங்குகளைத் திருக்கையில்
 கொள்ளவேயில்லை ஸ்ரீராமசரிதாம்ருத
 ஸாகரத்தில் சங்கசக்ரபரஸ்தாவமே
 யில்லைபன்றே ஆயினும் இராவணன்
 மாண்டொழிந்த பின்பு ப்ரேத பூமியிலே
 புலம்ப வந்த மந்தோதரி பெருமானைப்
 புகழ்ந்து டேசம் பேச்சுககளில் 'தமஸ'
 பரமோ தாதா ஸங்கசக்ரகதாதர.'
 (ராபு 114-15) என்று (பெருமானைத்)
 திருவாழி திருச்சங்குகடையவராகப்
 போற்றினான் இதற்கு முன்னே
 பம்பாஸரஸஸின கரையிலே ஸுகரீவ
 ப்ரேரணையால் பெருமானைக் காணவந்த
 திருவடி 'ஆடதாப்ச ஸுவருததாப்ச
 பாஹவ; பரிகோபமா; ஸர்வ பூஷண
 பூஷாஹா கிமாததம் ந விபூஷிதா''
 (கிஷ் 3-15) என்று கேளவி கேட்டிருக்க
 கிருர் இங்கு "ஆபதெள ஸுவ்ருத்தெள
 ச பாஹு தே பரிகோபமெள
 ஸர்வபூஷண பூஷாஹௌ கிமாததம் ந

விபூஷிதெள'' என்று த்னிவசன மிட்டு
 ஸ்லோகம் கூடுவதாயிருக்க, பஹுவசந
 மிபுருக் கைக்கு அடி ஆராடவேணும்
 இளைய பெருமானையும் கூட்டிப்
 பேசிவருகிற பரகரணமாகையாலே
 அவருடைய இரு புஷ்டிகளையும் சோத்து
 பஹு வசநபரடோகம் பண்ணிறறென்று
 நிரவஹிப்பாருமுண்டு வபாககடாதரு
 ஸார்வபௌமரான கோவிந்தராஜா
 இங்கு மூவகைப் பொருள் பணிகையில்
 "திருவடி பக்த ஸ்ரேஷ்டராகையாலே
 இவர்க்குப் பெருமாள் சதுர்புஜராக
 ஸேவை ஸாதித்தார்' என்னும் பொருளை
 மத்யஸ்தமாக்கிப் பணித்தார்
 இப்பொருளே ஸமப்ரதாபத் தலைவர்கள்
 ஆதரிக்குமது இது எட்டடிபாடலும்
 மந்தோதரி வாக்கு ஸுஸ்பஷ்டமாக
 அமைந்ததுள்ளது அவள் 'ஸங்கசக்ர
 கதாதர'' என்று பெருமிடறு செய்து
 சொன்னதைக் கேட்ட பெருமாள்
 இவ்வவதாரத்தில ஸங்க சகர கதைகளு
 டன வந்திலோமே! என்று மனக்குறை
 யுற்று இனி அடுத்த அவதாரத்திலே ஸங்க
 சகர கதைகளிலலாமே வருவதில்லை
 யென்று திடமாக ஸங்கல்பிததுக்
 கொண்டு, அடுத்ததான கருஷ்ணாவதாரத்
 திலே "ஜாதோஸி தேவதேவேஸா! ஸங்க
 சகர கதாதர!" (விபு 5-3-10) என்று தாய
 தந்தையர் உகந்து சொல்லும்படி
 ஸங்கசக்ரகதா பாணிபாகவே
 தோன்றினன் ஆனாலும் "உபஸமஹர
 விசுவாதமந ரூபமேதச் சதுர்புஜம்
 ஜாநாது மாவதாரம தே கமஸோடம திதி

சங்கத்தமிழ்மலை மூப்பது

ஐந்மஜ்' (விட 5-3-1) என்கிற வேண்டு கோளுக்கினங்கி திவ்யாயுதங்களை மறைத்துக் கொண்டான உகவாதார்க்குக் கூசிபே மறைக்கச் சொன்னபடியாலே உகந்தார்க்கு ஸேவை ஸாதிப்பித்துக் கொண்டே யிருந்ததாகத் தெரியவருகின்றது.

டெரியாழ்வார் திருமொழியில் (2-1) மெசகுது டதிகத்தில் 'அப்பூச்சி காட்டுகின்றன அமமனே! அப்பூச்சி காட்டுகின்றன என வருமிடத்து விபாக்கியானத்திலுள்ள ஐதிஹயம் அற்புதமானது அப்பூச்சி காட்டுகையாவது- கண்ணை இறுத்துவது. மயிரால் முகத்தை மறைத்துக் காட்டுவது முதலானவை செய்து சிறுவர்களுக்கு அச்சத்தை விளைவிக்கும் சேஷ்டித விசேஷம் என்று ஸாமான்யமாகக் கொள்ளுவர் மருமமறியாதார் நம்பெருமான் ஸநநிதியில் சிறிய திருவட்டநோதஸவததில் அரையர் இப்பதிகம் ஸேவிக் கையில் (எம்பெருமானார் காலத்திலே) உடந்தையினை பென்பாரொரு அரையர் அபிநயிக்கும்ளவில அப்பூச்சி காட்டுகின்றனென்பதை கண்ணை கண்ணிமையை மடக்கிக் கொண்டு வருவதாக அபிநயித்துக் காட்ட, அப்போது கோஷ்டியில் உடையவர் பின்னே எழுந்தருளியிருந்த எம்பார் அதற்கைய அபிநயத்தில் வைரஸயத்தைக் காட்டி தம் திருக்கைகளைத் திருத்தோள்களோடு சேர்த்துக்காட்ட, இச்சுவடறிந்த அரையர் தாம் முன்பு அபிநயித்த ரீதியை விட்டு

எம்பார் காட்டினபடியே எம்பெருமான் திருத்தோள்களில் சங்கு சக்கரங்களைத் தரித்துக்கொண்டு சிறுவர்களைப் சிறுமிகளையும் அஞ்சச் செவ்வதாக அபிநயித்துக் காட்ட, உடையவர் மிகவு முகந்தருளினா இதனால் தேறுவதாவது (பாரதங் கை செய்த அததுதனப் பூச்சி காட்டுகின்றன) தூதனுடைய தன ஸௌலப்யத்தை வெளியிட்டு நமமிலே ஒருவன்' என்று இவ்வுலகத்தவர் கொள்ளும்படி யிருப்பவன் அவர்கள் வெருவும்படி சில காலங்களில் ஈஸ்வரத்வ சின்னங்களைத் காட்டுவது முண்டு என்பதாம் அப்படிக்காட்ட கண்டவர்கள் இவ்வாய்ச்சிகளாகையாலே இவர்கள் சங்கொடு சக்கரமேந்து மழகைப் பாடவிரும்புவது பாங்கே

கண்ணபிரான் வடமதுரையி லிருந்து நந்தகோபர் திருமானிகையிலே வந்து சோந்தவுடனே யசோதைடிராட்டி அததெய்வக குழுவியின பாதாதி கேசநத மான வடிவழகை ஆடர்மங்கையாகளை யழைத்துக் காட்டுகையில் "நெத்தலை நேமியும் சங்கும நிலாநிய கைத்தலங்கள் வந்து காணீரே' என்று காட்டிடதையும் குறிக்கொள்க. கண்ணன் காளிய மர்த்தனம் செய்து திருமடகையில் யசோதை 'அஞ்சுட ராழியுன கையகத்தேநதுமழகா! நீ பொய்கைபுக்கு நஞ்சுமிழ் நாகத்தினோடு பிணங்கவும் நானுயிர் வாழந் திருந்தேன்'' என்று கையுந் திருவாழியுமான வழகை யநுபவித்துப் பேசுமழகு என்னே!

சங்கத்தமிழ்மலை முப்பது

“அஞ்சுடராழி யுன் கையகததேநது
மழகா! ” என்பது பாசுரத்தில் ஒரு முறை
யிருந்தாலும் இதனை யசோதை
ஒருமுறைபா சொல்லி யிருப்பன்?
பன்முறை பேசியும் தருப்தியடையா
திருப்பாளனரே. மேலே *போற்றி
போற்றி மென்று மங்களாஸாஸநம்
செய்யுமிவாகள் “வேணு பகைகெடுக
கும் நின்கையில் வேல் போற்றி ” என்று
திருவாழியாழ்வானுக்களரே பல்லாண்டு
பாடுவது பகவத்கீதையில் விசுவரூபங்
கண்ட அர்ஜுநன் அக்காட்சியில்
அத்ருத்திபைக் காட்டி “கிரீடநம் கதிநம்
சக்ர ஹஸ்தம் இச்சாமி த்வாம்
த்ரஷ்டுமஹம் ததைவ தேநைவ ரூபேண
சதுர்ப்புஜேந ..” என்று பழைய
ரூடத்தைபே காட்டியருளவேணுமென்று
வேண்டுகிருன். இங்கு பாஷ்யத்தில்
ஸ்வாமி ‘ பூவவத் கிரீடநம் கதிநம் சக்ர
ஹஸ்தம் த்வாம் த்ரஷ்டுமிச்சாமி, அத
தேநைவ பூர்வஸித்தேந சதுர்புஜேந
ரூபேண டுகதோ பவ ’ என்றருளிச்
செய்தவதனால் அர்ஜுநன் சதுர்புஜரூப
தாஸநத்தில பழகியிருக்கிறானெனதும்
தெரியவருகிறது

அன்றியும் கண்ணபிரானது
திருக்கைத தலங்களிலுள்ள சங்கசக்ர
ரேகைகளைப டறறவும இது சொன்னதாகக்
கொள்ளலாம் ஏனதும் என்றதற்கு இது
அவ்வளவு சோராதாயினும் கொள்கை
குறையில்லை பாதவாப்யதயத்தில்
நான்காவது ஸர்க்கத்தில் 30,31,32
ஸலோகங்களிலுள்ள இனகவையிகக

கதையை உபேசுதிக்கமனமில்லை
*ஆரண்யகாநாம் ப்ரபவ: பலாநாம்
இதயாதி, திருவாபப்பாடி வீதியில ஒரு
குறத்தி காட்டுப்பழங்களைக் கொணாநது
விறகையில் அவற்றை வாங்கிடிண்ண
வேணுமென்று விருடபங்கொண்ட
கண்ணபிரான நெலலைக் கொடுத்தது
அந்தப் பழங்களை வாங்க வேணுமென
விருமபிக கைநிறைய நெலலைக்
கொண்டு உள்ளிருந்து புறப்பட்டான்
இளங்கையாகையாலே நெல்லுகள்
கையில் தங்காமல் கீழே விழுந்து
கொண்டே வந்தன பழக்காரியிடம்
வரும்போது வெறுங்கைடனாகவே
காணப்பட்டான் கண்ணன் ஸுஜாத
ரேகாமய ஸங்க சக்ரம தாம்ரோதரம்
தஸ்ய கராரவிந்தம் விலோகயந்தபா
பலனிக்ரயின்யா: விக்ரேது
மாத்மாநமபூத் விமர்ச ’ கண்ணன்
வெறுங்கையை விரித்தவாறே அந்தக்
கையில் சங்கம சக்கரமும் ரேகைபாக
நனகு காணலாயின அவற்றைக்கண்ட
அக்குறத்திககு ‘ஐடோ! இந்த பரம
புருஷக் குழந்தைக்கு இந்தக் காட்டுப்
பழங்களையா நாம் விற்பது!
ஆதமாவையே விற்கவேண்டாலோ’
வேணு தோன்றிறரும் இப்படிப்பட்ட
கதைகளைப் பாடவிருமபின்படி பைச
சொல்லிற்றுக்கக் கொள்க

(பங்கயக்கண்ணனைப்பாட) “க.
புண்டரீக நயந ? புருஷோத்தம க ?
என்னும்படி புருஷோத்தமத்வ
பிகநங்களான செந்தாமரைக் கண்களினு

சங்கத்தமிழ்மலை மூப்பது

கையும் பாட விருப்பம். *பங்கய நீனயனத்தஞ்சன மேனியனே* *தண்ணந்

தாமரைக கண்ணனே கண்ணா* (14)

15. வேரூர் பாடல் மலை

பதினேந்தாம் பாட்டின ஈற்றடியில் 'மாயனைப்பாட வென்றிருப்பதை நோக்கியது இமமலைகருறிப்பு வநபாததி கதவால்ஸமஸ்தான ஸதஸ்ஸில வேதபீகைக் கொடுக்கப் போனா ஒரு ஸ்ரோத்ரியர். பதக்ரம ஐடா கனங்களிற் போலே ஸமஹிதையிலும் பீகைக் நடக்கிறது பரீக்ஷகர் "யதவை" என்றார் பரீக்ஷயர் உடனே "வைஹோதாத் வர்பும்" என்று ஆரம்பித்தார் அப்போது பரீக்ஷகர் தெலுங்கில் "வை காது" ('வை அன்று') என்ன, பரீக்ஷிதர் "வா அநீசானோ பாரமாதத்தே" என்று சொல்லித் தலைக்கட்டினார் வேதம் ஓதாதவர்களுக்கு இங்கு ரஸமொன்று மேற்படாது விவரிக்கிறோம் கேண்மின, 'யத் வை ஹோதா' என்று தொடங்கும் பஞ்சாதி மூன்றாவ காண்டத்திலுள்ளது, 'யத் வா அநீசானோ பாரம' என்று தொடங்கும் பஞ்சாதி ஆறாம் காண்டத்தில் உள்ளது இரண்டாத்திலும் இரண்டாவது பதம் (வை) என்பதுதான் ஆனால் முந்தின விடத்தில் ஹலவெழுத்து பரமாயிருப்பதால் அந்த பதத்திற்கு (வை) என்றே ஸ்ரவண முள்ளது பிந்தின விடத்தில் அசசெழுத்து பரமாயிருக்கையாலே வை என்பது (வா) என்றாய் விட்டது. பரீக்ஷகர் தாம் விரும்பும் பஞ்சாதிபை வ்யகதமாகச் சொல்லி பரீக்ஷிதாமல் மருமமாகக் கேட்குக

கிருா. (யதவை) என்றவுடனே (யதவை ஹோதா) என்கிற பஞ்சாதி தான எவாகரும் அநாயாஸமாக ஸுபிரிக்கும் வேறென்றிருக்கிற தெனடது நினைவுக்கே வராது பரீக்ஷகர் ஐடராயிருந்தால் 'இதைப் போல வேறெரிடம் இருக்கிறதா? பார்? என்பர் பரீக்ஷயனும் அவனுக்குத் துணைவனாயிருந்தால் திசிதிசி விலோல நயநனாயிருப்பன் இங்கு பரீக்ஷகரும் சதுரர், பரீக்ஷிதரும் அதி சதுரர் (வை, காது) என்று சொல்லி வாப் முடுவதற்குள்ளே சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லித் தீர்த்து விட்டார் பரீக்ஷிதர். அதாவது ஆறுங்காண்டத்துப் பஞ்சாதி யைச் சொல்லிமுடித்தார்.

பரகருதத்தில் திருடபாவையில அப்படிப்பட்ட பரீக்ஷையிலே, "ஒவ்வொரு காலகேஷப் ஸ்வாமியும் அடைவே ஒவ்வொரு பாட்டின ஈற்றடியை உயிராகப் பற்றிக் கொண்டு பேசுவது" என்றாலே போதும், மாலையாகவே குறிப்பிடவேண்டல் (14) பாடல்மலை (15) அதுவே என்று குறித்து விட்டால் குறிப்பறியமாட்டாரா? ப்ரச்நமாலிகையில் எவ்விதமான சாதுர்ப் மும் கவையுமில்லையே வேதலக்ஷணங் களில் எழுத்தடையாளம் காட்டியிருப்பது போல 'னானைப்பாடலமலை' "பனைப் பாடல்மலை" என்றிட்டாலாவது அது

சங்கத்தமிழ்மலை முப்பது

வொரு விலகடின வகடினத்தில சேரும
கண்ணுனைப் பாடல் மாலே, மாயனைப்
பாடல் மாலே எனறிட்டாலு மழகியதே
திருமங்கைபாழ்வார சிறிய திருமடலில்
"வெண்ணெய திரண்டதனை வேறோ
கலத்திட்டு ' எனரு இங்கு
வேறேரெனறதற்கு ரஸமான
பொருளுண்டு யசோதை தான கடைந்த
வெண்ணெயை வெண்ணெயக கலத்தில
இட்டு வைத்தால் களவக் கண்ணை
தெரிந்து கொள்வனென்று உப்பு, புளி,
மிளகாய் வைக்கிற கலத்திலே அதை
இட்டு வைத்தாளாம் இப்பொருளை
ரஸிகர்கள் கேட்கும்போது மிக
ரஸிப்பார்கள் 'வேறேர் பாடல்மாலே'
என்று அபூர்வ ரஸிகர்கள் இடடலிம்
மகுடத்தில் ஒரு சுவையுமில்லையே

வல்லானை கொன்றனை மாற்றரை
மாற்றறிக்க வல்லானை மாயனைப் பாட
விருமபினார்கள் இங்கு ஆய்ச்சிகள்
இந்தபாடல் பூக்கருஷண விஷயத்திற்
போல ஆசாரியவிஷயத்திலும் நனகு
பொருந்தும் கண்ணன் கமஸனாள்
அகருரை பிட்டு மதுரைக்கு தன்னுடைய
விலவிழ வெனகிற வியாஜத்தினால்
வரவழைக்கப்பட்ட போது அங்கு
அரணமனை வாசலில் மதமூட்டி நிறுத்தப
பட்டிருந்த குவலயா பீட மென்னும்
யானையைப் பாகனோடுங் கூட அவலிலே
பாகக் கொன்றிட்ட கதை வல்லானை
கொன்ற கதை, இதனைப் பாடுகையாவது,
'ஆவரிவை செயவதறிவார் அஞ்சன
மாமலைபோலே, மேவு சினத்தடல்

வேழம் வீழ முனிந்து, அழகாய
காமிமலர் நெடுங்கண்ணார் கைதொழ
வீதி வருவான் வாழ்க வாழ்க வாழ்கவே
என்றும், *கவள யானை கொம்பொசித்த
கண்ணன் வாழி, *காமருசீர்க்குவளை
மேகமன்னமேனி கொண்ட கோனென
னானை வாழி யென்றும் பாடுகை
(மாற்றரை மாற்றறிக்க வல்லானை)
கண்ணிரான பகைவரைக் கண்டால்
'இன்றுபோய்நானேலா' என்ற இராம
பிரானைப்போல் ஒரு தேசகட தேசான
மாரீசனையும் சூர்ப்பணைகடையம்
முடித்திடாதே விட்டு வைத்து
அளர்த்தத்தை விளைத்துக் கொண்டது
போல் விளைத்துக்கொள்ளான்
வெட்டொன்று துண்டிராண்டாக்கி
முடித்திடுவன் (மாயன்) இத்தனையும்
சிரமப்பட்டுச் செய்கைபன்றிக்கே
"எல்லையில் ஞானத்தன் ஞானமஃதே
கொண்டு எல்லாக் கருமங்களுஞ் செய்
எல்லையில் மாயனைக் கண்ணனை' என்கிற
திருவாயமொழியினடையே ஸங்கலப
மாதிரத்தினால் செய்து தலைககட்டுமவ
னெனகை. இத்தகைய கீர்த்திமைகளைப்
பாட விரும்பியபடி.

இனி ஆசார்ய விஷயத்திற்
கேண்மின், *வல்லானை கொன்றனை
யென்றவிடத்து ஆனை மென்னுஞ் சொல
பாலபகா அஃறினைப் பெயரதாதலால்
ஒரு யானையை யன்றிக்கே பல
யானைகளையுஞ் சொல்லும், கண்ணன்
முடித்திட்டது ஒரு யானையை ஆசாரியர்
களோவெனினில "வாரிகருககி

சங்கத்தமிழ்மலை மூப்பது

மதக்களிறைநதினையும் சேரிதிரிபாமல” (47) என்ற பொய்கையா ரருளிச் செயலினபடியே பஞ்சேந்திரியங்கனாகிற ஐந்து டானைகளைத் தகர்த்தவர்களை ‘வஹதி மஹிளாமாத்யோ வேதா” இதபாதி பதிராஜஸுத்தி (45) ஸுத்தியினபடியே ஐதேந்திரிபர்களுக்கை மாறருரை மாறறழிகுதும் வலலமையும் இவாகள பககலிலே புஷ்கலம் ‘நலியும் நரகமும் நைந்த நமனுககிங்கி யாதொன்றுமில்லை. கலியுங்கெடும்”

கொன்றுயிருண்ணும் விசாதி பகைபசி தீபனவெல்லாம் நின்றிவ்வுலகில் கடிவான் நேமிட்பிரான் தமர்போந்தார்”

இடங்கொள் சமபத்தை யெல்லா மெடுத்துக் களைவன போலே தடங்கடல் டள்ளிப் பெருமான் தன்னுடைப் பூதங்களேயாப்’ என்று *பொலிக பொலிக(திருவாய் 5-2)னிலே ஆழ்வா பகர்ந்த பெருமை இவர்களுடையதே

16. நேயமாலை

*நாடகஞாய் பாகரத்தின் ஈறறடியில் *நேச நிலைக்கதவம் நீக்கெனறிருப்பதை நோக்கியது இம்மாலேகருறிப்பு திருட்டாவை முக்கியமாக ஸவாபதே சார்த்தத்தையே உயிராகக் கொண்டிருப் பதால் ஒவ்வொரு பாட்டுக்கும் விரிவான ஸ்வாபதேசார்த்தங்களை நாம நமமுடைய விரிவுரைகளிலும், விசேஷித்து ஸம்ஸ்க்ருத விடாக்கியானத்திலும் விவரித்துள்ளோம். இப்பாட்டில் நேசநிலைக்கதவம் நீக்கெனறதன்

யனரே (மாயனை) எம்பெருமான் தானவதரித்து ஆனைத்தொழில்கள் புரிநதும் திருத்தப் போகாத வுலகத்தைத் திருத்திப் பணிகொண்ட ஆச்சரிபத்தை யநுஸந்திப்பது ‘மண்பிசை டோனிகள் தோறும் பிறந்து எங்கள் மாதவனே கண்ணுற நிறகிலும் காண்கிலலா வுலகோகளெல்லாம் அண்ணலிராமானு சன் வந்து தோன்றியவடடொழுதே நண்ணரு ஞானம் தலைக்கொண்டு நாரணற காயினரே” எனகிற இராமானுச நூற்றந்தாதிப் (41) பாசுரத்தை இங்கே பொருத்தமாக அநுஸந்திப்பது இருமபைப் பொன்னுக்குமாப்போலே நிதயஸம்ஸாரியான சேதநனை *வெள்ளுயிராக்கி நித்யஸுலிரிபரிஷத் திலே வைக்குமாச்சரிபம் ஆசிரிபர்கட்கே அஸாதாரணமானது ஆக இங்ஙனம் கண்ணபெருமானையும் ஆசாரியர்களை யும் ஏகயோகதயா பாடப் பாரித்தபடி. (15)

இன்கவைப்பொருள நெஞ்சிற்படவேணு மானால் பாசுரத்தின் ஞாத்தியான ஸவாபதேசார்த்தம் முன்னம் குறிக்கொள்ளப்படவேணும் ஆகவே அதைச் சுருக்கமாக விளக்கிக் காட்டிவிட்டு, பிறகு நேசநிலைக்கதவம் நீக்க வருவோம்.

(நாயகஞாய் நின்ற) ஆசார்ய கோஷடியில் நடுநாடகமாக நிற்பவர் எம்பெருமானா என்று காட்டுகிறபடி. “அமுநா தபநாதிஸாயி பூம்நா

சங்கத்தமிழ்மலை முப்பது

பதிராஜேந நிபந்த நாயகபுரீ " என்ற பதிராஜஸுத்தி(15)ஸூகதியும் காணக (நந்தகோபன்) எம்பெருமானைப் புத்ரனாகப் பெற்ற விஷயத்தில எம்பெருமானுக்கு நந்தகோபனோடு ஸாமயம் பதிராஜ ஸம்பத்ருமாரணைப படுகிற செலவட்பிள்ளையை க்ருஷ்ண கிசோர ஸதானீயனாகக் கொள்க (உடைய) ஸ்வாமிகு உடையவரென்று வழங்குந திருநாமத்தை ஸூசிப்பித்தபடி. (கோயில் காப்பான்) கோயிலெனகிற சொல் திருவரங்கம் பெரியகோயிலை மட்டும் சொல்லுவதாகவுங் கொள்ள லாம். மற்றும் பல கோவில்களையும் சொல்லுவதாகவுங் கொள்ளலாம் 'தென்னரங்கர் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்தான் வாழியே' என்றும் 'பூரீமந் பூரீரங்கசரிய மநுபத்ரவாமநுதிநம் ஸம்வர்த்தய' என்றும் சொல்லுகிற படியே திருவரங்கச் செலவத்தைக் காததருளினவரெனகை 'மன்னிய தென்னரங்காடரி மாமலை மற்று முவநதிடு நாள் எனகிறபடியே ஸகலதிவ்யதேசங் களையும் உத்தரீபித்தவா ஸ்வாமியே யாதலால கோயில்களைக் காததருளினவ ரெனபது பொருத்தமே (கொடித் தோன்றுந் தோரணவாசல காப்பாளே) "கொடியணி நெடுமதிள் கோபுரம் குறுகினர்" என்றும், "நெடுவரைத் தோரணம் நிறைதெங்குந் தொழுதன ருலகே" என்றும் சொல்லுகிறபடியே கொடியும் தோரணமுமான வாசல பரமபதவாசல், அதுதன்னையும் ஸ்வாமி

எம்பெருமானார் தம்முடைய ஆளுகையிலே வைத்துக்கொண்டிருப்ப ரெனகை. எம்பெருமானார் திருவருளைப் பெருதவர்களுக்கு அந்த வாசலிற் புகுவது அரிது எனகிற ப்ரஸித்திபைக் காட்டினபடி. (மணிக்கதவம் தாள் திறவாய்) மணியாவது ரதனம் நவரதன மென்று சொல்லப்படுவதுனால் ரதனங்கள் ஒன்பது என்று பரஸித்தம் நவரதனங்கள் போன்ற ஒன்பது திவ்யகரந்தங்களை ஸ்வாமி பணித்தருளினார் வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம், பூரீபாஷயம், கீதாபாஷ்யம் வேதாந்ததீபம், வேதாந்தஸாரம் ஸாரணுகதிகத்யம், பூரீரங்ககத்யம் வைகுண்டகத்யம், நித்யம் என்று ஒன்பது திவ்யகரந்தங்களைடே இங்கு மணிக்கதவ மெனகிறது கதவு எட்டடி பதார்த்தங் களுக்கு ரக்ஷகமோ அட்டடிபே இந்த திவ்யகரந்தங்களும் மறைப்பொருள் களுக்குச் சேமக்காப்பாக அமைந்தவை யாதலால கதவென்றது மிகப்பொருத்தம் (கதவு, கதவம் இவை பாடியபே) இந்த கரந்தங்களிலுள்ள பொருள்களை நாங்கள் அநுபவிக்ருமபடி செய்தருளவேணு மெனபது தாளதிறவா யென்றதன கருத்தது "ஆயர்சிறுமியரோ முகரு மணிககதவம் தாள் திறவாய்" என்று அந்வயிப்பது அறிவினிலிகளான எங்களுக்குப் புரியும படி யருளிச் செய்யவேணுமெனகை

(மாயன் மணிவண்ணன்
நென்னலே வாய்நோந்தான்)
எம்பெருமான் தன்னுடைய ஸாஸ்தரங் களிலே முன்னமே தேவரீரைப் பற்றிச்

சங்கத்தமிழ்மலை மூப்பது

சோதிவாட் திறந்து பணித்துள்ளானென்று கருத்து 'கலெள ராமாநுஜஸ் ஸ்மருத.' 'கலெள கர்சித பனிஷ்யதி' 'உடதேக்ஷபநதி தே ஜஞாநம் ஜஞாநிநஸ் தததவதாபரிந' இதபாதி ப்ரமாணங்களை இங்கே அநுஸந்திப்பது (துயோமாய வந்தோம்) ஆசாரயாதிஹ தேவதாம ஸமதிகாம் அந்யாம் ந மந்யாமஹே' என்கிறபடியே ஆசார்பர்க்கு மேற்பட்ட தெய்வமில்லை பென்கிற பாவசத்தி போடே வந்திருக்கிறோம் என்கை துயோமாகவந்தோம் எனையும் கொள்ள லாம் ஸகலார்த்தங்களுையும் நாங்கள் தெரிந்துகொண்டு பணித்திரர்களாமபடி வந்தோமென்றவாறு (துயிலெழ டாடுவான் வந்தோம்) "அநாதி மாயயா ஸுப்த" எனனுமபடி அநாதிமாயையி னாலே உறங்கிக்கிடக்கிற நாங்கள் அவவறக்கமவிட்டு உணாச்சிபெறுவதற காகவும் ஏதத ஸாம காயந்நாஸதே" என்கிறபடியே ஸாமகானம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கவும் வந்தோம் (வாயால் முன்னமுன்னம் மாற்றுகதேயமமா) நாஸம்வத்ஸரவாஸிநே பரப்ருயாத்' இத்தயாதிகளைச் சொல்லி எமமை விவக்கித் தள்ளாமல் அங்கீகரிக்கவேணுமென்கை

இனி நேபமாலேக்கு வருவோம் (நீ நேச நிலைக்கதவம் நீக்கு) கதவுகள் இரட்டையாயிருப்பது போலே, திருமந்தரமும், தவயமும், சரமஸ்லோக மும் இரட்டையாயிருக்கையாலே அவற்றைக் கதவாக விவக்ஷித்து அவற்றின் பொருள்களையும் உபதேஸித்

தருளவேணுமென்கிறது திருமந்த்ரமா வது-பரணவம், மந்த்ரஸேஷமென்று இரட்டை, தவயம் - பூவவாக்யம் உத்தர வாக்யமென்று இரட்டை சரமஸ்லோகம் - பூர்வார்த்தம் உத்தராராதம் என்று இரட்டை இவைபே நேசநிலைக்கதவ மாகச சொல்லப்பட்டன இவற்றைத் திறப்பதாவது - இவற்றின் பொருள்களை விவரித்தலாம்.

கதவம், நிலைக்கதவம், நேசக கதவம் என்று மூன்றாகப் பிரித்து முறையே திருமந்திரத்தைடும், சரமஸ்லோகத்தையும், தவயத்தையும் பொருளாகக் கொள்க (கதவம்) நம்முடைய பொருளைக் காப்பாற்றித் தருவது கதவு *என்பெருக்கந்நலத் தொன்பொருளான ஆத்மஸவருடத் தைக் காப்பாற்றிக் கொடுப்பதான திருமந்திரம் கதவு (நிலைக்கதவம்) நமமை நிலை நின்று ரக்ஷிப்பதாகப் ப்ரதிஜஞா செய்கிற சரமஸ்லோகம் நிலைக்கதவம் (நேசக்கதவம்) எம்பெருமானைக் காட்டிலும் நம் பக்கலில நேசமுள்ளவனான பிராட்டியின மந்திர மான தவயம் நேசக்கதவம் 'இவ்ள தாயாய் இவர்கள் கலேஸம் பொறுக்க மாட்டாதே அவனுககுப் பத்னியாய் இனிய விஷயமாயிருக்கையாலே கண்ணழிவற்ற புருஷகாரம், திருவடியைப் பொறுப்பிக்குமவள் தன் சொலவழி வருமவனைப் பொறுப்பிக்கச சொல்லவேண்டாநிறே" என்கிற முமுகுஷுப்படி சூர்ணைகள் (128 129)

சங்கத்தமிழ்மலை மூப்பது

இங்கே அநுஸந்திக்கத்தக்கன ஆக, தவயாராதத்தை திறந்தருளவேண்டு
ரஹஸ்யத்ரயத்தின் பொருள் விளக்கி மென்றும் பிரார்த்தித்தடிபாயிற்று (16)
பருளவேணுமென்றும், விசேஷித்து

17. உறங்காமலை

பதினேழாமபாட்டின் ஈறறடியில்
'உம்பியும நீயுமுறங்கேல்' என்றிருப
பதை நோக்கிடதாம் இமமலைக் குறிப்பு
'உம்பியும நீயும உறங்கேல்' என்பதன்
உயிரான பொருள் உள்ளத்திற் பதிய
வேண்டுமானால் இங்கும பாசுரத்தின்
பூர்த்தியான உயிர்ப்பொருள் உணரப்பட
வேண்டும் அதனை முள்ளமுணர்த்து
வோம்

இப்பாட்டில், நந்தகோபர்
பசோதை கண்ணிரான் பலராமன்
என்கிற வியாஜத்தினால் முறையே
ஆசாரபன், திருமந்தரம், திருமந்தராத்
தம் திருமந்தராததஸாரம் ஆகிய
இநநான்கும உரிய சொற்களால்
தெரிவிக்கப்படுகின்றன எங்ஙனே
மென்னில, நந்தகோபாலன் அம்பரமும்,
தண்ணீரும் சோறும் அறஞ்செய்வதாகச்
சொல்லிபுள்ளது இம்மூன்றும்
ஆசாரபனே அறஞ்செய்யக்காண்கிறோம்
அம்பரமென்பது ஆகாசம், பரமாகாச
ஸப்த வாக்யமான *நலமந்தமிலவதோர்
நாடெனும் ஸ்ரீவைகுண்டத்தை பராபிகக்
செய்வதே அம்பரம் அறம்செய்கை
தண்ணீரென்பது விரஜையாறு விரஜா
நதீஸநானத்தைச் செயவிப்பவனென்கை
சோறு என்பது - 'அநநம் பரஹ்மேதி
வயஜாநாத' என்று உபநிஷத்தில்

அன்னமாக ஓதப்பட்ட பரஹ்மேயாம்
"அஹமந்நாதோஹ மந்நாதோஹமந்நாத
என்று ஸாமகானம் செயதுகொண்டு
ப்ரஹ்மாநுபவம் செய்யும்படி
பண்ணுவிப்பவர் ஆசார்பர் நந்தகோபா
லன் என்றதும் ஆசார்பரிடத்திற்
பொருந்தும். 'எடுத்த பேராளன்
நந்தகோபன்' என்று நம்மாழ்வார்
அருளிச்செய்தடி நந்தகோபர்
நிதியெடுத்தாற்போலே அகஸமாத்தாகக்
கண்ணனைப்பெற்றுப் பரிபூர்ண பகவத
நுபவம் செய்தவர். ஆசார்யரும்
அப்படியேயன்றே.

இனிகொம்பனாகக்கெல்லாம என்று
தொடங்கி இரண்டடிகளால் பகவானைப்
பிள்ளையாகடபெற்ற மாதாக்களுள் மிகச்
சிறந்தவளே! என்று சொல்லி பசோதைப்
பிராட்டி எழுப்பப்படுகிறாள் 'மந்த்ரோ
மாதா குரு பிதா' என்ற ப்ரமாணத்தின்
படி மாதாவாகச் சொல்லுகிறது
மந்தரத்தையே மாதாவானவள்
ப்ரஜையைத் தன் வயிற்றினுள்ளே
அடக்கிக் கொண்டிருப்பது டோல
மந்தரமும் பகவானைத் தன்னுள்ளே
அடக்கிக் கொண்டிருக்குமே பகவானு
டைய மாதாக்களுள் யசோதை
'ஞாலததுப் புத்திரனைட் டெற்றார் நங்கை
மீர்! நானே மற்றருமில்லை எனனுமபடி

சங்கத்தமிழ்மலை மூப்பது

சிறப்புற்றது டோலத் திருவஷ்டாக்கர மஹாமந்தரம் மற்றுமுள்ள மந்தரங்களிற காட்டில் சிறப்புற்றதனறே முமுகுஷப் படிபில் (8-11) 'பகவந் மந்தரங்கள் தான் அநேகங்கள், அவைதான் வயாபகங்கள் என்றும் அவயாபகங்கள் என்றும் இரண்டு வாககம். அவயாபகங்களில் வயாபகங்கள் மூன்றும் ஸ்ரேஷ்டங்கள், இவை மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு டெரிய திருமந்தரம் பரதாநம் ' என்றரு ளிச் செயதது இங்கே அநுஸந்தேயம்

இதற்கு மேல் 'அம்பரமுடறுத்து தோங்கி புலகளந்த' இத்யாதியால் திருமந்தரார்த்தம் அநுஸந்திக்கப்பட்டதாகிறது எம்பெருமான ஸர்வவ்யாபகன் என்பதே நாராபண மந்தரார்த்தமாதலால் அந்த ஸர்வவயாபகத்வமே இங்கு அநுஸந்திக்கப்பட்டதாயிற்று திருமங்கையாழ்வாரும் திருநெடுநதாண்டகத்தில் (4) 'மந்திரத்தை மந்திரத்தால் மறவாதென்றும் வாழுதியேல்' என்று திருமந்தர பரஸ்தாவம் செய்தவுடனே (5) 'ஒணமிதியிற புனலுருவி' என்கிற அடுத்த பாகரத்தினால் திருமந்தரார்த்தமான திரிவிக்ரமாடதானத்தையெய்ன்றே அநுஸந்தித்தது இதற்குமேல் 'செம்பொற கழலடிச் செலவா பலதேவா' இத்யாதி யினால் பாகவதோத்தமனான நம்பி

மூத்தபிரானே (பலராமனை) யுணர்த்திபது 'நினதிருவெடெழுத்தும் கற்று நானுறறது முன்னடி டார்ககடிமை' (பெரிய திரு. 8-10-3) என்று திருமங்கையாழ்வார் திருமந்தரத்தின ஸாராததமாக எடுத்துக் காட்டியருளினது பாகவத ஸேஷத்வமாகையாலே அதனை ஸிசிப பித்தபடி இங்கு 'உமபியும் நீயுமுறங்கேல்' என்று இருவரையும் ஒன்று சோததுச் சொன்னது பகவச்சேஷத்வமும், பாகவத சேஷத்வமும் ஒன்றை விட்டொன்று பிரிந்திராதென்கிற தத்துவத்திற்கு ஸமார கமாகும்.

சிலர், பகவச்சேஷத்வம் வேறு, பாகவதசேஷத்வம் வேறு என்று மயங்கி யிருப்பார்கள். அது தவறு பகவச்சேஷத்வ காஷடையே பாகவத சேஷத்வமாகும் காஷ்டாபந்த பகவச் சேஷத்வமேவ பாகவத ஸேஷத்வம் இத்தாதத' இங்கு 'யஸ் ஸப்த பர்வ வ்யவதாந துங்காம ஸேஷத்வகாஷ்டா மபஜநமுராரே' என்கிற பாதுகாஸஹஸர திவ்யஸூக்தி அநுஸந்தேயம் ஆக இவ்விரண்டு சேஷத்வமும் ஒன்றைவிட்டொன்று பிரியாதெனப்பதை உணர்த்தவே 'உமபியும் நீயும் உறங்கேல்' என்று இருவரையும் சோததுப் பிணைத்துப் பேசிறறு (17)

18. மகிழ்ச்சி மலை

பதினெட்டாம் பாட்டின் ஈற்றடியில் 'வநது திறவாய் மகிழ்ந்து' எனறிருப்பதை நோக்கியது இம்மாலேக

குறிப்பு 'பந்தார் விரலி யுன்மைத்துனன் போபாடச செநதாமரைக் கையால் சீரார் வளைபொலிப்ப மகிழ்ந்துவநது திறவாய்

சங்கத்தமிழ்மலை மூப்பது

என்னுமளவும் ஒரு வாக்கிய மாகையாலே இவ்வளவுக்கும் உயிரான பொருளை அறிந்தாலவலது 'மகிழ்ச்சி மலை' அறிபடபோகாததால் அதனை அறிவிக்கிறோம் முன்னம்.

(புத்தாவிரலி) 'ஹரே விஹரஸி கரீடா கந்துகைரிவ ஜநதுபி' என்கிற படியே லீலோபகரணமாயிருக்கின்ற பிராணிகளையே பந்தாகச் சொல்லுகிறது இவர்களைக் கைப்படுத்தி அவர்களோடே போது போக்குவர் ஆசாரியர். (செந்தாமரைக்கையால்) யதிராஜஸப்ததி யில (25) "உந்நிதரபத்மஸுபகாம் உபதேஸ முத்ராம்" என்று கூறியிருப்பதை நினைப்பது உபதேஸமுத்ரை கொண்ட திருக்கையினாலென்றபடி (சீரார் வளைபொலிப்ப வந்து திறவாய) தவனிப்பொருள்கள் மலகும்படி உபதேஸித்தருள வேணுமென்கை (மகிழ்ந்து) எமமுடைய நிரபந்தததிறகாக வன்றிககே தம்பேருக உகந்து உபதேஸிகக வேணுமென்கை இப்பாட்டுக்கு அந்தரங்கமான வொரு ஸ்வாபதேஸார்த்தம் கேளீ 'தக்கார்பவர் தேவிமார் சாலவடையீ' (பெரிய திரு 10-8-8) என்றும், 'பலவாயிரம் பெருந்தேவிமாரொடு' (பெரியாழ் திரு. 4 1 6) என்றும் சொல்லுகிறபடியே கண்ணிரானுக்கு இவ்வவதாரத்தில் பல பல தேவிமாரகிருந்தாலும் திருவாய்ப்பாடியில நட்சினைப் பிராட்டியே மிகச்சிறந்த தலைத்தேவியாவள இதுபோல எம்பெருமானுக்கு அபிமத

விஷயபூதாகளான ஆசாரியர்கள் பல பலரிருந்தாலும் எம்பெருமானாரொருவரே 'தஸ்மிந் ராமாநுஜாடே குருரிதி ச பத்ம் பூதி நாநபத்ர' என்னுமபடி அவன் திருவுள்ளமுகந்த பேராசிரிய ராவர் ஒருவாககு மடங்காத ஏழு காளை களை வலியடக்கிக் கண்ணன நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணம் புரிந்தான் பகலான் எம்பெருமானாரைப் பரிகரவிதது ஒருவர்க்குமடங்காத காளைபோன்ற ஏழுவினோதிகளைக் களைந்தொழித்தான் அந்த ஏழு வினோதிகள மாவரென்னில "அறுசமயச் செடிபதனை அடிபறுத்தான் வாழியே" என்பதிற சொல்லப்பட்ட அறுவரும் "செறுகலிடைச் சிறிதுமறத் தீர்த்து விட்டான் வாழியே" என்பதிற சொல்லப்பட்ட கவி புருஷனுமாக எழுவர் இந்த நப்பின்னையைக் 'கந்தங் கமழுங் குழலீ' என்று கேசடாசத்தி னழைகையிட்டுக் கூறினது எம்பெருமானார் மதாந்தர ஸந்நபாஸி களைப் போலே சிகைடைத துறவாமல் "கமநீஸிகாநிவேஸம்" என்றும் "ஸிகயா ஸேகரிணம் பதம் டதீநாம்" என்றும், "காரிகதன குழல குடிப முடிபும கனநற் சிகைமுடியும்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே சிகாடந்த ஸௌந்தர் யத்துடன் எழுந்தருளியிருந்தபடியை நினைப்பூட்டும் புத்தா விரலி! என்றதும் ஸ்வாமிககு மிகப்பொருத்தம் பந்து எனபது ஆசார்யஹ்ருதபதத்தில் (149) "பந்து கழறபாவை பொங்கைம்புலனில போக்யாதி ஸமூஹம்" என்றருளிச்

சங்கத்தமிழ்மலை மூப்பது

செய்தபடி லீலாவிபூதி முழுவதையும் சொல்லுகிறது இது நிதய விபூதிகுமுப லக்ஷணம். ஸ்வாமிகு உடையவா என்றிறே திருநாமம், உபவிபூதிபும் தம கையிலே யுடையவா என்றபடி அதுவே பந்தார் விரலி யெனபதனால் ஸிசிதமாகிறது.

இட்டாடின் ஈற்றடியில் மகிழ்ந்து என்கிற வினையெச்சம் உயிராகக் கொள்ளப்பட்டது உபதேஸிகரும் ஆசிரியாககு மகிழ்ச்சியுண்டாவது அரிது ஏனென்றால், இவன் ஸமவதஸர வாஸம் பண்ணிற்றிலனே, 'நாஸம்வத்ஸரவாஸிநே ப்ரப்ருயாத்' என்கிற விதிபைக் கடந்து உபதேஸிக்க வேண்டியிருக்கிறதே, ஸிஷ்ய ப்ராப்த ப்ரீக்ஷாம் - ஸிக்ஷணீய என்றிருக்க ஒரு

பரீக்ஷையுமின்றிக்கே இவனுக்கு உபதேஸிக்கவேண்டிய தாகிறதே இவன் ப்ரேமத்தோடே பேணிபநுஸந்திககு மவனோ அல்லனோ? இப்பாதி ஸங்கைகளினால் நெஞ்சு தளும்பியிருக்கு மாசிரியாககு மகிழ்ச்சி எங்ஙனே யுண்டாகும்? ஆனாலும் "மனமுடையீ ரென்கிற ஸரததையே அமைந்த மர்மஸபாஸரிககு நானும் நமருமென்னும் படி ஸாவருமதிகாரிகள்" என்கிற ஆசார்யஹருதய (18) ஸித்தியின்படி எங்களைப் பூர்ணதிகாரிகளாகக் கொண்டு மகிழ்ச்சியில் ஈஷத்தும் குறையின்றிபே பரமத்ருபதியோடு நெஞ்சு திறந்து வாய்திறந்து கதவு திறந்து உபதேஸிக்க வேணுமென்கை. (18)

19. தகவுமலை

பத்தொன்பதாம் பாட்டின் ஈற்றடியில் *தத்துவமன்று தகவென்றிருப் பதை நோக்கிபது இம்மலைக்குறிப்பு தத்துவமன்று தகவு என்று யாரை நோக்கிச் சொல்லப்படுகிறது? எனை காரணத்தினால் சொல்லப்படுகிறது? என்று தெரிந்து கொண்டாலன்றி இங்கு ஈற்றடியின் பொருள் த்ருப்திகரமாக நெஞ்சிறடுகாது ஆகவே *மைத்தடங் கண்ணினுடென்று தொடங்கி விவரித்தாகவேண்டும். நுட்பமாக விவரிககிறோம்.

(மைத்தடங்கண்ணினாய்) ஆசார்ய ஸாவரெளமருடைய விசேஷாபிமான பாத்ரபூதனால் விலக்ஷண ஸிஷ்யனு

டைய தன்மை சொல்லுகிறது இதனால் மையென்பது அஞ்சனம் அதாவது ஸித்தாஞ்ஜனம் மநஸி விலஸதாக்ஷண பக்தி ஸித்தாஞ்ஜநேந்' என்று பட்டரும் 'ஸித்தாஞ்ஜநேந் பவதைவ விபூஷிதாக்ஷா பஸ்யந்தி' என்று தேஸரிகனும் பணித்தபடியே பக்தி ஸித்தாஞ்ஜனம் அணியப் பெற்று அதனால் ஞானவிகாஸம் பெற்றவரே என்னை (நீயன் மணாளனை எத்தனை போதுமதுயிலெழுவொடாப) மணாளன என்கிறது ஆசார்யரை அவர் கண் திறந்து எங்களைக் கடாக்ஷிக்க நினைத்தாலும் எங்கள் மேல் கடாக்ஷ விக்ஷணம் பரஸரிக்கவொண்ணாதபடி உனமேல் ஒரு

சங்கத்தமிழ்மலை முப்பது

மடைப்படுத்தியிருக் கினரூயே
என்றவாறு இப்படியிருக்கை யன்றோ
ஸச்சிஷ்டாகளுக்குப் பெருமை 'எத்தனை
போதும் துயிலெழுவொட்டாய்'
என்றதனால் அநதப பெருமைதான்
காட்டப்பட்டதாகிறது (எத்தனையேலும்
பிரிவாற்ற கிலவாட்) 'ஆசாரியன் செயத
உபகாரமாவது, தூயதாக நெஞ்சு தன்னில்
தோன்று மேல தேசாநதரதிலிருக்க
மனந்தான் பொருநதமாட்டாது'
என்கிறபடியே ஆசாரியரை கண்ணகாலம்
விட்டுப் பிரிசெய்த அஸஹயமாயிருக்கு
மாபிற்று ஸச்சிஷ்டனுக்கு

(தத்துவமன்று தகவ - தத்துவம்
தகவன்று) இதில் பரம குஹ்யமான
வேதாந்த விழுப்பொரு ளொன்று
நுட்பமாகக் காணத்தக்கது அத்வைதிகள்
"தத்த்வமஸி" என்கிற வாக்யத்தையே
பற்றிககொண்டு அத்வைத வாதத்தை
பரபலப்படுத்து கிருக்கள அவர்கள்
கூறும் பொருளை நம் ஆசாரியர்கள்
அபுக்தமென்று கண்டிக்கிருக்கள, இங்கு
'தத்த்வம் தகவன்று' என்றது

*தத்த்வமஸிக்குப் பிறர்கூறும் பொருள்
தகுதியற்றது- என்று ஸ்சிப்பித்தபடி.
தத்த்வமஸிக்கு நாம் சொல்லும் பொருள்
தகுதியற்றது என்று ஸ்சிப்பித்ததாகவும
ஆகலாமன்றோ? என்று சிலா கேட்கக்
கூடும் அவர்களை முன்னம்
தெளிவிக்கிறோம் தத த்வம் தகவன்று
என்று மூலத்திலுள்ளது தத எனபதற்கு
வாச்யமான பரபரஹமமும், த்வம்
எனபதற்கு வாச்யமான ஜீவாதமாவும்
ஒன்றே யென்பது தகவன்று எனபதாக
ஸ்வரஸப்பொருள் கிடைப்பதால்
அந்யதா ஸங்கைக்கு அவகாஸமில்லை
பட்டருடைய ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ உத்தர
ஸதகத்தில் (24) "தத்த்வமஸ்பேவமாத்தா
வ்யாக்யாதா ரங்கதாம ப்ரவண விஜயிபிர்
வைதிகை ஸார்வபௌமை"
என்றவிடத்து நம்முடைய சிந்தாமணி
வியாக்யானத்தில் *தத்த்வமஸிக்குப்
பிறா கூறும் பொருள் ஸர்வாத்மநா
அஸங்கத மெனடது மிகவிரிவாக
உரைக்கப்பட்டிருப்பதால் அங்குக்
கண்டுகொளவது (19)

20. நீராட்டுமலை

இருபதாமபாட்டின் ஈற்றடியில்
"இப்போதே பெய்யும நீராட்டு"
என்றிருபததை நோக்கியது இம்மலைக்
குறிப்பு நபபின்னை நங்கையை நோக்கி
"உன்மணாளனை எம்மை இப்போதே
நீராட்டு" எனப்படுகிறதிங்கு உன்
மணாளனோடே எம்மைச் சேர்த்து நீராட்டு
எனபது தாத்பர்யமாகத் தேறுகின்றது

நீராடுவதென்பது தாடம் நீருகைக்காகச்
செய்யும் செயலாதலால் உன்மணாளனு
டைய தாபமும் எங்களுடைய தாபமும்
தீர்த்ததாகும்படி திருவே! நீ செய்ய
வேணுமென்கிற பிரார்த்தனை தேற்றுகிறது
ஸமஸாரிகளான நமக்குத தாபமுண்
டெனபது வாஸதவம், ஸமதபதம்
விவிதைர் துகை தூர்வசை ரேவமாதிபி.

சங்கத்தமிழ்மலை மூப்பது

தேவராஜ தயா விந்தோ! தேவதேவ! ஐகத்பதே, த்வதீக்ஷண ஸுதாஸிந்து வீசி விசேஷபரீகரை காருண்ய மாருதாநீதை. ஸீதலீரபிஷிஞ்ச மாம்' (தேவராஜாஷ்டகம் 7,8) என்று திருக்கக்சி நம்பிகளும், "தாடதரபீமய தவாநல தஹயமாநம் ஹஸதீஸா! த்ருஷ்ட்யம்ருத வருஷடிபிரா டஜேதா' (வரதராஜஸ்தவம் 72) என்று கூரததாழ்வானும் பணிததபடியே நாம தாடதபதாகளாயிருக்கிறோம், எம்பெருமானுக்குத் தாப பரஸக்தியேது? என்று கேட்கக்கூடும் கேண்மின் பிளீனேப் டெருமாளைடங்கார் நூற்றெட்டுத் திருப்பதிபந்தாதியில் திருநாங்கூர்த் திருவெள்ளக்குளத் திருப்பதிகுப்பாடல் பாடுமவர், 'நானடிமை செய்ய விடாய் நானானே னெம்டெருமான், தானடிமை கொள்ள விடாய் தானானே-ஆதைற் பின், வெள்ளக் குளத்தே விடாயிருவரும் தணிந்தோம் உள்ளக்குளத் தேனையொதது" என்று பாடினா எம்பெருமானாககு அடிமை செய்தலேனு மென்கிற விடாய் நமக்கிருடபதுபோல, நமமை அடிமை கொள்ளவேனுமென்னும் விடாய் அவனுக்குமுள்ளது சேதநனும் ஈசுவரனும் கலந்தால் இருவருடைய விடாயும் தணிபுமாயிற்று உண்மையில் நம்முடைய விடாயிற்காட்டிலும் அவனுடைய விடாய் மிகப்பெரிது

21. புகழ்மலை

இருபத்தோராம் பாட்டின் ஈற்றடியில் 'போற்றியாம் வந்தோம் புகழ்ந்து' என்றிருப்பதை நோக்கியது

என்பது ஆழ்வார்களின் ஈரச்சொற்களினால் அறுதியிடப்படுகின்றது பகவத்கீதையில் (8-14) 'அநந்பசேதாஸஸ்ததம் தஸயாஹம் ஸுலப பார்த்த' என்றவிடத்திற்கு பாஷ்யமருளா நின்ற ஸ்வாமி "தத்விபோகம் அஸஹமாந' அஹமேவ தம் வ்ருணே" என்று பகவானுடைய உகதிபாக வருளிசெய்துள்ளார். அவன் பேராவல் கொண்டு நமமோடு ஸம்சலேஷிக்க வந்தாலும் நாமவெறுத்தத்தளை அவன் நமமுடைய பிரிவை ஆற்றவொண்ணாமே பதறுகிருனென்றால் அவனது விடாய் எத்தகைத்தாயிருக்க வேண்டும்! ஆளவந்தாரும் "மஹாதம்பிர் மாம் அவலோக்யதாம் நடக்ஷணேபி தேயத்விரஹோதி துஸ்ஸஹ' (ஸ்தோர 56) என்றருளிச்செய்தாரிறே அவனுடைய விடாயை உள்ளபடி பறிந்தவர்கள் பேசுகிற பேச்சுகளன்றோ இவை 'கூடத் த்ருட் பீடித நிரதநரைபடோலே கண்டு கொண்டுண்டு பருகி' என்ற ஆசார்ப ஹருதய திவ்யஸூகதி யொன்று போதுமே ஆக, நபபினனை நங்காய திருவே! எம்மையும் உளமனாளைபும் இப்போதே நீராட்டு என்றது இருதலையினுடையவும் தாடத்தைத் தணிவச செய்திடாய் என்றதாயிற்று (20)

இம்மலைக்குறிப்பு இது கண்ணபிரானை நோக்கி ஆயச்சியாகள சொல்லுவது 'மாற்றருனக்கு வலிதொலைந்து உன

சங்கத்தமிழ்மலை முப்பது

வாசறகண் ஆற்றுது வந்து உன்னடிபணி புமாடோலே போற்றியாம் வந்தோம் புகழ்ந்து" எனனுமளவும் ஒரு வாக்கிய மாகையாலே இதற்குச் சேர பொருள் காணவேணும் பகவதபரமான அாததமும், ஆசார்யபரமான அர்த்தமும் இதற்குக் கேள்வி ஸாவபூத ஸுஹ்ருததா கவும், ஸாவபூதேஷு ஸமனாகவும், *தேவாநாம் தாநாலாநாஞ்ச ஸாமாநய தைவதமாகவும் பரஸிததனான பகவானு டைய திருவுள்ளத்தினாலே மாற்றுகொளப் படுபவர் யாருமில்ர். 'பாண்டவாந் தவிஷஸே ராஜந் மம ப்ராணா ஹி பாண்டவா ' என்று பகவதுத்தியின் படியே தாம் தாமாக பகவத விரோதம் பண்ணித் திரிபுமவர்களே மாற்றுகொளப் படுபவர் அன்னவர்கள் எதிரம்பு கோத்து ஜீவிக்க மாட்டாமல் தத்தம் வலிமாண்டு தங்கள் அநந்யகதிதவம் தோற்ற உன திருவாசலிலே வந்து படுகாடு கிடந்து போற்றிப் புகழுமா போலே நாங்களும வந்து சோந்து உனது பாலேபோல சீரில பழுத தொழிந்து புகழுரைகளைப் பேசாநின்றே மெனகை. இனி ஆசார்ய பரமான அர்த்தம் கேள்வி.

(மாற்றுகொளக்கு வலி தொலைந்து இத்தயாதி) மாற்றார் - மாறுபாடு கொண்டவர்கள், பகைவர்களென்றபடி ப்ரமாணங்களையும், ப்ரமேயங்களையும், ப்ரமாதாக்களையும் தூஷிததுகொண்டு வேறுபட்டிருந்த மதாந்தரஸதர்கள் இங்கு மாற்றார் எனப்படுகிறார்கள் அவர்கள் வந்து வாதஞ்செய்து வலிமாண்டு

அடிபணிநதார்களெனபது எம்பெருமா னுடைய பட்டர் நமசிள்ளை போல்வாருடைய சரிதைகளிலே விசதம் பாதவட்ரகாசர் யஜ்ஞமுாத்தி முதலானோர் எம்பெருமா னார் திருவடி களிலே வலிதொலைந்து அடிபணிநதவர்கள் தஞ்சீரை ஞானிபா கள் தாம் புகழும் வேதாந்திகள் நஞ்சீயராகி பட்டா திருவடிகளிலே வந்து பணிந்ததும், துன்னுபுகழக் கந்தாடை தோழப்பர், நடுவில திருவீதிபிள்ளை பட்டர் முதலானார் நமசிள்ளை திருவடி களிலே வந்து பணிந்ததும் ப்ரஸிததம் அவரவர்கள் குணங்களுக்குத் தோற்றுப் போற்றிப் புகழ்ந்துகொண்டு வந்து புகுந்ததுடோலே அடிடோங்களும வந்து புகுந்தோம். எம்மையும் ஆட்கொண்டருள வேணும் - என்று வேண்டிக்கொள்ளுகிற படி. அத்வேஷிகளாகவும் அநுகூலர் களாகவுமிருந்தவர்கள் வந்து பணிவதிற் காட்டிலும் தவேஷிகளாபிருந்தவர்கள் மாசசரியம் நீங்கி வந்து பணிவது விஸேஷமாதலால் அஃது இங்கெடுத்துப் பேசப்பட்டது ஆசார்யவிஷயத்தில சிஷ்யர்கள் முக்கியமாகச் செய்ய வேண்டியது குரும ப்ரகாஸபெத்தீமாந் என்கிறபடியே ஆசார்யனுடைய திருக்குணங்களைப் புகழ்வதேயாம் 'ஏற்றி மனதெழில் ஞான விளக்கை யிருளனைததும் மாற்றினவர்க்கொரு கைமமாறு மாயனும் காண்கிலலான் போற்றியுகப்பதும் புந்தியிற கொளவதும் பொங்குபுகழ் சாற்றிலளர்ப்பதும் சற்றலலவோ முன்னமபெற்றதற்கே.' (21)

சங்கத்தமிழ்மலை மூப்பது 22. சாபநிவாரணமலை

*அங்கண்மாளுலப் பாசுரத்தில் அங்கணிரண்டுங் கொண்டெங்கள் மேல் நோக்குதிடேல் எங்கள் மேல் சாபம் இழிநது என்றிருப்பதை நோக்கியது இம்மலைக்குறிப்பு ஆனால் சாபநிவாரண மென்றிருக்கத்தகாது சாபநிவருத்தி மலை பென்றிருக்கவேண்டும் நிவாரண மென்பதற்கு போக்குவதென்று பொருள் சாடததை ஒருவா போக்குவதா கப் பாசுரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்க விலவே சாபம் தன்னடைபே தொலையு மென்றே சொல்லப்பட்டுள்ளது அதற்குச் சேர நிவருத்திடம் இருக்கவேண்டுமே யல்லது நிவாரணபதம் இருக்கத்தகாது விழுந்தா னென்பதற்கும் தள்ளுண்டான் என்பதற்கும் எவ்வளவு வாசியுண்டோ அவ்வளவு வாசியுண்டு நிவருத்திக்கும் நிவாரணத்திற்கும். ஆகவே சாப நிவருத்தி மலைபென்று மகுடத்தைத் திருத்திக் கொள்வது எம்பெருமானு டைய கடாசும் சாபநிவாரணம் செய்வ தாகக் கொண்டால் என்ன குறை? என்று மனருடவேண்டா தப்பென்று நாம் சொல்லிவிட்டால தப்புதானது "தீராதும் நஸகதயா புதிராமவதயம்" என்றதை நினைப்பது சாமமிழியுமலை யென்று எளிதாக இட்டிருக்கலாமே இது நிற்க ஆபசகிகள் தங்கள் மேல் ஏதோ சாபமிருப்பதாக இப்பாடில் சொல்லு கிறார்களே இவர்களுக்கு எவ்விதமான சாபம், யார் கொடுத்த சாபம்? எப்போது கிடைத்த சாபம்? என்று கேட்கவேண்டா, அவசியம் அனுபவித்தே தீர்வேண்டிதான்

பாபமே சாபமென்பது எம்பெருமானே விட்டுப் பிரிந்திருப்பதானது ப்ரபல பாபத்தின் பலனாதலால் இதுவே சாபமென்பபடுகிறது இது அவனறன்னு டைய திருக்கண்ணோக்கம் பட்டவாறே தொலையுமெனக் இங்கு 'சீரமணீ விதூ ரிஷிபதனிகளைப் பூதராககின புண்டரீகாசுரன் நெடுநோக்கு சாபமிழிந தென்னப் பண்ணுமிறே' என்கிற ஆசாப ஹருதய சூர்ணை (95) விபாககியானத் துடன் அநுஸந்திக்கத்தக்கது எம்பெருமானுடைய ஒவ்வோர வயவமும் ஒவ்வொருவருடைய சாபம் தீர்த்தது திருவடித்தூள் அஹலையின் சாபம் தீர்த்தது திருமுழந்தான் குபேர புத்திரர்களான நளசூர மணிக்ரீவர் களின் சாபம் தீர்த்தது (பமளாஜுந பங்க கதையை நினைப்பது) திருத்துடைகள் மதுகைடபாகளின் சாபம் தீர்த்தன. *பிஷ்டதுஷ்ட மதுகைடப கீடெள இத்யாதி ஸுநதரபாஹுஸதவ ஸூகதியை ஸமரிபடது ருதரசாபம் மாவில ஸவேதத்தாலே தீர்ந்தது துர்வாஸச் சாபம் மாபிலிருப்பவளாலே தீர்ந்தது இப்போது திருக்கண்களாலே ஒரு சாபம் தீர்கிறது நித்யஸம்சலேஷம் கிடைப்பதே இவர்களுக்கு ஸாபம் தீர்வதாம்

எம்பெருமானுடைய திருமேனி யில் மூன்று திவ்யாவயவங்கள் பக்தர் களுக்கு முக்கியமானவை இவற்றுள் முதல அவயவம் திருக்கண், 'ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பஸ்யேத் மதுஸூதந |

சங்கத்தமிழ்மலை முப்பது

ஸாததவிகஸ் ஸ து விஜ்ஞேயஸ் ஸ வை
மோக்ஷார்த்த சிந்தக " என்கிறபடியே
ஜாடமாந காலத்திலேயே கடாக்கிதது
ஸாத்தவிகதவத்தை யுனாடாக்கவல்ல
தனரேவிது அபபடி கடாக்கிப்பெற்ற
வாகளுககுத திருவடியே தஞ்சமாகிற
படியால் அது இரண்டாவதான
அவயவம் அபபடி திருவடிகளிலே
விழுந்தவாகள் 'அஞ்சேவென்று
கைகவிபாய' என்று அபயப்ரதானத
தையே விருமபிக் கொண்டிருப்பவர்களா
தலால அபபமுத்ராஞ்சிதமான ஹஸதம்
மூன்றுவதான அவயவம் இவை
பெல்லாவற்றினுள்ளும் முக்கியமான
அவயவம் திருக்கண்களையாகும்
அவற்றால் கடாக்கிக்கப்பெற்றால் ஸாப
மென்று டேர்பெற்றவையெல்லாம்
தொலைந்து போம். அவர்யம்
அநுபோகதவ்யமான பாபமென்று
எதுவும் சேஷியாது. இங்கு
ஸவாடதேஸாதத முறையில் ஆசார்ய
ருடைய கடாக்கிமே அபேக்ஷிக்கப்படு
கிறது ஆசார்யமுதலிலேயே பரிபூர்ண
கடாக்கம் செத்தருளினால் அதை பால
ஸிஷ்டர்கள்தாங்களில்லார்கள *புள்ளுப
பிள்ளைக்கிரதேடும் மெனகிற புள்ளம்
பூதங்குடி பாகரத்தின் வியாககியானத்
திலே ஆவவாயுடையானென்னும்
தமிழனுக்கு டட்டர் உரைத்தருளின
அர்த்த விஸேஷத்தின்படி ஸிஷ்டர்கள்
தாங்கள் கிரஹிக்கக்கூடியவளவில்
அர்த்தங்களைச் சிறுகச் சிறுக உபதேஸிப
பதுதான செங்கண்சிறுசிறிதே விழிககை

இனி அங்கணிரண்டுங்கொண்டு
விழிககையாவது - (இது விஸேஷித்துக
குறிககளான வேண்டிய சீரிட டொருள்)
ஸுபாஷிதநீவியிலும், ஸங்கல்ட
ஸுவாயோதயத்திலுமுள்ளதொரு ஸலோக
ரதநம் கேணமின 'ஏகையவ குரோர்
தருஷ்ட்யாதவாபயாம வாகி லபேத டத்.
நதத்திஸுருபிரஷ்டாபிஸ ஸஹஸ்ரேணுபி
கஸயசித்' என்பது ஆசாரடனுடைய ஒரு
திருக்கண்ணினாலோ, இருதிருக்கண்க
ளாலோ ஒருவன் அடையக்கூடிய
நன்மையை மற்றையோருடைய மூன்று
கண்களினாலும், எட்டுக் கண்களினாலும்,
ஆயிரங்கண்களினாலும் அடைய
முடியாது என்கை ஆசாரடனுடைய ஒரு
திருக்கண்ணாவது ஸுடேந மநஸா
தயாதம்' என்னும்படியான அந்தரங்க
கடாக்கம் எம்பெருமானாரை
ஆளவந்தார் 'ஆமுதலவனிவன்' என்று
உட்கண்ணாலே கடாக்கித்தது இங்கு
நினைக்கத்தக்கது இனி ஆசாரியன இரு
திருக்கண்களாலே கடாக்கிக்கையாவது -
உட்கண்ணாலும், வெளிககண்ணாலும்
கடாக்கிக்கையாம். "சக்ஷுஷா தவ
ஸௌமயேந பூதாஸமி ரகுநந்தந' என்று
சபரி சொன்னபடிக்கும், "யம்பம்
ஸ்பருஸதி பாணிபயாம யம்பம் டர்ப்பதி
சக்ஷுஷா" என்றபடிக்கும் வெளிக்கண்
பார்வைதானே டவித்ரமாக்கவல்லது.
உட்கண் கடாக்கமும் உடன்சேர்ந்தால்
கேட்க வேணுமோ? (மேலெடுத்த
ஸலோகத்தில் ஸஹஸ்ரேணுபி என்றத
னால இந்தரன கண் விவக்ஷிதமன்று.

சங்கத்தமிழ்மலை முப்பது

புருஷஸூகதோபகரமத்தில் ஸஹஸராசுஷி
என்றும் திருவாய்மொழியில்
“துணைமலாககண் களாயிரத்தாய்”
என்றும் சொல்லப்பட்ட பரமபுருஷனு
டைய திருக்கண்ணை விவக்ஷிதம்) ஆக,
தரிமூர்த்திகளின் கடாசுஷத்தினும்

மேம்பட்டதான ஆசார்ய கடாசுஷம்
லபிக்கப்பெற்றால் ஸாபம் தொலைத்
தட்டென்? ப்ரபலமான அனித்யாதி
களையே ஸாபமென்கிறது ‘போயிறறு
வல்லுயிர்ச்சாபம்” என்றவிடத்து
வியாககியானம ஸேவிப்பது (22)

23. ஆராய்ச்சிமலை

*மாரிமலை முழஞ்சிற பாசுரத்தின்
ஈறறடியில் *பாமவந்தகாரியம் ஆராயந்த
ருள் என்றதை நோக்கியது இம்மலைக்
குறிப்பு தாம்வந்த காரியம் இன்னதென்
பதைச் சொல்லாதே காரியமாராயந்தருள்
என்னக்கூடாது கீழ்ப்பாட்டிலே எம்மைக்
கடாசுஷித்தருள்வேணுமென்று பிரார்த்தித்த
ஆய்ச்சிகளே நோக்கிக் கண்ணபிரான்
ஆடர் சிறுமிகளே! என்னிடம் பலர்வந்து
கடாசுஷிக்க வேணும் கடாசுஷிக்கவேணும்
என்பதுண்டு, கண்ணைத் திறந்து பார்ப்பது
தானே கடாசுஷம் பாரததாயிறறு,
போங்கள்’ என்றால் உடனே, ஒரு
காரியமாக வேணுமென்று ப்ரஸ்தாவிட்
பர்கள்; நீங்களும் அப்படி ஒரு
காரியத்தை உத்தேசித்து வந்தவாகள
தானே அது இன்ன காரியமென்பதைச்
சொல்லிவிடுங்கள்’ என்று பணிததான்
அது கேட்ட ஆய்ச்சிகள் ‘பிரானே!
திருபடள்ளியறையில் சயனித்தபடியே
என்காரியமென்று கேட்டருளாதே, உன்
கோயில் நின்றிங்ஙனே போந்தருளிக
கோபுடைய சீரிய சிங்காசனத்திருந்து
அதன்சிறகு டாம் வந்த காரியம் இன்ன
தென்பதை ஆராய்ந்தருள்’ என்றாகள்

ஆகவே இங்கு ஆராய்ந்தருள் என்பதற்கு
ஆலோசித்தருள் என்பது பொருளன்று
வினவியருள் என்பது பொருள்,
இவர்கள் வந்த காரியத்தை இப்பாட்டி
லும் சொல்லவில்லை. மேற்பாட்டிலும்
சொல்லவில்லை என்று பலர் நினைப்பார்கள
இரண்டுபாட்டிலும் சொல்லியேயிருக்கி
ருகள் என்பதை ஆராய்ந்து அறிய
வேணும் ஆராய்ச்சியில் வலவலர்களே
இதை அறியவலவலர்கள் என்று
காட்டவே ஆராயந்தருள் எனப்படடது.
கீழே எட்டாமடாட்டிலும் ஆராயந்தரு
ளென்றுள்ளது இங்கும் அங்ஙனமே
யுள்ளது. ஆனால் பொருளில்
வாசியுண்டு அங்கு அருளவன் என்பது
அருளென்று குறைந்ததுகிடக்கிறது
தேவாதிதேவனை நாம் சென்று
ஸேவிததால் (அவன்) ஆராயந்து
ஆவாவென்று அருள்வன் என்றதங்கு
இங்கு அருளவேணுமென்று வேண்டு
கோள். அருள் – ஏவலொருமை
வினைமுற்று எனக் நுனிப்புல மேட்வார்
கடக்கநின்று, “ஸாரம து ஸாரஸவதம்
ஜாநீதே நிதராம்” என்னும்படியான
ஞானப்பெருமை வாய்ந்தவாகள்

சங்கத்தமிழ்மலை முப்பது

ஆராப்து பார்த்தால இவாகள வந்த காரிடம் இப்பாட்டிலேயே சொல்லப் பட்டுள்ளதென்று அறியலாம் வந்த காரிடம் என்றது வருகைக்கு உறுப்பான காரிடம் என்றபடி "யதகார்யார்த்தம் வடமாகதாஸம் தத்கார்யம் விசாரயேத் பாதத இவாகளுககு உத்தேச்யமான காரிடம் இப்பாட்டில் தெரிவிக்கிறபடி கேணயின கண்ணபிரான் பள்ளிகொள் ளும் போது "ஏராகோலந திகழக கிடந்தாப் கண்டேனெம்மானே!" என்றும் "அம்மாமலர்க்கணவளர்கின்றோனே என்னான் செடகேனே!" என்றும் ஈடுபட்டு "அரவணையாய் ஆயரேறே!" துபிலெழாபே ' என்று திருப்பள்ளி புணர்த்தவேணுமென்பது ஒரு காரியம் இக்காரிடம் நிறைவேறியாயிறு அடுத்த காரிடங்கள் - உள்ளிருந்து புறப்பட்டருளு மழகு காணவேணும் சீரியசிங்காசனதது வீற்றிருக்குமழகு காணவேணும், பலலாண்டு பாட வேணும் எனபன இவை ஒவ்வொன்றும் ஸம்பரதானங்க ளான காரிடங்கள் புறப்பட்டருளும் அழகு காணகையும், வீற்றிருக்குமழகு காணகையுமாகிற காரியங்களானவை விண்ணப்பம் செய்தவுடனே இப்பாட்டிலேயே விதித்திட்டுவிட்டன பலலாண்டு பாடுகையாகிற காரியம் அடுத்தபாட்டில் நிறைவேறுகிறது

பெருமாள் புறப்பட்டருளு மழகுண்டே, அது வாசாமகோசரம். இது விசேஷித்து நம்பெருமான ஸந்நிதி யிலே அநுபவிக்கத்தக்கது பூரீராமாய

ணாதில பெருமானுடைய புறப்பாட்டி ளழகை "பர்வதாதிவ நிஷ்கர்மய ஸிம்ஹோ கிரிகுணாஸய:" என்று வானமீகி வருணித்தார அதனைபே ஆண்டாள் இப்பாட்டில் நான்கு அடிகளாலே விவரித்துரைத்தாள் அதற்குமேல 'உன்கோயில நிறு இங்ஙனே போந்தருளி' எனபதனால் நடையழகு காணுமானை தெரிவிக்கப் பட்டது அசோகவனத்திலே அலறரு நின்ற பிராட்டி "தந்பா பர்யந்தி மே நாதம் ஸிமஹ விகராந்தகாமிநம்" என்று பெருமானுடைய நடையழகை நினைத்துப் புலம்பினாள் 'அக்ரதஸ் தே கமிஷ்யாமி ம்ருத்நந்தீ குஸகண்டகாந்' என்று சொன்னவள் முன்னே போகாமல் "அக்ரத ப்ரயெள ராம ஸீதா மத்யே ஸுமத்யமா" என்னும்படி பெருமானே முன்னே போகவிட்டுத் தானபின்னே போனது அவருடைய நடையழகு காணவேண்டியேயன்றே அந்த நடையின் சிறப்பு விளங்கவே முனிவனும் யயெள என்னுதே ப்ரயயெள எனருள ஸுமித்திரை இனையபெருமானுக்கு வந்தரபாண அநுமதி தருமிடத்து 'ராமே ப்ரமாதமா காஷீ புதர ப்ராதரி கச்சதி' என்று கூறினவள் பெருமானுடைய நடை யழகிலே துவக்குண்ணுதே கொள்ளாய் என்றன்றே ஸிக்ஷித்தது கச்சதா மாதுல குலம் என்றவிடத்துள்ள கச்சத்து போலன்றே இந்த கச்சத்து

இனி கண்ணபிரானுடைய

சங்கத்தமிழ்மலை மூப்பது

நடையழகு பறரிச் சொல்லவேணுமோ?
 “கானகம்படி யுலாவி யுலாவிக்
 கருஞ்சிறுக்கன் குழலாதினபோது,
 மேனகைப்பொடு திலோத்தமை யரம்பை
 உருப்பசியரவர் வென்கிமயங்கி,
 வானகமடடியில் வாய்திறப்பின்றி
 ஆடல்பாடலவை மாறினர்தாமே”
 என்னுமடடியாகவன்றோ கண்ணபிரானு
 டைய உலாவுதல இப்படிப்பட்ட நடை
 யழகைக் கண்ணன கானகத்திலேயன்றோ
 காட்டுவது காவலிலே அடங்கி
 பொடுங்கி நடுங்கிக் கிடந்த
 விவர்களுக்கு அந்நடையழகு காண
 அவகாசமேது *விண்ணின்மீதமர்கள்
 விரும்பித்தொழ மிறைத்தாயர்பாடியில்
 வீதிபூடே காலிப்பின்னே யெழுந்தருளு
 மளவில நடையழகு காணலாமெனினும்
 *சாலகவாசலபற்றி நுழைவனா
 நிறுநனராகி யிருந்தலக்காலத்திலும்
 கண்ணாரககாண அவகாசமில்லாமே
 போயிற்று அவ்விழவுகள் தீர இப்போது
 சதுர்கதையும் சதுர்கதையும் காணக்
 குதுஹலித்தபடி.

இதற்குமேல் சீரியசிங்காசனத்
 திருக்குமழகு காணவாசை “பல்லாயிரம்
 டெருந்தேவிமாரொடு பெளவமெறி
 துவரை எல்லாருஞ் சூழச் சிங்காசனத்தே
 யிருந்தானைக் கண்டாருளா” (பெரியாழ்.
 திரு 4-1-6) என்கிறபடியே நரகனைத்
 தொலைத்துக் கவர்ந்த பதினாருமாயிரவர்
 தேவிமாகளுடனே ஸ்ரீதவாரகையிலே
 சீரிடசிங்காசனத் திருந்தவழகைக்
 கண்டாருளரென்று கேள்விப்பட்டால்

போதுமோ? அவ்வழகை நாங்கள்
 இங்கே காண வேண்டாலோ?
 இவையன்றோ நாங்கள் விருமபி வந்த
 காரியங்கள் ஆராய்ச்சி பற்றவாகள
 இங்ஙனே யறியமாட்டாதே
 வேறெயொரு காரியம் விவக்ஷிதமாயி
 ருப்பதாகவெண்ணித் தேடிககிட்டார்கள்
 ஆராய்ச்சிமாலையில் ஆழவிழிபத தகக
 அறிஞர்களின் அறிவுககனரோ இவை
 நிலமாவது

இன்னமும் ஆராய்ந்தால்
 இன்னுமோர் இன்கவைப்பொருள்
 தோன்றும் நூற்றந்தாதியில் (88)
 ‘கலிமிக்க செல்நெல கழனிக்குறைபல
 கலைப் பெருமான் ஒலிமிக்க பாடலை
 யுண்டு தன்னுள்ளம் தடித்து அதனால்
 வலிமிக்க சீயமிராமானுசன்’ என்று சீரிப
 சிங்கமாகச் சொல்லப்பட்ட ‘ஜைநேப
 கண்டிரவ யதிலார்வபௌம ஸிம்ஹம்’
 உள்ளுறைப் பொருள் வகையில்
 இப்பாட்டுக்கு விஷயமாதலால் அந்த
 ஸிம்ஹதைபடற்றின பராததனைகளும்
 பாங்காகத் தெரியவரும் பெருமூதூர்
 மாமுனிகுப பிள்ளானவளான
 ஆண்டாளுடைய அந்தரங்கத்திலுறை
 யும் அப்பொருள் தன்னை நம்முடைய
 ஆராய்ச்சியின் எல்லையான பொருளாகக்
 கேளீர்.

(முழங்கிப்புறப்பட்டுப் போதரும்)
 எம்பெருமானாருடைய திக்விஜய
 யாதரையில் எங்கும் ஸிம்ஹகர்ஜனை
 யாகவே யிருந்தபடியைச் சொன்னவாறு
 ‘போதருமாபோலே’ என்று இங்கு

சங்கத்தமிழ்மலை முப்பது

உவமையாகக் கூறியிருந்தாலும் உபமாநார்த்தங்களுக்கு உபமேயந்தன்னிலேபே உபஸம்ஹாரமென்று கொள்ளக்கடவது 'இந்துரிநதுரிவ பூநீமாந்' 'ககநம ககநாகாரம ஸாகரஸ் ஸாகரோபம , ராமராவணயோர யுததம் ராமராவணயோரிவ' என்றவையுங் காண்க அநநவயாலங்காரபரகரியை (உன் கோயில நின்று இஙஙனே போந்தருளி) உன் கோயிலென்று ஸவாமி யின திருவவதார ஸதலமான பூநீபெரும பூதூரை விவக்ஷிக்கிறது அங்குநின்றும் பெருமாள் கோயிலாகிய காஞ்சீபுரிக் கெழுந்தருளிடும் திருமலைக் கெழுந்தருளிடும் திருவரங்கம் பெரியகோயிலுக் கெழுந்தருளிடும் திருநாராயணபுர மெழுந்தருளிடும் இஙஙனே போந்தருளும்படியைச் சொல்லுகிறது (கோப்புடைய சீரிய சிங்காசனத்திருந்து) சிங்காசனம், சீரியசிங்காசனம், கோப்புடைய சீரியசிங்காசனம் என்று மூன்று வகைப்பட்ட ஆஸனமாகக் கொள்ள வேணும் யதிராஜஸப்ததியில் (70) "கூதா தாதூகூதாநாம கூலதி" என்ற ஸ்லோகத்தின் முடிவில் "பூஜிதி யதி பதௌ பத்ரவேதீம் தரிவேதீம்" என்று எம்பெருமானார் தரிவேதியாகிற சிங்காசனத்திலே பெழுந்தருளியிருப்ப தாகச்சொல்லிற்று இதன் பொருளை ஒரு

வ்யாக்யான காததாவும் உள்ளபடி உரைத்திலர் த்ரபாணும் வேதாநாம் ஸமாஹார த்ரிவேதீ மூன்று வேதங்கள் என்றபடி ரிக்வேதம், யஜுர்வேதம் ஸாமவேதம் ஆகிற மூன்று வேதங்களும எம்பெருமானாக்குச் சிங்காசனமாயிருந தனவாக உரைப்பது சிறப்புடையதன்று பேதஸ்ருதி, அபேதஸ்ருதி கடகஸ்ருதி என்று மூன்றாக வகுக்கப்பட்ட ஸ்ருதிகளே த்ரிவேதியாக வேதாந்த தேஸரிகனுக்கு விவக்ஷிதம் அத்வைதிகளுக்கு அத்வைத ஸ்ருதியொன்றே ஆஸனமாயிற்று த்வைதிகளுக்கு த்வைத ஸ்ருதியொன்றே ஆஸனமாயிற்று, நம் ஸ்வாமிகளோ வெள்ளில் அவ்வுடய ஸ்ருதிகளோடு கூட கடகஸ்ருதியும் ஆஸனமாயிற்று அதாவது, ஸ்வாமி ஒரு ஸ்ருதிபையும் தள்ளாமல் மூன்று ஸ்ருதிகளையும் முகயார்த்தமாகவே கொண்டருளி விஸரிஷ்டாத்வைத தாஸநநிர்வாஹம் செய்தருளினபடியால் இவாகு அம்மூன்று வேதபாகங்களும சீரியசிங்காசனமாயிருந்தனவென்கை இப்படிப்பட்ட ஆசாபஸாவபௌமரி டத்தே வந்து சோந்த ஸரிஷயர்கள் யாம் வந்த காரியமாராந்தருளென்றது ஆழநது ஆராய்ந்தறியவேண்டிய பொருள்களை ஆராயுமாறறலை யருள்க என்றபடி (23)

24. இரக்கமலை

*அன்றிவ்வுலகப் பாகரத்தின ஈற்றடியில் *இன்றுயாம வந்தோம் இரங்கு என்றிருப்பதை நோக்கியது

இம்மலைக் குறிப்பு கண்ணபிரானே நோக்கி இரங்கவேணும் பிரானே! என்று பிரார்த்திக்கப்படுகிறது நான்

சங்கத்தமிழ்மலை மூப்பது

புருஷகாரேண நசாப்யநயேந ஹேதுநா
கேவலம் ஸவேச்சயைவாஹம் ப்ரேக்ஷே
கஞ்சித கதாசந | என்றும், "நிரஹேதுக
கடாக்ஷேண மதீயேந மஹாமதே
ப்ராப்யோஹம் நாந்யதா ப்ராப்ய:"
என்றும் அவனதான சொல்லி
வைத்திருக்க கடாக்ஷிததருளவேணு
மென்றும் இரங்கவேணுமென்றும் ததத்வ
விததுக்கள பராராதிககததருமோவென்று
பாங்கிக்கக்கூடியதுண்டு கடாக்ஷிப்பதும்
இரங்கிடருளவதும் அவன் திருவுள்ளத்
தினலாகும்த்தனைபல்லது ஒருவருடைய
ப்ரார்த்தனையினாலாகக்கூடியதன்றுதான்.
ஆனாலும் அது புருஷார்த்தமாக
வேண்டியதற்காக அப்ரதிஷேத த்யோதக
மாயும் சைதந்பகார்யமாயும் இத்தலையில்
ப்ரார்த்தனையுண்டாகிறது நம்முடைய
ப்ரார்த்தனைக்காக அவன் இரங்கினு
ன்னெனோ கடாக்ஷித்தானெனோ ததத்வ
விததுக்கள் ஒருகாலும் நினையார்கள்
நம்முடைய வாய்படைத்த பரயோஜனம்
பெறுவதற்காக நாம் எம்பெருமானை
நோக்கி ஏதோ சொல்லவேண்டியது
கடமையாகிறது "ஸா ஜிஹ்வாயா ஹரிம்
ஸ்தௌதி" என்றபடி நாப்படைத்த
ப்ரயோஜனம் பெறுகைக்கு
எம்பெருமானைத் துதிககவேண்டியது
அவாஜநீமாகிறது "ந ஹி கஸ்சித
க்ஷணமபி ஜந்து திஷ்டத்யகர்மகருத"
என்று கீதாசார்யன் சொன்னபடி
எதைபாவது (த்ருணச்சேத கண்டுயநாதி
கள் போன்ற காரியங்களைச்) செயது
கொண்டும் வாடமுடியிருக்க முடியாமல்

பேசிக்கொண்டும் போதைப் போக்க
வேண்டியிருக்கிறது அங்ஙனே நிகழும்
வாய்ப்பேசக்களிலே 'ந ஹி கல்பாண
க்ருத் கஸ்சித தூகதிம தாத கச்சதி'
என்றதை நோக்கி நன்னுன
வார்த்தைகளைப் பேசலிருமபி பகலத்
பாகவத ஆசார்ய விஷயங்களிலே
நாவைச் செலுத்தித் துதிகள் செட்கிறோம்
அப்படிப்பட்ட துதிகளில் ஏதாவதொரு
வினேமுற்று (கரியாடதம்) இடவேண்டிய
தாகிறது உன்னைநானடைந்தேன்'
'உன்னடிக் கீழமர்ந்து புருந்தேன்' 'உனக்கு
அடிமைத்தொழில் பூண்டேன்' உன்னை
யெங்ஙனம் விடுகேன் உனக்குப்
பல்லாண்டு கூறுவன் 'ஒருநாள் காண
வாராய்' என்னை நீகுறிக்கொள்ளே'
'ஒருவனடியேனுள்ளான்' என்றிப்படி
பலபலவகையாகப் பேசுமடைவிலே
"அடியேனிடரைக் களைபாடே"
'நெடியாய்' அடியேனிடர் நீக்கே'
'அடியேற்கொருநாளிரங்காடே'
'தாமரைக் கண்களால் நோக்காய்'
என்றிங்ஙனையும் வார்த்தைபாடுகள்
வெளிவருகின்றன இவைபெலலாம்
பர்யாயேன ஸமாநாததகங்களே
யென்று கொள்ளலாம். 'உன்னை
நானடைந்தேன்' என்பதும் 'அடிபேறகு
இரங்காய்' என்பதும் ஸமாநாதத்தமாக
ஆயவிடுமோ வென்று சோதனம் பண்ண
எழவேண்டாம் பெருமபாலும் ஒரே
வகையான பாவவ்ருத்தியோடே
சொல்லும் வார்த்தைகளே இவையெல்
லாம் என்றுணர்க.

சங்கத்தமிழ்மலை முப்பது

'ஸர்வஜ்ஞோபி விஸ்வேஸ்ர ஸதா
காருணிகோபி ஸந்: ஸம்ஸார தந்தர
வாஹிதவாத் ரக்ஷாபேக்ஷாம ப்ரதீக்ஷதே
எனபது நூறகொள்கையாகையாலும்,
முமுகுஷுப்படியில் (163) "இவன்
அாததிகக வேண்டாமோ? "ஸர்வஜ்ஞன்
இவன் நினைவறியானே வென்னில்,
இவன் பாசரம கேடவாறே திருவுள்ள
முகககும்' என்று பின்னையுலகாசிரியரு
மருளிச செயகையாலும் "கடாக்ஷித்தருள
வேணும்' இதுபாதி டராரத்தனைகளுககு
விஸேஷிதது ஒரு பொருளும்
கிடைபாது இரங்கவேணுமென்று நாம்
வேண்டினாலதான் அவன் இரங்கியருள்
வன் என்று நினைககும்வர்களல்லர்
இவர்கள் "நிதாநம் ததராபி ஸ்வயமகில
நிர்மாண நிபுண" என்று தேஸிகன்
நிஷகர்ஷித்தபடியும் அதற்கும் நிதாநமாக
"வரத! தவ கலு ப்ரஸாதாத்ருதே
ஸரணமிதிவசோவிமேநோத்ரியாத'
என்று ஆழவான் அருளிசசெய்தபடியும்,
அது தனக்கும் நிதாநமாக
"அதுஷமவனதினனருளே" என்று
ஆழவா தாமருளிச செய்தபடியும்
அதனையில நினைவாலே வெளிவரு
மிந்த வார்த்தைகளில் எவ்விதமான
சோதயத்திற்கும் அவகாஸமில்லையென்க.

இரங்கு யென்பதற்கு தயை
பண்ணவேணுமென்று பொருள் தயை
பண்ணவேணுமென்பது ஸமயாநுருண
மாகட் பலபல பொருள்களைத் தாங்கி
நிறகும் உதாரனிடத்திலே யாசகன
சென்று தயை பண்ணவேணுமென்றால்

தேஹி என்று பொருள்படும் ஆசாரியன்
பக்கலிலே ஸரிஷ்டன் வந்து தயை
பண்ணவேணுமென்றால் அடிபேணுக்கு
உபதேஸிகக வேணுமென்றதாகும்
பரபுவினிடத்திலே குறவாளன் வந்து
தயை பண்ண வேணுமென்றால்
க்ஷமித்தருளவேணுமென்றதாகும்
இங்ஙனே டல்வேறு பொருள்களை
ஸந்தர்ப்பாநுகுணமாகத் தரககடவதான
இசசொல இன்று டாமவந்தோமிரங்கு
என்ற இவ்விடத்தில் எப்பொருளைத்
தருகின்ற தென்னில், கேணமின

(1) சித்ரகூட பரி ஸரத்தில் காகன் வந்து
நலிந்த போது பெருமானைத்
துயிலெழுப்பின பிராட்டி 'ஸமபா
போதித ஸ்ரீமாந ஸுக ஸுபத. பரந்தப'
என்று, கெட்டேன்! கெட்டேன்!! துயில்
கொள்ளுமழகு கண்ணூரக் கண்டு
கொண்டேயிருக்க வேண்டியிருக்க
ஐயோ! பாலியேன் துயிலுணர்த்தி
விட்டேன்! என் செய்தேன்! என்
செய்தேன்!! என்று டலவாண்டுகள் கடந்த
பின்புங்கூட அக்ருத்யகரணம்
பண்ணினாற்போலத் துடிக்கவேண்டி
யிருந்தது இஃதறிந்துவைததும் நாங்கள்
கோயில காப்பாளையும் வாசறகாப்பாளை
யும் நிரப்பந்தமாக வேண்டி உள்ளே
புகுந்து பரம போகமான டள்ளிகோளை
பங்கப்படுத்தினோமே! இதனில் மிககோ
குற்றமுண்டோ? இதனைக் க்ஷமித்தருள
வேணும். (2) புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரதர
மான திருவடிகளன்றோ இவை.
பங்கஜரஜஸஸும டாதாருந்துதமாம்படி

சங்கத்தமிழ்மலை மூப்பது

சேடஜநலோசந சர்ச்சாஸன
ஸௌகுமார்ய ஸாலிநிகளான
பிராட்டிமாரும் பிடிக்கக் கூகம் படியான
இத்திருவடிகளைக் கொண்டு நடக்கப்
பண்ணினோமே! 'இங்ஙனே போந்தருளி'
என்று நாங்கள் சொல்லத் தருமோ?
இடபெரிட குற்றத்தைப் பொறுத்தரு
ளாம (3) அகில ஹேய பரத்யநீகனாய்
கலணாணைகதாநனாய ஸகல ரக்ஷகனாய்
ஸர்வேஸ்வரனான உன்னைக் கொண்டு
எங்களுக்குண்டான அமங்களங்களைப்
டோக்கிக் கொள்ளவும் இவ்வாத
மங்களங்களை உண்டாக்கிக் கொள்ளவும்
ப்ராப்தமாயிருக்க, எங்களுடைய
ரக்ஷயத்வ ஸ்வருடத்திற்கு விருத்தமாக
உன்னை ரக்ஷிக்கத்தேடி மங்களாஸாஸநம்
பண்ணினோமே; ப்ரேம பரவஸர்
செய்யுமத்தை நாங்கள் செய்தது
அநுகாரமததனையிதே யாருடைய
நிலைமையை உர் அநுகரிப்பது பிரானோ
க்ஷமித்தருளாய் இதனை.

"ரஸஸிராவடிதிவிதயவருத்தை"
என்று பட்டரும், 'ரஸதமநிவேதாய
ஸுதிபாம்' என்று தேஸிகனும் பணித்த
படியே ரஸநாடியிலே புகுப்பெருகும்
பொருளொன்று கேளீர், "இன்று

யாம்வந்தோமிரங்கு" என்றவிடத்தில்
இலககணபபடி "இன்று யாம்" என்னக்
கூடாது, இன்றியாம் என்றே சொல்ல
வேணும் இன்று + யாம், சந்தியாமிடத்து
"யவ்வரினிய்யாம்" என்ற நன்னூற
குத்திரத்திபபடி (இன்றியாம்) என்றே
யாகும் மற்று + யான மற்றியான், மற்று
+ யாதும், மற்றியாதும் என்பனபோலே
ஏவஞ்ச, மூலத்திலுள்ள சொல் வடிவம்
(இன்றியாம்) என்பதே பாகும் இங்குப்
பிரிகருமபோது இன்று என்றே பிரிகக
வேணுமென்கிற நிர்பந்த மில்லை, இன்றி
என்றும் தாராளமாகப் பிரிக்கலாம் இன்றி
- ஒருவகையான கைமமுதலுமின்றி என்ற
படி நோற்ற நோன்பிலேன் நுண்ணறி
விலேன் 'இடகிலேன் ஒன்றடக்கிலேன்
ஐம்புலன் வெல்ல கிலவேன், கடவனாகிக்
காலந்தோறும் பூப்பறித்தேத்தகிலவேன்'
"ந தாமநிஷ டோஸமி நசாதமவேதீ ந
பகதிமாந் த்வச்சரணவிநதே' இத்தாதிப
படியே அகிஞ்சநர்களாய் வந்தோமென்று
கையை விரித்துக்காட்டி, உன்னுடைய
இரககத்திற்குத் தண்ணீர் துருமபாக
எங்கள் கையிலே ஏதுமில்லா மையாலே
தாராளமாக இரங்கியருளலா
மென்கிருர்களாயிற்று. (24)

25. வருத்தம்தீர்மலை

*ஒருத்திமகன் பாகரத்தின் ஈற்றடி
யில 'வருத்தமும் தீர்நது மகிழ்நது'
என்றிருப்பதை நோக்கியது இம்மலைக்
குறிப்பு வருத்தம் தீர்நதது எதனாலே
என்பதை நாம் ஊஹித்தறிய வேண்டாத

படி அது பாகரத்திலேயே பொறிககப்
பட்டுளது திருத்தக்க செல்வமும்,
சேவகமும் பாட, அதனால் வருத்தம்
தீர்நததாகச் சொல்லப்படபடியான நினைதிதே
அப்பாடலின் பொருள்கேளீர் (திருத்தக்க

சங்கத்தமிழ்மலை முப்பது

செல்வம்) துல்ப ஸீலவயோ வ்ருத்தாம் துலபாபிஐந லக்ஷணம் ராகவோஹதி வைதேஹீம் தஞ்சேய மஸிதேக்ஷணை' என்று திருவடி சொன்னபடியே பிராட்டிக்குத் தக்க பெருமானும், பெருமானுக்குத் தக்க பிராட்டியுமாக அமைந்த தகுதியான செல்வத்தைப் பாடிக்கொண்டே வந்தோமென்பது அந் பாடதேசத்தில் ஸ்வாபதேசத்திலோ வென்னில, பெரியபிராட்டியாரோ டொத்த செல்வமுடையவர் ஸ்வாமி எம்பெருமானார் நம்போல்வார்க்குப் புருஷகார க்ருதயம் பண்ணி எம்பெருமானடி சேர்ப்பிக்கையே பிராட்டிக்குச் செல்வம் இதுவேதான் எம்பெருமானாகும செல்வமாகும் அவருடைய திருவடி ஸம்பந்த மில்லாதார்க்கு மோக்ஷமில்லை யென்பது ஸம்பரதாயம் (**சேவகமும் யாம்பாடி**) இரட்டுற மொழிதலால் சேவகமென்கிற சொல் பரத்வ ஸௌலபயங்களைச் சொல்லும் தமிழில சேவகமென்று வீரத்திற்குட் டெபராதலால் பரத்வம் தெரிவிக்கப்பட்டதாகும், வடமொழி விகார மென்று கொண்டால் ஸேவக வ்ருத்தி செட்வதென்று பொருளபட்டு ஸௌலபயம் தெரிவிக்கப்பட்டதாகும்

திருத்தகக செல்வம் என்றது திருத்தத்தகக செல்வமென்றபடியுமாகும் *ஒண் சங்கதை வாளாழியான போலே 'பயனெருகிலும் பாங்கலலராகிலும் செடல் நன்றுகத திருத்திப் பணிகொள்

வான்' என்றும், 'இராமானுசா! நீயிந்த மண்ணகத்தே திருத்தித் திருமகள கேளவனுக்காக்கியபின்' என்றும் சொல்லுகிறபடியே *உலகில் திருந்தாதார் தமமைத திருத்துகைடாகிற செல்வ மனரே ஆசாரியர்களுடையது 'பணிமானம் பிழையாமே படியேனைப் பணி கொண்ட' என்றவிடத்து (ரட்டில) ஐதிஹ்யம் ஈண்டு அநுஸந்திப்பது 'ஸகாலிதயே ஸாஸிதாரம என்பதனரே ஆசார்ய லக்ஷணங்களில் தலைபானது (சேவகமும்) கண்ணனித்திலே பரத்வ ஸௌலபயங்கள் மாறி மாறி விளங்கினுப் போலே ஆசார்யாகனித்தும் இங்ஙனே காணுநின்றோரும் அவர்களது ஞான விளக்கத்தை நோக்குமபோது பரத்வம் தோன்றும். அவர்கள் ஸம்ஸாரிகளோடும் புரையறக் கலந்து பழகும்படியை நோக்குமபோது ஸௌலபயம் தோன்றும் ஆக இவற்றையெல்லாம் சிந்தை செய்வார்க்கு வருத்தங்கள் தீர்ந்து மகிழ்ச்சியேயாகுமெனதைத் தட்டுண்டோ?

திருத்தககசெல்வம் என்பதற்கு உட்புகுந்து ஆராய்ந்து அறியக்கூடிய சீரிய பொருளொன்று கேளீர் நம்முடைய ஸம்பரதாயத்தில் வ்யவஹாரங்களெல் லாம் திரு என்னுஞ் சொல்லின் சோத்தியி னாலே மிகச் சிறப்புப் பெற்றிருக்கும். சிறர் அபிஷேகமென்பர்; நாம் திருமஞ்ஜநமெனபோம் சிறர் பாதமென் பா, நாம் திருவடி பெனபோம் சிறர் துளஸி யென்பர் நாம் திருத்துழாய்

சங்கத்தமிழ்மலை மூப்பது

என்போம். பிறர் ஆராதனமெனப், நாம் திருவாராதனம் எனப்போம் பிறா ஸ்பனித்தல் நிதிரை செயதல் என்பா, நாம் திருக்கணவளர்தல எனப்போம் பிறர் ஆடிப்பூரம் எனப், நாம் திருவாடிப்பூரம் எனப்போம் இங்ஙனே அளவுகடந்த வ்பவஹார வாசிகள் காணலாம் நம்மாழ்வார் பிரதமப் பிரபந்தத்தில திருமாலுருவொக்கும் மேரு. அமமேருவில் செஞ்சுடரோன் திருமால் திருக்கைத திருச்சக்கர மொககும், அன்ன கண்டும் திருமாலுருவொடு அவன் சின்னமே பிறரு நிறபதோர திருமால் தலைக்கொண்ட நங்குக்கு எங்கே வரும் தீவினையே ' என்றொரு பாகரமருளிச் செய்துள்ளார இதில திரு என்னுஞ் சொல் நிரம்பியிருக்கிற தென்கைக்காக இட்பாட்டை நாம் எடுத்துக் காட்டினோ மல்லோம், இதில ஈற்றடியில 'திருமால் தலைக் கொண்ட' என்றவிடத்தில் மால் என்னுஞ் சொல்லுக்கு வ்யாமோஹம் என்று பொருள் பைத்தியம் என்றபடி அதற்கும் திருவைச் சேர்த்தார் ஆழ்வார் என்கிற அதிஸ்யததைக் காட்டவே இட்பாட்டையெடுத்தோம். ஆக, திருத்தக்க செல்வமாவது திருவென்னும் சொறசேர்த்தியினால் விளைந்த

ஸம்பரதாயச் செல்வம் இப்படிப்பட்ட விலகுகுண ஸம்பிரதாயத்திலே நாம் ஐநிக்கப்பெற்றோமென்று சிந்தனை செய்யச் செய்வருததமெல்லாம் தீநது மகிழ்ச்சி வுண்டாகுமன்றே.

அன்றியும், திருவுக்கும திருவாகிப் செல்வா! என்று ஆழ்வாரும், 'க ஸரீ ஸ்ரிய என்று ஆளவந்தாரும் பேசுமடிக யான செல்வமே திருத்தக்க செல்வம் நம்மாழ்வார் 'சுவையன திருவின மனான' என்றருளிச்செய்தார் அங்கு வ்யாக்யாத்ரு ஸார்வபௌமர்கள் '(சுவையன) பரமரஸிகன இந்த ரஸிகதவத்துக்கு ஊற்றுவாய் சொல்லுகிறது திருவினமனான பெரியபிராட்டியார் *அகலகிலலே னென்னப் பிறந்தவன்' என்றருளிச் செய்தனர் *திருத்தக்க செல்வமென்பதைப் பன்னியுரைக்குங்காற் பாரதமாம் இதற்கு தனியே யொரு புத்தகமிடவேண்டுமென்று கொண்டு நிறகிரேமிடபோது இதற்கு மட்டுமென? ஒவ்வொரு மாலைக்கும் ஒவ்வொரு தனிப்புத்தகமிடவேண்டி யதே இட்டால் அது காநநசந்தரிகையா காமே உபயோகங் கொள்ள உபநயாஸ கர்கள் எங்கும் மலிந்திருக்கையாலே ஆனந்தமாக இடுவோம் விரைவில் (25)

26. ஆலினிலையான் மாலை

*மாலே மணிவண்ண பாசரத்தின ஈற்றடியில் 'ஆலினிலையாயருள்' என்றிருப்பதை நோக்கியது இம்மாலேக குறிப்பு யசோதைப்பிராட்டி கண்ணனை

ஆலிலேத்துயின்ற குழனி யாகவே அடிக்கடி சொல்லுவன. அமபுலியை யழைக்குமிடத்து "பாலகனென்று பரிபவஞ்செய்யேல், பண்டொருநாள

சங்கத்தமிழ்மலை முப்பது

ஆலினிலைவளர்ந்த சிறுககனவனவன்" என்றான்; செங்கீரையாட வேண்டும் போது "உய்ய வலகுபடைத்துண்ட மணிவயிறு ஆலினிலையதன்மேல் பைபவுபோகு துயிலகொண்ட பரம்பரனே!" என்றான் *அக்காக்காய் நமடிகு கோலகொண்டுவா வென்னும் போது "ஆலத்திலையானரவினனை மேலான்" என்றான். "பூசுக்குடவாரா பென்றழைக்கும்போது "உணடிட்டு லகினை மேலும் ஓராலிலையில் துயில கொண்டாய்" என்றான் இங்ஙனே அடரிமிதம் எம்பெருமானுடைய அற்புதமான செயல்களுள் *ஞாலமேழு முண்டு ஆலமாமரத்தினிலேமேல் ஒரு பாலகனாடத் துயின்ற செயலுக்கு ஈடானது எதுவுமில்லை ஒரு பெரிய பாசரம் இட்டருளி இக்கதையைப் பரம்போக்யமாகப் பேசினவர் நம்மாழ்வார்வொருவரே திருவாசிரியத்தின் நிகமன்ப பாசரம் "நளிர்திசைசடைமனும் நான்முகக் கடவுளும், தளிரொளியிமையவர் தலைவனுமுதலா, யாவகையுலகமும் பாவருமகப்பட்ட நிலநீர் தீகால் கடரிரு விகம்பும் மலர்கடர் பிறவும் சிறிதுடன் மயங்க, ஒருபொருள் புறப்பாடின்றி முழுவது மகடபடக்கரந்து, ஓராலிலைச சேர்ந்த எம்பெருமாமாயினையலவது. ஒரு மாதெயவம் மற்றுடையமோ யாமே" என்று வெகு அற்புதமாக அமைந்துள்ளது இதைச்சிறிது விவரித்து

அனுபவிப்போமிங்கு *நளிர்திசை சடையனென்னு மிப்பாட்டின கீழ்ப்பாட்டில் ஆழ்வார்க்கு ஒரு பெரிய துயரமுண்டாயிற்று. (அதாவது) ஸகலசேதநர்களும ப்ராடதஸோஷியான எம்பெருமானை அடிபணிந்து அவனுக்கே வழுவிலாவடிமைகள் செய்யப் ப்ராபத மாயிருக்க, அது செய்யாதே தேவதாந்தரங்களை பஜிப்பதும் ஜீவஹிமஸாரூபமான கொடிய காரியங்களாலே அந்த அஷுத்ர தெய்வங்களை ஆராதிப்பதுமாயிருந்து ஸமஸாரத்தையே ஐணகட்டிக் கொள்ளுகிறார்களே! அந்தோ! இஃது என்ன அநீதி! என்று துடிருற்றார் ஒரு ஸம்ஸாரியும் ஆழ்வாருடைய துயரத்தைப் பரிஹரிக்க முன்வராமற்போகவே, இப்பாழும் ஸம்ஸாரிகள் எக்கேடாவது கெட்டும், நாழும் இவாகளைப் போலே அனர்த்தப்பட்டுப் போகாமே எம்பெருமானுக்கே அடிமைப்பட்டிருக்கப் பெற்றோமே என்று உகந்து அவைகப்பை வெளிப்பிடுகிறார் இப்பாட்டில்.

ஸம்ஸாரிகள் பஜிக்கின்ற பிறதெய்வங்கள் பாலும் நம்மைப் போலவே பலவகை ஆபத்துக்களுக்கு உள்ளாகி எம்பெருமானுடைய திருவருளால் தப்பிப்பிழைப்பவர்களே யொழிய, தங்களுடைய ஆபத்துக்களைத் தாங்களே பரிஹரித்துக்கொள்ளலோ, பிறருடைய ஆபத்துக்களைத் தாங்கள்

சங்கத்தமிழ்மலை மூப்பது

பரிஹரிக்கவோ ஆற்றலுடையவாகளல
லா எனடதை விளக்கவேண்டி, இந்தத்
தெய்வங்களெல்லாம் பிரளயகாலத்தில்
எமடெருமானது திருவயிற்றிலே
ஒடுங்கிக்கிடந்து ரகைபெற்றவை
கான்மினென்றும. சிவனும் பிரமனும்
தேவேந்திரனும் முதலான எல்லாப்
பிராணிகளும் எல்லாவலகுமுழுடப்பட
சிறிததான திருவயிற்றின் ஒரு
டக்கத்திலே கலசம்படியாக உள்ளே
யிட்டு மறைத்து ஒரு சிற்றலந்தளிரிலே
டள்ளி கொண்ட பூமந்நாராயண
மூர்த்தியைத் தவிர்த்து வேறொரு
கூடத்தேவதையை நாம் சேஷியாகக்
கொள்ளுவோமோ? கொள்ளமாட்டா
டோம் - என்று இத்தகைய அத்யவ
ஸாதத்தினால் தாம் வாழ்ந்தபடியைச்
சொல்லித் தலைக்கட்டினாராயிற்று ஆக,
ஆலினிலையானுடைய இதிஹாஸம இதர
தெய்வங்களின் அவரத்வத்தையும்,
பூமந்நாராயணனுடைய பரதவத்தையும்
கையிலங்கு நெலவிககளியாகத்
தெரிவிக்க அவதரித்ததாயிற்று

இவ்வளவேயன்று; எம்பெருமா
னுடைய பொரு அதபுத ஸகதியோகத்தை
யும் விளக்கவந்தது இவ்விதிஹாஸம்
பொயகையாழ்வார் தம்முடைய
திருவந்தாதியில் (69) "பாலனதனதுருவாய
ஏழுலகுண்டு, ஆலிலையினமேலன்று நீ
வளர்ந்த மெய்பெனப் ஆலன்று வேலை
நீருள்ளதோ விண்ணதோ மண்ணதோ?
சோலைசூழ் குன்றெடுததாய் சொல்லு"

என்றொரு பாசுரத்தினால் ஆலினமேலால
மாந்த திருமலை நோக்கி ஒருகேள்வி
கேட்டிருக்கிறா அது வெகு சமதகாரமான
கேள்வியாகவுள்ளது மஹாபரதத்
திலே இந்த விஷதி அழிபாதபடி
திருவயிற்றிலே இதனை வைத்துக்
கொண்டு அபராகருதமான உனது
திருமேனியைச் சிறுக்கி ஒரு சிறுகுழவி
வடிவத்தைக் கொண்டவனாகி,
ஸயனிப்பதற்குச் சிறிதும் டறருத் ஒரு
ஆலந்தளிரில் நீ பிரளயகாலத்தில்
ஸயனித்தருளினாயென்று பரம ஆபதர்க
ளான முனிவா மொழிகின்றனர்
'எததிறம்' என்று நினைந்துநைந்து
ஈடுபடும்படியான இச் செயலானது
முனபுக்ருஷ்ணவதாரத்தில ஏழுபிராபத்
தில் *அட்டுக்குவி சோற்றுட் பருடபதமும்
தயிர்வானியும் நெட்டளறுமடங்க
வமுதுசெயது ஏழுநாள ஒருசேரக்
கோவர்த்தன மலையை பெடுத்துக்
குடையாகப்பிடித்து நின்ற அருமபெருஞ்
செயலைக் காட்டிலும் மிக மிக ஆஸாப
மாயிருக்கின்றது, நீ கண்டவளர்ந்த அந்த
ஆல் பிரளயவெள்ளத்தில் தோன்றிடதோ?
விண்ணில தோன்றியதோ? பிரளயத்தில்
கரைந்து போன மண்ணிலிருந்துதான்
தோன்றியதோ? இதன் வரலாற்றை
விளங்கச் சொல்ல வேணுமென்பது
கேள்வி ஸர்வஜ்ஞனான ஸர்வேஸ்வர
னும் விடையிறுகக்கில்லானென்று
ஆழவாருடைய திருவுள்ள மென்பது
சொற்போக்கில் தெரியாநின்றது

சங்கத்தமிழ்மலை மூப்பது

இங்ஙனையொரு சரிதையை நடத்திக் காட்டின திருமாவின் திருவுள்ளந்தானென? என்னில, தன்னுடைய அகடித கடநா ஸாமர்தபத்தினால் நேரும் அதிமாநுஷ சேஷடிதங்களிலும், மற்றும் வேதாந்த ப்ரபாதிதங்களாய் பொருதத மற்றவைபோல தோன்றுமவையான விஷயங்களிலும் குதாக்க மூலமான சோதயங்களைச் செய்பத தகாதென்று ஸிக்ஷிப்பதேயாகும் இது ஸாரீரக மீமாம்சையில தேர்ந்தபொருள் அதில் இரண்டாமத்யபத்தின முதற்பாதத்தில் 'கருதஸந் ப்ரஸகதிர் நிரவயவதவ ஸபதகோபோ வா (26) என்பதொரு ஸுதிரம் இது பூர்வபக்ஷ ஸுதிரம் 'ஸ்ருதேஸ துஸபதமூலத்வாத்' (2-1-27) என்பது ஸித்தாந்த ஸுதிரம் ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணம் என்னும் வாதத்தில் பரஹ்மமே ஜகததாக பரிண மிப்பதாயத் தேறுகிறது பரஹ்மமோ நிரவயவமா னது அது ஜகத்தாகப் பரிணமிககும் போது ப்ரஹ்மம் முழுவதுமே காரியப்பொருளாகப் பரிணமிக்க வேண்டியதாகிறது ஏகதேசேந பரிணமிககிறதெனும் பக்ஷத்தில் ப்ரஹ்மம் நிரவயவமென்று சொல்லுகிற ஸ்ருதி விரோதிக்கும் ஆகையாலே ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணமாக வொண்ணாது என்கிற பூர்வபக்ஷமே முந்தின ஸுதிரத்தின பொருள் (இதைச் சிறிது விவரிப்போம்) கீழே உபஸம்ஹாராதிகரணத்தில் 'கஹீரவந் துதி'

என்று கஹீரதருஷாந்தம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது கஹீரதருஷாந்தம் பொருந்தாது கஹீரம் ஸாவயவமாகையாலே அது போலே பரஹ்மமும் ஸாவயவமெனவேணும். அப்படிக்கொண்டால் நிரவயவத்வ ஸ்ருதி கோபிக்கும் நிரவயவமாகில பரஹ்மம் கருதஸந பாகத்தாலும் பரிணாமடைந்ததாக வேணும் ஆகட்டுமேமென்னில் கருதஸநமும் ஒருகாரியப்பொருளாக பரிணமிகக ப்ரஸகதியில்லே ஆகையாலே ப்ரஹ்மகாரணத்வவாதம் ஒவ்வாது என்பதாகப் பூர்வபக்ஷம் இதன் மேல் ஸித்தாந்தமுணர்த்தும் ஸுதிரம்- 'ஸ்ருதேஸ து ஸபதமூலத்வாத்' எனபது துஸபதம் பூர்வபக்ஷத்தை வடாவாததிப பிக்க வந்தது ப்ரஹ்மம் நிரவயவமென்பதும், அது கார்யப்பொருளாகப் பரிணமிககிற தெனபதும் ஆகிய இரண்டும் ஸ்ருதிஸித்தமான அர்த்தங்கள் ப்ரஹ்மமோ ஸபத பரமாண்மொன்றினாலேயே அறியப்படும்து ஆகையாலே கீழே தோன்றின பூர்வபக்ஷம் டக்தமன்று என்பதாக ஸுதிரார்த்தம் இதைய் சிறிது விவரிப்போம் ஸாவயவமான வஸதுதான் ஏகதேசத்தாலே பரிணமிக்க முடியுமென்றும் நிரவயவமான வஸதுவானது அப்படி ஏகதேசத்தாலே பரிணமிககமாட்டாமல் க்ருதஸநாம்ஸத் தாலும் பரிணமித்தாகவேணுமென்றும் ஒரு நியதி சொல்லுவதானது லௌகிக பதாராத தருஷ்டியினுல்தானே

சங்கத்தமிழ்மலை மூப்பது

இப்படியொரு வ்யாப்தி கல்பிக்க வேணுமானால் பரப்ரஹ்மம் தவிர மற்ற வஸ்துக்களில் மாத்திரமே கல்பிக்கலாம். ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலும் இந்த வ்யாப்தி கொள்ள அவசியமில்லை, ஏனெனில், ப்ரஹ்மத்தை நாம் ஸாஸ்தரங்கொண்டே அறிகிறோம். அந்த ஸாஸ்தரமானது ப்ரஹ்மத்திற்கு நிரவயவதவத்தையும் உஹு உவனத்தையும் (அதாவது நாநா வஸ்துகளாகப் பரிணமிப்பதையும்) ஒதிபிருக்கின்றது. அது பரஹ்மத்தினுடைய அநிர்வசநீயமான ஸக்தி விஸேஷத்தைப் பொறுத்தது. அப்புத ஸக்திபுத்தமான ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலே நாம் லௌகிகவஸ்து த்ருஷ்டயா சோதயம் செய்வது தகாது. ஒன்று பாருங்கள். கண்ணுடைவன்தான் காணமுடியும். காதுடையவன் தான் கேட்கமுடியும். கண்ணிலாதான் காண்கில்லான். செனியிலாதான் கேட்ககில்லான். -- என்று ஒரு வ்யாப்தி சொல்ல நினைத்தால் பரப்ரஹ்மந்தவிர மற்ற பேர்களிடத்தில்தானே இப்படிச் சொல்லமுடியும். "பஸ்யத்யசக்ஷு" ஸ்ருதேனோதயகாண அபாணிபாதோ ஜ்வனோ க்ரஹீதா" என்று ஒதப்படுகிற பரமபுருஷனிடத்திலே இந்த வ்யாப்தி உபன்டெருதனரே ஆகவே உலகில காணும் நியாயத்தைக் கொண்டு ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் சோத்யம் செய்வது கூடாது.

வேதாந்திகள் இங்கு விஸேஷித்

துக் குறிகொள்ளவேண்டிய விஷய முண்டு. பரப்ரஹ்மத்திற்கு ஜகதாதமநா பரிணாமம் போலவே ப்ரதிவஸ்து பூணதவமும் ஸ்ருதிஸித்தமாயிருக்கின்றது. நிரவயவமான ப்ரஹ்மம் வஸ்து தோறும் எங்ஙனே பரிஸமாப்ட வர்த்திக்க முடியும்? என்று சிலர் சோதயம் செய்வதுண்டு. அந்த சோதயமும் 'ஸ்ருதேஸ்து ஸப்தமூலத்வாத்' என்கிற இந்த ஸூத்ரத்தினால் ஸிக்ஷிக்கப்பட்ட ந்யாயத்தினாலேயே மடிந்தொழிகின்றது. இவ்விஷயத்தை ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகன ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநத்தில் வெரு சதுரமாக அருளிச்செய்து முடித்திருக்கின்றார். அப்படியிருந்தும் இதில இன்னமும் சிலா தெளிவுபெருமல கலங்கியிருக்கிறார்கள். பகவான் ஒரு வஸ்துவிலே பரிஸமாப்ய வர்த்தித்துவிட்டால் அவ்வளவோடு பகவான் உபக்ஷீணனாய் விடுகிறபடியால் மற்றொரு பொருளில் வியாபிக்க எப்படி முடியுமென்று இந்த சோதயத்தையே திருப்பித்திருப்பிச் செய்துகொண்டு காலங்கழிக்கிறார்கள். அந்தோ! அனைவராகள 'ஸ்ருதேஸ்து ஸப்தமூலத்வாத்' என்கிற ஸூத்ரம் என்ன ஸிக்ஷிக்கிறதென்பதையும் இந்த ஸூத்ரத்தின் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில ஸ்வாமி என்ன அருளிச்செய்கிறார் என்பதையும் சிறிதும் நோக்கமாட்டிற்றிலர். 'ஸப்தைக ப்ரமாணகத்வேந ஸகலேதர வஸ்து விஸஜாதீயதவாத அஸ்யாததஸ்ய விசிதரஸகதி யோகோ ந விருதடதே'

சங்கத்தமிழ்மலை மூப்பது

என்பது ஸ்ரீபாஷ்யஸூக்தி இதைப் பற்றின விரிவுகளை நம்முடைய பரஹ்ம வ்யாப்தி பரிஷ்க்ரியா, அப்புதசக்தி முதலான கரந்தங்களிலே காண்க.

கூரததாழ்வான் "கிம் ஸாதந க்வ நிவஸந் கிமுபா ததாந இத்யாதியாலே பிறருடைய குபேராதயங்களை அநுவதித்தது "இத்யாதயநிஷ்டித குதர்க்கமதர்க்கபந்த த்வத்வைபவம் ஸருதிவிதோ விதுர்ப்ரதாக்யம்' என்று (வ்யாஸமுநி காட்டின ஒரே பதத்தி யாலே) தாத்ருஸசோத்யங்களை நிரஸித்துத் தலைக்கட்டினார்.

வேதாந்த தேசிகனும் அசுபுத ஸதகத்தில் "புரி ஸபஹாநஸரீரோ" எனனும் ஸ்லோகத்தை 'அபபு அஸகதி - அபபுதஸகதி' என்றே தலைக்கட்டினார் ஆலினிலேபான் கதையைச் சொல்லப் புகுந்து 'பூலாக்ருதேர் வடபலாஸ

மிதஸ்ய யஸய" எனகிற ஸ்லோகத்தை ஒருவாறு பொய்கையாழ்வாரை யடியொற்றி, வினாவாகவே தலைக்கட்டி னார் அந்த வினாவுக்கு விடையிறுக்க அப்புதஸக்தி யோக பரஹ்ருநமொழிய வேறு தஞ்சமில்லையிறே

*ஆலினிலேபா யருள்' எனபதற்கு ஆசார்யபரமான யோஜனையில், ஆலின நிலையாய் என்று பிரித்து ஆல மரத்தின் நிலைமை போன்ற நிலைமையையுடைய வரே' என்று பொருள் கொள்வது "எம்பெருமான் திருவடியிலே ஒதுங்கு தல் பனை நிழலிலொ தூங்கினுற் போலே எம்பெருமானார் திருவடி நிழலிலே யொதுங்குகை ஆல நிழலிலொதுங்கினுப் போலே' என்று அமமங்கியம்மாள் வார்த்தை பனை நிழலின் தன்மையும் ஆலநிழலின் தன்மையும் உலகமறிந்ததே யாதலால் நாம விவரிக்கவேண்டா (26)

27. கூடியிருந்து குளிர் மலை

*கூடாரை வெவ்வுஞ்சீப் பாசுரத் தின் ஈற்றடியில் *கூடியிருந்து குளிர்ந்தென் றதை நோக்கியது இமமலைக்குறிப்பு இன்னொரொடு கூடியிருந்தென்று சொல்லிறநிலையாகிலும் கூடத்தகாதவர் களை விலக்கி, கூடியேயிருக்கவேண்டிய வர்களோடு கூடுகைதான் இங்கு விவக்ஷிதம் குலசேகராழ்வார் ஒரு திருமொழியிலே "மெய்யில் வாழ்க்கையை மெய்யெனக் கொள்ளு மிவ்வையந்தனனொடுங் கூடுவதிலலை யான்" "நூலினோரிடையார் திறத்தே

நிற்கும் ஞாலந்தனனொடுங் கூடுவதிலலை யான் "மாரனார் வரிவெஞ்சிலைக்கு ஆட்செய்யும் பாரினொரொடுங் கூடுவதிலலையான்' உண்டியே உடையே உகந்தோடு மிமமண்டலத் தொடுங் கூடுவதிலலையான்" தீதில் நன்னெறி நிற்க அல்லாது செய் நீதியாரொடுங் கூடுவதிலலையான்' என்று பனமுறையுங் கூறினார் கூடத்தகாதவர் களை. 'வரம் னுதவஹஜ்வாலா பஞ்ஜராந்தர் வயவஸதிதி, ந ஸௌரி சிந்தானிமுக ஐந ஸம்வாஸ ஸைஸஸம்||

சங்கத்தமிழ்மலை மூப்பது

என்னும் ஸ்லோகத்தையே அப்பாசுரங்
கள விவரித்தனவாயின அன்னவாக
ளோடு கூடுவதை விலக்கிக் கொள்ளுகை
தானே சிறந்த குளிர்ச்சிபாகும் அதற்கு
மேல் கூடத்தக்கவர்களோடு கூடவும்
பெற்றால் குளிர்ச்சியைப் பற்றிக் கூறவும்
வேண்டுமோ? கூடத்தக்கவர்கள்
யாவரெனின், குறிக்கொண்டு
கேண்மின் *மறந்திகழு மனமொழிந்து
வஞ்சமாற்றி வனபுலன்களடக்கி
இடர்ப்பாரத துன்பநதூற்றது இருமுப்
பொழுதேத்தி எல்லையில்லாத்
தொன்னெறிககண நிலைநின்ற
தொண்டர், *தூராதமனக்காதல் தொண்டர்
தங்கள் குழாங்குழுமித் திருப்புகழ்கள்
பலவும் பாடியாராத மனக்களிப்போ
டமுத கண்ணீர் மழை சோர நினைந்துருகி
யேத்துமவர்கள் *அன்பொடு தெனதிசை
நோக்கிப் பள்ளி கொள்ளுமணியரங்கன்
திருமுற்றத்தடியார்கள், *தென்னரங்கனை
வாழ்த்தி மால்கொளசிந்தையராய்
ஆட்டமேவியலநதழைத்து அயர்
வெய்தும் மெய்படியார்கள், *பேராளன்
பேரோதும் பெரியோரை பொருகாலும்
பிரிகிலே னெனநிருககுமவாகள,
*பழுதே பல பகலும் போயினவென்று
அஞ்சி பழுது கொண்டிருக்குமவர்கள்
'தருணீகருத விரிஞ்சாதி நிரங்குல
விபூதிர்களாய் ராமாநுஜ பதாம்போஜ
ஸமாஸரடணஸாலிகளாயிருககுமவா
கள், அத ச, 'அபகதமதமாநைரந்தி
மோபாய நிஷ்டைரதிகதபரமாததை

ராத்தகாமாந பேகை நிசிலஜந
ஸுஹ்ருதபிர் நிர்ஜித க்ரோதலோபை,
வரவரமுநி ப்ருதயைரஸ்து மே நித்ய
யோக:" என்று நித்ய குதூஹல
ஸாலிகளாய் *மணவாள மாமுனிவன
பொன்னடியாஞ் செங்கமலப் போதுகளை
யுன்னிச் சிரத்தாலே தீண்டில்
அமானவனும் நமமைக் கரத்தாலே
தீண்டல் கடனெனகிற அதயவஸாபத்தில்
தலைநின்றிருககுமவாகள, அகனிஜ்வாலையை
விழுங்கி விடாய் கெட நினைக்குமா
போலேயும், ஆடுகிற பாம்பின் நிழலிலே
யொதுங்கி ஸூகிக்க நினைக்குமாபோலே
யும், விஷயப்ரவணாகளாய் ஸூகிக்க
நினைப்பாருடைய திரளில் நின்றும் விலகி
'உன்றனனோடுறருமேபாவோம
உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்'
என்றிருக்குமவர்கள் இருக்கும் நாள்
உகந்தருளின நிலங்களிலே பரவணர்
களாய் குணநுபவ கைங்கர்பங்களே
போது போக்காயிருக்குமவர்கள் ஸர்வ
பரகாரததாலும் நாஸ ஹேதுவான
அஹங்காரத்துக்கும், அதினுடைய
கார்யமான விஷயபராவண்யத்துக்கும்
வினைநிலம தானாகையாலே தன்னைக்
கண்டால் ஸத்ருவைக் கண்டாற்போலே
யிருக்குமவர்கள் ஸமஸாரிகளைக்
கண்டால் ஸர்ப்பத்தைக் கண்டாற்
போலேயும், புரீவைஷணவர்களைக்
கண்டால் பந்துக்களைக் கண்டாற்
போலேயுமிருககுமவாகள ஈஸ்வரனைக்
கண்டால் பிதாவைக் கண்டாற்போலே

சங்கத்தமிழ்மலை முப்பது

பும், ஆசார்பனைக் கண்டால பசியன்
சோற்றைக் கண்டாற் போலேயும்,
பரிஷ்பனைக் கண்டால அபிமதவிஷயத்
தைக் கண்டாற்போலேயும் குதூஹலித்
திருக்குமவாகள், தேஹயாதரையில்
உபேகைஷபும், ஆத்ம யாத்ரையில்
அபேகைஷபும் பராகருத வஸதுக்களில்
டோக்பதா புத்தி நிவ்ருத்தியுமுடைய
ராயிருக்குமவர்கள் உகந்தருளின
நிலங்களில் மங்களாஸாஸந பராவண்ய
மும் ஆஹாரநியதியும் அநுகூல
ஸஹவாஸமும் ப்ரதிகூல ஸஹவாஸ
நிவருத்தியு முடையராயிருக்குமவர்கள்
விபேஷித்து *தம் நெஞ்சில தோற்றினதே
சொல்லி உலகத்தை வஞ்சியாதே,
முன்னோ மொழிந்த முறை தப்பாமல்
கேட்டுப் பின்னோந்து தாமதனைப்
பேசுமவர்கள் நித்ய ஸஹவாஸ
டோகபாகள் ஆசாரியர்கள் அனைவரும்
முன்னாசரித்த ஆசாரந்தனை அறியாதார்
பேசுகின்ற வார்த்தைகளைக் கேட்டு
மருளாதே ஒருவாகள் சீர்த்தநிலை
தன்னிலே நிலைநின்றிருக்குமவர்கள்
நித்யாநுபவயோக்யர்கள்.

கோவிந்தா! உன்னோடு
கூடியிருந்து குளிர வேணும் நாங்கள்
உன்றன் பொய்யைக் கேட்டு உன்வரவு
பார்த்தது யமுனைபாறநில வாராமணல்
குன்றில பொழுது விடியுநதனையும்
நின்றிருந்து வஞ்சிக்கபபெற்றோமாய்,

மீண்டொருகால் நீ எங்கள் பக்கல்
வந்தவாறே 'என்னுககவளை விட்டிங்கு
வந்தாய் இன்னமங்கே நடநம்பி நீயே
என்றும், 'எறறுக்கு நீயென மருங்கில
வந்தாய் எம்பெருமான நீயெழுந்தருளே
என்றும், 'பொய் யொருநாள் பட்டதே
அமையும் புள்ளுவம் டேசாதே
போகுநம்பி' என்றும் 'சுவரார் கதவின்
புறமே வந்து நின்றீர்-ஏதுக்கிதுவென்
இதுவென்னிதுவென்னோ' என்றும்
'மழறு தேன்மொழிபார்கள் நினைருள்
குடுவார் மனம் வாடி நிற்க எம் குழறு
பூவைபொடும் கிளிமொடுங்குமுகேலே
என்றும், 'என்னைமார்தனம்பாவமென்றார்
ஒரு நான்று தடி பிணக்கே என்றுஞ்
சொல்லி உன்னுடனே கூடோ மென்று
கதவடைத்து ஊடினவர்களன்றோ
நாங்கள், அக்கொடிய நிலைகளெல்லாம்
தொலைந்து நாம் எப்போதும் கூடியிருந்து
குளிர்வோமாக. கூடியிருப்போ
மென்றாலே போதுமே, அதற்குமேல்
குளிர்வோ மென்று ஒன்று கூற
வேணுமோ வென்னில் கூடியிருந்தே
கண்வளர்ந்து போதைப் போகருவது
முண்டே, அங்ஙனனறிகே 'அவிரலித
கபோலம் ஜல்பதோரக்ரமேண - அவிதி
தகதயாமா ராதரிவே வயரம்ஸீத்' என்று
சகரவாததி திருமகனார் சொன்னடியே
யாகவேணுமென்கை. (27)

சங்கத்தமிழ்மலை மூப்பது

28. பறைதருமலை

*சுறவைகள் பின்சென்றின் ஈற்றடியில் *இறைவா நீ தாராய் பறை பென்றிருப்பதை நோக்கியது இம்மலைக் குறிப்பு திருப்பாவையில் பறையென்னுஞ் சொல் பன்முறையும் வருகிறது. *நாராயணனே நமக்கே பறை தருவானென்று முதற்பாட்டிலேயே கூறிற்று *கீழவானப் பாட்டில் 'பாவா பெழுந்திராய் பாடிப் பறைகொண்டு' என்றது *நோற்குச் சுவர்க்கப் பாசுரத்தில் *நம்மால் போற்றப் பறை தரும் புண்ணியனென்றது மற்ற விடங்களிற காணும் பறையில் காட்டிலும் இங்குக் காணும்பறை விசேஷமுடைதது எனை விசேஷமென்னில் *நம்மால் போற்றப் பறைதரும் புண்ணியனென்ற விது குமடகாண நிறுநதாவான சக்ரவாத்தி திருமகனைச் சொல்லுகிறது அப்பெருமானும் பறை தருவதாகச் சொல்லியிருப்பதால் *மாலே மணிவண்ணு பாசுரத்தில கோரப்பட்ட பொருள்களினிடையே பேசப்பட்ட 'சாலப்பெரும்பறையே' என்பதற்கு எது பொருளோ அது பொருளாக இருக்கத் தகுதியிலலை சாலப் பெருமபறை பென்டது வாதய விசேஷமாகும் நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான இறைவா நீ தாராய பறை' 'அங்கப் பறை கொண்டவாற்றை' என்னுமிடங்களில் படஹ மெனதிற வாதய விசேஷம் பொருளாயிருக்க ஒளசிதடலேபமுமில்லை பறை பென்டதற்கு அர்த்தமாக பரஸித்தமான

வஸது தொனிக்கும் வஸ்துவாதலால் (தவநிப்ரதாநமான வஸ்துவாதலால்) த்வநி மர்யாதையில் கிடைக்கும் பொருளே கொளளததரும் அடேகூதிதமான வஸது' என்னும் பொருளே விவகூதிதே பறை பறை என்கிறார்கள் இவர்களுக்கு அபேகூதிதமான வஸது எது வென்னில; அஃது அடுத்த பாசுரத்தில் இவர்கள் தம்மாலேயே முக்த கண்டமாக விவரிககடபட்டுள்ளது அதனை விஸ்தீகரித்ததா லொழிய பறை தருமலையின் விவரணம் தேருது

இறைவா நீ தாராயபறை' என்ற வுடனே கண்ணபிரான் முறுவல் பூத்து "ஆயச்சிகாள்' முதற்பாட்டே பிடித்து நானும் குறிக்கொண்டு வருகிறேன் பறை பறை என்கிறீர்கள், *அன்றிவ்வுலக மளந்தாய் பாசுரத்தில் டல்லாண்டு பாடுகையையே பரமபரபோஜநமாகக் காட்டினீர்கள், அதிலும் 'பறை கொள்வா னின்று யாம் வந்தோம்' என்றீர்கள் அதற்கடுத்த பாசுரத்திலும் 'உனை யருத்திதது வந்தோம் பறை தருதிடாகில்' என்றீர்கள். அதற்கடுத்த பாசுரத்தில் பாஞ்சசனனியம், பறை, டல்லாண்டிசைப் பார், கோலவிளக்கு, கொடி, விதான மென்று பலவற்றை விருமபினீகள அந்த ஸமுதாயத்திலும் பறை பென்பது சோந்திருக்கிறது முடிவாக *இறைவா நீ தாராய் பறை யென்கிறீர்கள் இதனால் உங்களுக்கு விவகூதிதமானதை விளம்பியேயாக வேணுமென்றான்

சங்கத்தமிழ்மலை மூப்பது

அதற்கு ஆய்ச்சிகள் 'குறறேவலெங்களைக் கொள்ளாமற போகாது' என்றார்கள் அதாவது, கைங்கர்யம் செய்கையே எங்களுக்கு விவக்ஷிதமானதென்கை 'கேசவநம்பியைக் கால்பிடிப்பாளென்னு மிபடேறு எனக்கருள் கண்டாய்' என்றும், 'வள்ளல மாலிருஞ்சோலை மண்ணுள் பள்ளி கொள்ளுமிடத்து அடிகொட்டிடக் கொள்ளுமாகில என்றும் சொல்லுகிறவா களாகையாலே திருவடி வருடுகையாகிற கைங்கர்யம் செய்துபோக வந்தார்கள் போலும் என்று கருதிய கண்ணபிரான் 'ஆய்ச்சிகளா! அதுவாகில விவக்ஷிதம், ஆசை தீரத் திருவடி ஸேவை செய்து விட்டுப் போய் வாருங்கள்' என்று சொல்லித் திருவடியை நீட்டியருளிணை, நட்பின்னைப் பிராட்டியை அழைத்து 'சில ஆய்ச்சிகளின் கையிலே ஆலவட்டமும் கொடு என்றான அது கேட்ட ஆயர் சிறுமியர் இறறைப்பறைகொள்வானன்று காண் என்று தொடங்கித் தங்கள் மனத்திலுள்ள பறையின் பொருளை விசதீகரித்தார்கள்

'இறறைப் பறை கொள்வானன்று' என்றது - எங்களுடைய பறை இன்று ஒருநாளோடே முடிந்து போமதனறுகாண என்றபடி. பின்னை என்னென்னில், பாவதாத்மபாவி கைங்கரயமே எங்களுக்கு உத்தேசர்யம் என்றர்களா யிற்று ஆக 'இறைவா நீ தாராய் பறை' என்றதன உட்கருத்தை நனகு விவரிப்பது அடுத்த பாகரமே யாதலால் அது

கொண்டு *பறை தருமலை விவரிகக லாயிற்று பறை தருகைக்கு இனறிடமை யாத ஹேதுக்கள் இப்பாட்டில் உரைக்கப் பட்டன எங்ஙனேயெனினில், நாடகனே நின்னருளே புரிந்திருக்கிற எங்கள் பக்கலில் எடுத்துக் கழிககலாம்படிபும் சில உபாயங்கள் கிடைமாது 'இரங்கு என்றும், 'அருள்' என்றும் நாங்கள் அபேக்ஷித்த அருளுக்கு ப்ரதிபந்தகமாக எங்கள் திறத்தில் ஸாதநாமஸமொன்று மிலலை யென்று விளக்கமாகக் கூறுகிறார் கள் ஸாத்யோபாபங்களை ஒழித்து ஸித்தோபாயத்தை ஸ்வீகரிக்கு மதிகாரி களுக்குப் பேற்றுக்குக் கைம்முதலாயிருப் பதொரு நற்கருமமில்லை பெனகையும் மேலும் செய்ய யோக்யதை இலலை யென்கைக்காகத் தங்களுடைய அபகர்ஷத்தை அநுஸந்திக்கையும் மூலஸுக்ருதமான ஈஸ்வரனுடைய குணபூர்த்தியை அநுஸந்திக்கையும் ஸம்பந்தத்தை உணருகையம் பூர்வாபரா தங்களுக்குக் கூடாமணம் பண்ணுகையும் உபாய பூதனை ஈஸ்வரன் பக்கலிலே உபேயத்தை அபேக்ஷிக்கையுமாகிற இவை ஆறும் அதிகார அங்கங்களாத லால் இப்பாட்டில் இவ்வாறும் வெளியிடப்படுகின்றன

கீழ் எட்டாம்பாட்டில் "கோதுகல முடைய பாலாயெழுந்திராய் டாடிப்பறை கொண்டு" என்றும் 'கூடாரைவெலலுஞ் சீர்ககோவிந்தா! உணரனைப் பாடிப்பறை கொண்டு என்றும் கூறினவிடங்களை

சங்கத்தமிழ்மலை மூப்பது

நோக்கினால் இனிமேல் பறை கொள்ள வேண்டாதே ஏறகெனவே பறை கொண்டுவிட்டதாகத் தெரிய வருகின்றதே யென்று சிலர் திகைப்பதுண்டு: அவ்விடங்களில் பாடுகையாகிற உத்தேச்யத்தைப்

பெற்று என்பதே பொருளென்றுணர்க. "சொலதிரியினும் பொருள் திரிபா வினைக்குறை" என்ற நன்னூற் சூத்திரத்தின்படி 'பறை கொண்டு' என்பதற்கு பறைகொள்ள என்னும் பொருளும் பொருத்தமே (28)

29. காமங்கள்மாற்றுமலை

*சிறறஞ்சிறுகாலே பாகரத்தின மாற்றடியில் *மற்றைநங்காமங்கள் மாற்றென்றிருப்பதை நோக்கியது இமமலைக்குறிப்பு மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று என்னும் வாக்கியம் மிகவும் ஸாரமாகக் கொள்ளத்தக்கது. திருவஷ்டாஷ்டர மஹாமந்தரத்தில் மத்யம பதமான நமஸஸானது காகாகுஷிந்யாயத் தாலே மூன்னேயுள்ள ப்ரணவத்திலே அந்வயித்து ம. பின்னேயுள்ள *நாராயணாடவில் அந்வயித்தும், தன்னோடே யந்வயித்தும் மூன்று விரோதிகளைக் கழிக்கிறதென்பர் இதனை பட்டர் அஷ்டஸ்வலோகியில் 'மந்தர பரஹமணி மதபமேந நமஸா எனகிற இரண்டாம் ஸ்வலோகத்திலே விவரித்தருளுகிறார் முமுகுஷுப்படியில் 'நமஸஸாலே விரோதியைக் கழிக்கிறது' என்றருளிச்செய்து "விரோதிதானமூன்று ஸ்வரூப விரோதியும் உபாயவிரோதியும் ப்ராப்ய விரோதியும்" (83,84) என்றுமருளிச்செய்து. இந்த விரோதிகள் கழிப்பபெற்ற நிலைமையில் பேச்சு எங்ஙனையிருக்கு மென்பதைக் காட்டு மளவில் "ஸ்வரூப விரோதி

கழிகையாவது *டானே நீ யென்னுடைமையும் நீயே பென்றிருக்கை, உபாய விரோதி கழிகையாவது *களைவாய் துன்பம் களையாதொழிபாப் களைகண் மற்றிலேனென்றிருக்கை, ப்ராப்ய விரோதிகழிகையாவது *மற்றை நங்காமங்கள் மாற்றென்றிருக்கை (85) என்றருளிச்செய்திருப்பது ப்ரஸித்தம் ப்ராப்ய விரோதி கழிந்த நிலைமையிற் பாகரம் இதுவென்று காட்டப்பட தாயிற்று இதைச் சிறிது விவரிப்போம் ப்ராப்யமாவது பலன்; பலனை அநுபவிக்கும்போது நேருகிற விரோத மென்னவென்று தெரிந்துகொள்ள வேணும் பலனை அநுபவிக்குமபோது ஆனந்தம் அவச்யமுண்டாகியே தீரும அந்த ஆனந்தத்தைத் தன்னுடைமதாக நினைத்தல் பெரிய விரோதி நிலாத் தெனறவ சந்தனம் புஷ்டம முதலானவை தமக்கு ஒரு உபயோகமினறிக்கே பிறாககே உபயோகப்பட்டுப் பிறரைபே ஆனந்தப்படுத்துகின்றன தாம் சிறிதும் ஆனந்தம் கொள்வதில்லை. அது போலவே பகவானுக்கு நாம் உபயோகப் படுமளவில் அதனால் ஆனந்தப்படுகிற

சங்கத்தமிழ்மலை முப்பது

வன் பகவான்தானே யாகவேணும் சேதந
லாடம ஈழவரணுககே பேறு ஆகையாலே
பேறு பெற்றவன தானே ஆனந்திக்கப
பராபதிபுண்டு ஆனால் நிலாததென்றல
சந்தனம் புஷ்டமென்றுத்ருஷ்டாந்தமாகக
காட்டப்பட்ட பொருள்கள அசேதநமா
கையாலே அவற்றுக்கு ஆனந்தமுண்டாக
ப்ராபதியிலலை நாம் சேதநராகையாலே
சைதநப்பரபுக்தமாக நேரக்கூடிய
ஆனந்தம் எங்ஙனே தவிராகமுடியும்?
என்று கேள்வி பிறக்கும் நமமுடைய
கைங்கர்யத்தினால் எம்பெருமான்
ஆனந்திக்க, அது கண்டு நாம் ஆனந்திக
கக்குறையில்லை. நாம் செய்யும் கைங்கர்யம்
ஸாக்ஷாத்தாக நமமுடைய ஆனந்தத்திற்கு
ஹேதுவாகக் கூடாதென்பதே விஷயம்
ஆளவந்தார் தமது ஸ்தோத்ரரத்நத்தில்
'சுதாஹமை காந்திக நித்யகிங்கர
பரஹாஷயிஷ்யாமி'' என்கிற ஸ்லோக
ரத்நத்தினால் இந்த தத்த்வார்த்தத்தை
பநுஸந்தித்தருளினார் இந்த ஸ்லோகத்
தில் 'ப்ரஹாஷயிஷ்யாமி' என்பது
ஜீவநாடி இதில் பகவானே! உனக்கு நான்
கைங்கர்யம் செய்து எப்போது ஆனந்தப
படப்போகிறேன் என்று கூறும் 'உன்னை
எப்போது ஆனந்தப்படுத்தப்போகிறேன்
என்று சொல்லியிருப்பதானது 'மறறை
நங்காமங்கள் மாற்று' என்கிற
இப்பாசரத்தின் பொருளையே
(வடிக்கட்டின ஸதஸம்ப்ரதாயார்த்தத்
தையே) அருளிச் செய்தபடி.

அவ்விடத்து ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்

தில் 'ப்ரஹாஷயிஷ்யாமி'யின் ஸ்வாரஸ்
யத்தை விளக்காநின்ற வேதாந்தவாசிரி
யர் "த்வத்தாஸபூதஸ்ய மே த்வத்
ப்ரஹாஷயேவ ப்ரதாநம் பரயோஜநம்
இதி பாவ | ஏவம் ஸ்வாதீந ஸ்வாராதத
காத்ருத்வ போக்ருதவ ப்ரமரஹித
கைங்கர்ய பராராததநா க்ருதா பவதி'
என்று பணிததா சிலவிடங்களில் உகப்பு
சேதநநிஷ்டமாகப் பேசப்பட்டாலும்
இந்த ஸாஸ்தரார்த்தத்துக்கு விரோத
மினறிககே அது நிரவஹிககததக்கதாகும்
தவயமந்த்ரத்தில் உத்தரவாகபத்தின்
முடிவிலுள்ள நமஸ்ஸுககுட் பொருள
பணிகரும் பிள்ளையலகாசிரியர் 'நம
கைங்கர்யத்தில் களையறுக்கிறது
களையாவது தனக்கெனப்பண்ணுமது
.. கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை போலே
இப்பதத்தில் ப்ரார்த்தனையும்
என்றுமுண்டு, 'மருந்தே நங்கள்
போகமகிழ்ச்சிக்கு' என்னுநின்றதிறே
(முமுகுஷுப்படி 178,179,183,184)
என்றருளிச்செய்ததும், அவ்விடத்து
வியாக்கியானத்தில் 'தனக்கென்னப்
பண்ணுகையாவது 'போகதாஹம் மம
டோகோஹம்' என்கிறபடியே இத்தைத
தன்னுடைய ரஸத்துக்குறுடபாக
நினைத்துப் பண்ணுகை பகவநமுக
விகாஸஹேதுவாகையாலே இது நமக்கு
ஆதரணீயம் என்கிற ப்ரதிபத்திமொழிய
இதில் போகதருதவ ப்ரதிபத்தியும்
மதீயமென்னும் ப்ரதிபத்தியும் நடக்கு
மாகில அபுருஷாததமாயிறேயிருப்பது

சங்கத்தமிழ்மலை மூப்பது

....சதுர்த்தியில் சொல்லுகிற கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை காதாசித்கமன்றிக்கே நித்யமாய்ச் செல்லுமாபோலே நம: பதத்தில் சொல்லுகிற கைங்கர்ய விரோதி நிவ்ருத்தி ப்ரார்த்தனையும் இங்கிருக்குங் காலத்தோடு ப்ராப்ய பூமியில் போன காலத்தோடு வாசியற எல்லாக் காலமும் நடக்கக் கடவதாயிருக்கும். கந்தல் கழிந்த அந்நிலத்திலும் ஸ்வபோக்த்ருத்வ ப்ரதி பத்தியாகிற விரோதியின் உதயமுண்டோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் 'மருந்தே நங்கள் போக மகிழ்ச்சிக்கென்ன நின்றதிறே' என்று. அதாவது, உன்னுடைய அநுபவத்தாலே எங்களுக்குவரும் ஆனந்தத்துக்கு

ஸ்வபோக்த்ருத்வ புத்தியை விளைவித்து ஸ்வரூபத்தை அழியாதபடி ஸாத்மிப்பிக்கும் பேஷஜமானவனே! என்று நித்யஸூரிகள் பேசும் பாசுரமாகச் சொல்லா நின்றதிறே யென்கை. ஆக அவ்விஷய வைலகஷண்ய ப்ரயுக்தமாய் வரும் ஸ்வபோக்த்ருத்வபுத்தி அங்கும் விளைகையாலே இப்பதத்தில் ப்ரார்த்தனை (நமஸ்ஸிலுள்ள விரோதி நிவ்ருத்தி ப்ரார்த்தனை) என்று முண்டென்னுமிடம் வித்தம்" என்று மணவாளமாமுனிகளரு ளிச் செய்த ஸ்ரீஸூக்திகளும் இங்கே அநுஸந்தேயம். ஆனால் திருப்பாவை ஸதஸ்யர்களில் பலர் இச்சுவை யறியார்கள். (29)

30. திருவருள்மலை

*வங்கக் கடல் கடைந்த பாசுரத்தில் *எங்குந் திருவருள் பெற்றின்புறுவரென் றிருப்பது நோக்கியது இம்மலைக் குறிப்பு. ஆளவந்தார் *எங்குந் திருவருள் பெற்று என்றதை நோக்கியே "ஸ்ரேயோநஹ்ய ரவிந்தலோசந மந: காந்தா ப்ரஸாதாத்ருதே ஸமஸ்ருத்யக்ஷர வைஷ்ணவாத்வஸு ந்ருணம் ஸம்பாவ்யதே கர்ஹிசித்" என்றருளிச் செய்தார். 'பண்டைநாளாலே நின் திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும் கொண்டு' என்றார் ஆழ்வாரும். பிராட்டி புருஷகாரமான லல்லது எம்பெருமான் காரியம் செய்யா னாகையாலே திருவருள் மிக முக்கிய மென்க. திருவரங்கத்தமுதனார் நூற்றந்தாதியில்

நூற்றேழு பாசுரங்களினால் எம்பெருமானு ரைப் போற்றுவதையே பரம புருஷார்த்த மாகக் கொண்டவர் நூற்றெட்டாவது பாசுரத்தில் "பங்கயமாமலப்பாவையைப் போற்றுவும்" என்று தம்முடைய அபேக்ஷிதஸித்திக்குத் திருவருளையே தஞ்சமாகக் கொண்டாராயிற்று.

இப்பாசுரத்தில் இத் திவ்யப்ரபந்தம் கற்பார்க்குப் பலனுரைத் துத்தலைக்கட்டுகிறது. கீழ் ஓங்கியுலகளந்த பாசுரத்தில் *தீங்கின்றி நாடெல்லாம் திங்கள் மும்மாரி பெய்து நீங்காத செல்வம் நிறைந்திடுமென்று பலன் சொல்லி யிருப்பதானது கோபிகள் தாங்கள் அநுஷ்டிக்கும் நோன்பினால் விளைபக் கூடிய பலனைச் சொன்னவாறு;

சங்கத்தமிழ்மலை முப்பது

இப்பாசரம் இத்திருப்பாவை கற்றார்க்குப் பலன் சொல்லுகிறது. கீதாசார்யன் 'கர்மண்யேவாதிகாரஸ் தே மா பவேஷு கதாசந்' என்று ஒரு பலனையும் விரும்பத்தகாதென்று சொல்லியிருக்க, இங்குப் பலனுரைப்பது கூடுமோவென்று சங்கிக்கவேண்டா. பலனை விரும்பக் கூடாதென்று சொன்ன பகவானுக்கு - செய்கிற கார்யம் நிஷ்ப்பலமாய் விடுமென்று திருவுள்ளமன்றே. நாமாக ஒரு பலனை விரும்பினால் கூடாது பலனைத்தான் விரும்புவோம்; உயர்ந்த பலனை விரும்ப நமக்குத் தெரியாது; ஆனதுபற்றியே பலனை நீ விரும்பாதே யென்று தெரிவித்தபடி. இங்கு அருளிச் செய்யப்படுகிற பலன் எப்படிப்பட்ட தென்று பார்க்கவேணும்; "செங்கண் திருமுகத்துச் செல்வத்திருமாலால் எங்குந் திருவருள் பெற்று இன்புறுவர்" என்று திவ்யதம்பதியினுடைய திவ்யக்ருபா லாபமேயன்றே பலனாகச் சொல்லப்பட்டது. இது ஸாக்ஷாத் பிராட்டிதானே யருளிச்செய்த பாசரமாகையாலே, திருப்பாவை யநுஸந்தானத்தினால் உபயவிபூதியிலும் நமக்கு இன்பம் நிஸ்ஸந்தேஹமென்று தேறியிருக்கலாம்.

திருவருள் என்பதற்குத் திருவின் அருள் என்னும் பொருளைவிட, திருவென்பதை அருளுக்கு அடைமொழி யாக்கி, திருவடி, திருவாய், திருக்கண், திருக்குளம் இத்யாதிகளிற் போலச்

சிறந்தவருள் என்று பொருள்கொள்வது பிரகரணத்திற்கு மிகச்சேரும். முன்னே செல்வத்திருமாலால் என்றிருப்பதால் அருள்செய்கையிலே பிராட்டியின் அந்வயம் ப்ராப்தமேயாயிற்று. ஆகவே ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திவ்யக்ருபையி னால் எங்கும் இன்புறுவர் என்றதாகக் கொள்க. இங்ஙனே நாமெழுதுவதைக் காணும் பிறர் "திருவின் அருளால் என்று பொருள் கொண்டால் பிராட்டிக்கு மோக்ஷப்ரதத்வமில்லை யென்கிற ஸ்வகீய ஸித்தாந்தத்திற்கு பங்கமாகு மென்று கொண்டு இங்ஙனே யோஜித்த படிபோலும்" என்று (சிலர்) நினைப்பார்கள். கீழே நாமெடுத்தக்காட்டிய "ஸ்ரீயோநஹ் யரவிந்த..." இத்யாதியான ஆளவந்தார் ஸ்ரீ ஸூக்தியிற் காட்டிலும் இதில் ஒரு விசேஷமில்லைகிடர். ஐஹிகமாயும் ஆமுஷ்மிகமாயுமுள்ள ஸ்ரீயஸ்ஸுக் கள் பிராட்டியின் அருளில்லாதவன்று பெறமுடியாதென்னுமிடம் ஸர்வ ஸம்ப்ரதிபந்நம். பிராட்டி புருஷகார மானால்வது ஈஸ்வரன் காரியம் செய்யானென்னுமிடத்தை ஸகல ஆசாரியர்களும் ஸமகண்டமாகக் கூறியுள்ளார்கள். சதுச்ச்லோகியின் மூன்றாவது ஸ்லோகத்தின் பாஷ்யத்தில் தேசிகனருளிச் செய்திருக்கும் ஸ்ரீஸூக்தி - "மோக்ஷப்ரதே பகவதி முமுகஷிணாம் கடகதயா ஏஷா திஷ்டதீதி ஸர்வ ஸம்மதம்" என்பதன்றே. இந்த ஸ்ரீஸூக்தியின் முன்னிலையில் நவீனர்

சங்கத்தமிழ்மலை முப்பது

களின் நூதனக்கொள்கை இரவியைக் கண்ட இருள்போல் மறையுமன்றே. "எம்பெருமான் தான் மோகக்ஷமளிப்பவன்; புருஷகார க்ருத்யம் செய்பவளாக மட்டும் பிராட்டியிரா நின்றாள் என்பது தான் ஸர்வஸம்மதமான ஸித்தாந்தம் என்பதன்றே மேலேகுறித்த வடமொழி வாக்கியத்தின் நிர்விவாதமான பொருள். அதேயிடத்தில் ஒரு ஸ்லோகமுமிட்டருளுகிறார் தேசிகன்; "அஸ்தி கர்மார்ஹ ப்லதேபத்யெள க்ருத்யத்வயம் ஸ்ரியா நிக்ரஹாத் வாரணம் காலே ஸந்துக்ஷணம் அநுக்ரஹே" இதி. இந்த ஸ்லோகத்தின் பொருளாவது, அவரவர்களுடைய கருமங்களுக்குத் தக்கபடி பலன் கொடுப்பவன் பகவானேயாவன்; அங்குப்பிராட்டி இருவகையான காரியம் செய்து நிற்பள்; அப்பெருமான் நிக்ரஹோந்முகனாயிருக்கும்போது அந்த நிக்ரஹேச்சையைத் தவிர்க்க முற்படுகையொன்று; அநுக்ரஹாபிமுகனாகும் போது அவ்வநுக்ரஹத்தை மேன் மேலும் பெருகச் செய்வது மற்றொன்று. ஆக இவ்விரண்டு க்ருத்யங்களே பிராட்டிக்குள்ளனவென்று சொல்லி வைத்திருக்க இதில் பிணக்கு வளர்வது பெருவியப்பே. தேசிகனுடைய ஸம்ஸ்க்ருத வார்த்தைகளை யெடுத்துக் காட்டி அவற்றை நாம் தமிழில் மொழி பெயர்த்துக்காட்டும் ப்ரயாஸம் ஏதுக்கு? அவர் தமிழிலேயே ஸ்பஷ்டமாகப் பணித்திருப்பது காணலாமே.

அவருடைய சிறு ரஹஸ்யங்களில் ரஹஸ்ய ரத்நாவளி யென்பது பதின்மூன்றுவது ரஹஸ்யம். இது முப்பது வார்த்தைகள் கொண்டது. இதில் நான்காவது வார்த்தை - "ஸர்வ ஸ்வாமிநியாய் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஸேஷமாய் ஸஹதர்மசாரிணியான பெரியபிராட்டியார் இத்தலையில் வாத்ஸல்யாதிசயத்தாலும், அத்தலையில் வால்லப்யாதிசயத்தாலும் புருஷகார மாய்க் கொண்டு இஜ்ஜீவர்களுக்குத் தஞ்சமாகிறாள்" என்பது. இதற்கடுத்த ரஹஸ்யம் ரஹஸ்ய ரத்நாவளி ஹ்ருதய மென்பது. அது ரத்நாவளி வார்த்தைகளுக்கு அடைவே விவரணம் காட்டுவது; அதையுங் கண்டு தெளிவது.

ஸாரமான வார்த்தையால் தலைக் கட்டுகிறோம். புருஷகாரத்வமும் உபாயத்வமும் ஏகாஸ்ரயத்தில் கூடியிருக்கமுடியாது. பிராட்டிதானே முக்திஸாம்ராஜ்ய மளிக்க வல்லவளாயிருந்தால் அநாயாஸமாகத் தானே கொடுத்து வாழ்விக்க என்ன தடை; தண்டதரணை எம்பெருமான் பக்கலிலே இவள் மன்றடுவது எதற்காக? த்வாதஸியன்று ஸூர்யக்ரஹணம் நேர்ந்தால் பாரணைக்கு ப்ராதாந்யமா? உபராகப்ரயுக்தமான உபவாஸத்திற்கு ப்ராதாந்யமா? என்று ஒருவர் தர்மஸந்தேஹம் கேட்க, த்வாதஸியாகையாலே பாரணைக்குத் தான் ப்ராபல்யமென்று எங்கள் பிதாமஹர் பிரபல விசாரஞ்செய்து

சங்கத்தமிழ்மலை முப்பது

ஸஞ்சிகை யெழுதி வைத்திருக்கிறார் என்று சொல்லுவார் ஒரு பெரிய மேதாவி. த்வாதஸியன்று க்ரஹணம் நேருவ தெப்படி யென்கிற விசாரத்தில் அந்தோ! புத்தி செல்லுவதில்லை. அதுபோலவே இவ்விஷயத்திலும் நியமேந வ்யதிகரணதர்மங்களான புருஷகாரத்வ உபாயத்வங்களுக்கு ஸாமாநாதி கரணயம் கூடுவதெங்ஙனே? என்று இந்த மிகச்சிறு விஷயத்தையும் ஆராய்கில்லாது வாதவிவாதங்களை வளர்த்துகின்றார் களென்றால் இதனினும் மிக்க வியப்பு வையகத்திலுண்டோ? அவிசாரித ரமணீயங்களான தூர்வாதங்கள் நீங்கத் திருவருள் வேண்டியதே. அந்தத் திருவருளின் ப்ரஸ்தாவத்தினால் தலைக்கட்டியது ஸர்வம்ஸமஞ்ஜஸம்.

நிகமனம்

மாலேக்குறிப்பு இட்டவர்கள் திருவருள் மாலையிலே நிகமனஞ் செய்கையாலே இவர்கள் பெற்ற திருவருளைச் சிறிது விளம்புகிறோம். நம்முடைய இந்நூல் முகமாக இவர்கள் இத்தகைய விசேஷார்த்த நிதிகளைப் பெற்றதுவே சிறந்த திருவருளாகும்.

“சாதகஸ் த்ரிசதுராந் பய:கஞ்ந யாசதே ஜலதரம் பிபாஸயா| ஸோபி பூரயதி விஸ்வமம்பஸா||” என்றான் பண்டிதராஜன். திருப்பாவை ஸதஸ்ஸை நிர்வஹிக்கப் புறப்பட்டவர்கள் ஏழேழு நிமேஷங்களுக்கு விஷயம் விரும்பினார்கள். எத்தனைகால மெடுத்து எவ்வளவு அநுபவித்தாலும் கொள்ளமானாவின்ப வெள்ளமான இந்த மஹாநிதி உலகுக்கெல்லாம் கிடைத்ததானது உண்மையில் மிகச் சிறந்த திருவருளே.

புரீ காஞ்சீ ப்ர.ப.அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி எழுதிய

சங்கத்தமிழ்மலை முப்பது முற்றிற்று.

ஆண்டாள் திருவடிகளே ஸரணம்

எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம்

ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்